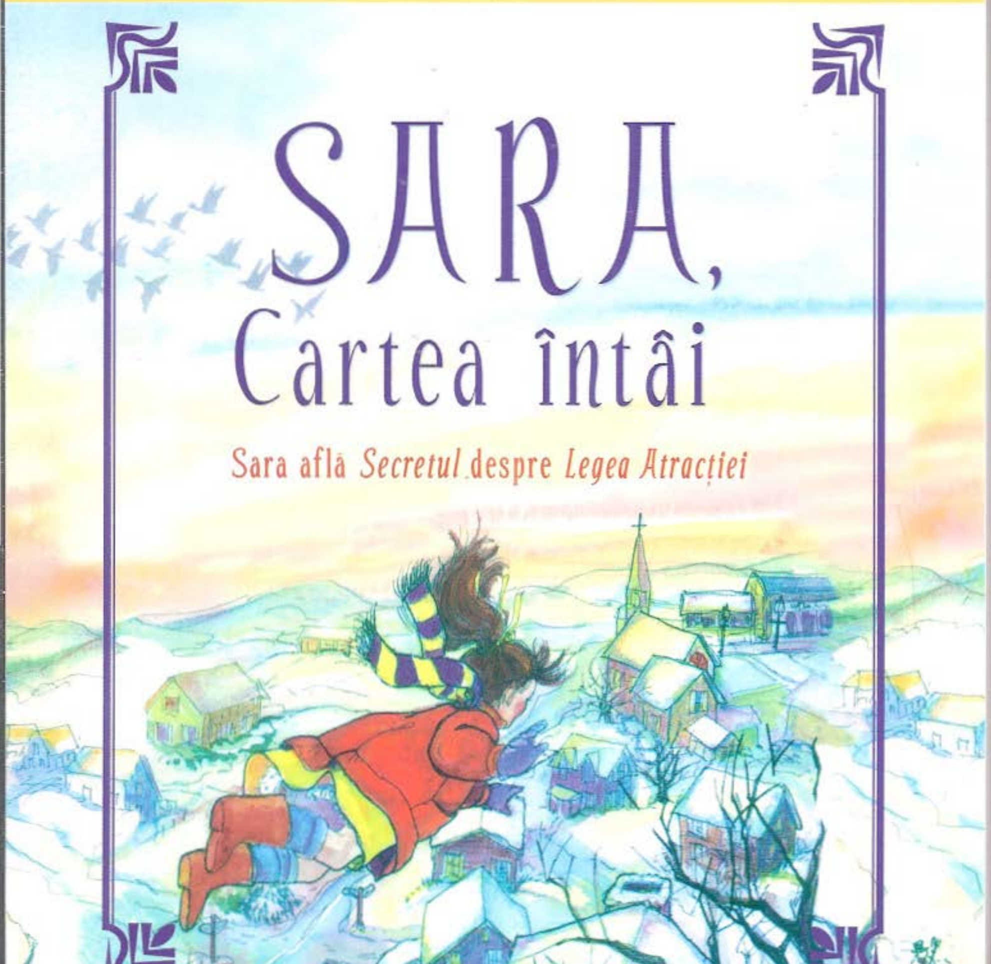
SERIA CĂRȚILOR SARA

SARA, Cartea întâi

Sara află *Secretul* despre *Legea Atracției*

O poveste plină de inspirație despre experiența unei fetițe în descoperirea și înțelegerea faptului că totul este bine. (Și este bine cu adevărat.)

ESTHER ȘI JERRY HICKS

(Învățăturile lui Abraham™)

ADEVĂR DIVIN

Dezvoltare personală
Inspirație divină

SARA, Cartea întâi:

Sara afla *Secretul* despre *Legea Atracției*

Această carte vă oferă o formulă inspirată și eficientă pentru a crea recunoștință, fericire și sentimente pozitive – abilitate izvorâtă din povestea înălțătoare a unei fete îndrăznețe și curioase numită Sara și a învățătorului ei spiritual, înfățișat de o bufniță pe nume Solomon.

Cartea va trezi în sufletul dumneavoastă înțelepciunea cu care v-ați născut, pe care este posibil să o fi uitat. Vă va deschide calea către adevărata dumneavoastră ființă, indiferent de vârsta pe care o aveți.

Există ceva în această primă carte Sara pentru orice copil, adolescent sau adult ce-și urmărește bucuria și menirea... și caută răspunsuri despre viață, moarte și dorințele inimii. Cartea este plină de tehnici și modalități pentru împlinirea visurilor tuturor... dar mai cu seamă ale dumneavoastră!

Sara și Solomon vă vor încânta și bucura!

~ ~ ~

Esther și **Jerry HICKS**, autorii cărților best-seller *Cere și ți se va da*, *Puterea extraordinară a creației deliberate* și *Legea Atracției*, produc și prezintă minunatele învățături Abraham-Hicks prin arta de a accepta manifestarea stării noastre firești de bine. În timp ce desfășoară seminarii în aproape 60 de orașe pe an, Esther și Jerry HICKS au publicat mai mult de 700 de cărți ale învățăturilor lui Abraham, au creat înregistrări audio și video, CD-uri și DVD-uri cu scopul de a-i ajuta pe oamenii să-și trăiască viața fericită pe care o doresc.
Pot fi contactați pe website-ul: **www.abraham-hicks.com.**

16

www.divin...
pentru SUFLET, MINTE și ...

9 789738 859111

ADEVĂR DIVIN

Cuvinte de apreciere pentru SARA, Cartea întâi

Joe Vitale scrie:

«**Sara** *este povestea ce-ți încălzește sufletul, povestea unei fetițe ce descoperă secretele creării vieții fericite. Pe măsură ce Sara descoperă cum să-și creeze o viață mai bună pornind chiar din momentul în care se află – și cititorul învață aceleași lecții despre viață. În mod magic, ambii se schimbă în bine.*

Această carte înălțătoare și inspirată poate trezi în toți cititorii puterea lăuntrică, care există deja, pentru crearea unei vieți mai bune, la care au visat dintotdeauna.

Sara *este o carte pe care vei dori să o dăruiești membrilor familiei tale și prietenilor tăi pentru că aceasta poartă mesaje remarcabile despre viață într-o manieră ce este ușor de înțeles și urmat.*

Rândurile inspirate ale autorilor creează fascinație și încântare și doar simpla lor lectură poate schimba viața în bine. Și din moment ce **Sara** *nu este în mod special o „carte pentru copii", ea este, de fapt, o poveste ce poate schimba în bine viața sufletului de copil care se regăsește în fiecare dintre noi.*

Pur și simpu îți dă putere, îți dă dreptul la viața împlinită pe care o meriți pe deplin! Este remarcabilă, minunată și înălțătoare! Citește-o!»

- **Joe Vitale**, *autor al cărții „The Seven Lost Secrets of Success"*
(Cele șapte secrete pierdute ale succesului)

Un contabil scrie:

„Sara este minunată. O citesc pentru a treia oară! Sunt atât de multe de învățat din această carte. Îmi dă o stare absolut înălțătoare!"

Un copilaș de zece ani scrie:

„Tocmai am citit cartea dumneavoastră... care este cea mai bună carte pe care am citit-o vreodată. Voiam doar să vă mulțumesc că

ați scris-o, pentru că ea a produs cea mai mare schimbare a vieții mele. MULȚUMESC!"

O bunicuță spune:

„**Sara** *este magnifică! Ce sentiment copleșitor de bucurie și recunoștință simt. Nepoțica mea încă mai citește și acum pasaje din carte pentru noi și pentru prietenii ei... cât de clar și de înălțător este mesajul cărții!"*

„Această minunată cărticică este o bijuterie, rafinată prin propria claritate a mesajului. Învățăturile îți merg direct la inimă, trezind în fiecare dintre noi o Sara! O poveste aleasă și încântătoare, pe alocuri amuzantă, adesea incisivă și, mai mult decât toate, nemaipomenit de veselă. Fără îndoială, va deveni abecedarul celor care studiază Starea de Bine."

- **Audrey Harbur Bershen**, *psihoterapeut*

Iar Abraham spune:

„Această carte vă va ajuta să nu uitați că sunteți ființe nemuritoare... și vă va ajuta să descoperiți legătura eternă care îi unește pe cei dragi unul de celălalt."

SARA PRIMEŞTE PREMIUL DE EXCELENŢĂ

Body Mind Spirit Magazine (Revista pentru Trup, Minte şi Suflet), una dintre cele mai mari reviste renumită pentru editorii de articole referitoare la Noua Gândire, ne-a comunicat de curând că îndrăgita noastră carte *Sara* a primit din partea lor Premiul de Excelenţă, ca fiind una dintre cele mai remarcabile cărţi ieşite de sub tipar în ultimul an. Şi, de asemenea, a fost inclusă printre cele patruzeci şi şase de cărţi acceptate la secţiunea *Cărţi despre Viaţă* ale revistei lor.

Eu şi Esther am fost foarte încântaţi să aflăm, din publicaţia *Hay Home* a dragei noastre prietene Louise Hay, despre o altă carte intitulată *A Deep Breath of Life (O gură de viaţă),* a unui alt prieten bun, Alan Cohen, care a primit de asemenea, această recunoaştere.

„Dragă Doamnă şi Domnule Hicks: Îmi revine deosebita plăcere să vă anunţ că *Sara, cartea întâi* a primit Premiul de Excelenţă *Body Mind Spirit 1997* ca fiind una dintre cele mai remarcabile cărţi ieşite de sub tipar în anul 1996..."

„Aleasă din sute de cărţi excelente ieşite de sub tipar, din aria de spiritualitate, vindecare naturală, relaţii şi creativitate... fiecare carte aduce o contribuţie importantă la auto-cunoaştera şi propria noastră transformare... Apreciem foarte mult autorii pentru această remarcabilă lucrare..."

Iar eu şi Esther suntem recunoscători şi fericiţi pentru recunoaşterea *Sarei.*

- Jerry Hicks

Alte titluri ale învățăturilor lui Abraham publicate în România:

Cere și ți se va da: Învață să-ți îndeplinești dorințele (Volumul întâi)

Cere și ți se va da: Învață să-ți îndeplinești dorințele (Volumul al doilea - ghidul practic)

Legea Atracției - Învățăturile lui Abraham

Uluitoarea Putere a Emoțiilor - Lasă sentimentele să te ghideze

Detalii despre aceste cărți și despre Esther și Jerry Hicks găsiți pe site-ul

www.divin.ro.

SARA, Cartea întâi

Sara află *Secretul*
despre *Legea Atracției*

SARA, Cartea întâi

Sara află *Secretul* despre *Legea Atracției*

Traducere din limba engleză de:
Mirela NECIU și Judy JAMELL

ADEVĂR DIVIN
Brașov, 2008

Editura ADEVĂR DIVIN

„Calea către lumină și iubire"

Brașov, str. Aleea Mimozei, nr. 10, bl. 76, sc. C, et. 2, ap. 11, cod 500377, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 sau 0727.275.877; *Telefon/Fax:* 0268.324.970
E-mail: contact@divin.ro *sau* contact@secretul.tv
Pe site-ul editurii găsiți și alte cărți pentru suflet: **www.divin.ro**
Site: **www.secretul.tv**
Yahoo! Group: **adevardivin**

Editor: Cătălin PARFENE
Traducere: Mirela NECIU și Judy JAMELL
Tehnoredactare: Cătălin DAVID
Corectură: Elena MÁLNAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HICKS, ESTHER
Sara: cartea întâi: Sara află *Secretul* despre *Legea atracției* /
Esther și Jerry Hicks; ed.: Cătălin Parfene; trad.: Mirela Neciu, Judy Jamell. - Brașov: Adevăr Divin, 2008
ISBN 978-973-88591-1-1

I. Hicks, Jerry
II. Parfene, Cătălin (ed.)
III. Neciu, Mirela (trad.)
IV. Jamell, Judy (trad.)

087.5

Misiunea *Editurii* **ADEVĂR DIVIN**:
Însuflețirea armoniei divine.

Tiparul executat de **S.C. Gridsolo Print Company S.R.L.**
tel./fax: 0268 313355 • e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

Această carte este dedicată tuturor acelora dintre voi care, interesați fiind de iluminare și de obținerea Stării de Bine, ați adresat întrebări care și-au găsit răspuns în paginile acestei cărți și, de asemenea, celor patru copii minunați ai copiilor noștri, care sunt exemple ale învățăturilor din această carte, care încă nu întreabă pentru că încă nu au uitat.

Cuvânt înainte

Aceasta este o carte înălţătoare şi foarte inspirată despre experienţa unei fetiţe în descoperirea şi înţelegerea fericirii fără limite. Sara este o fetiţă de zece ani, timidă, închisă în sine şi nu tocmai fericită. Are un frate insuportabil, care o tachinează într-una, colegi de clasă nemiloşi şi o atitudine indiferentă faţă de şcoală. Pe scurt, ea reprezintă foarte mulţi copii din ziua de azi. Când am citit pentru prima dată această carte, am fost surprinsă de asemănarea dintre Sara şi mine când aveam zece ani. Cartea este cu adevărat de folos tuturor.

Sara vrea să se simtă bine, fericită şi iubitoare, dar privind în jurul ei nu găseşte prea multe motive pentru care să se simtă aşa. Toate acestea se schimbă în momentul în care ea îl întâlneşte pe Solomon, o bufniţă bătrână şi înţeleaptă, care-i arată cum să vadă lucrurile altfel, prin ochii iubirii necondiţionate. El o învaţă cum să se afle întotdeauna într-o atmosferă de energie pură şi pozitivă. Sara înţelege încă de la început cine este cu adevărat şi ce potenţial nelimitat are. Citind această carte şi voi veţi realiza că aceasta este mult mai mult decât o poveste pentru copii. Aceasta este o schiţă abil creionată pentru atingerea bucuriei şi fericirii care ne sunt hărăzite la naştere.

Întreaga mea familie a citit această carte şi de atunci n-am mai fost aceiaşi. Soţul meu a fost, se pare, cel mai mişcat. De fapt, el a spus că a avut un impact fantastic asupra lui, încât

acum privește viața cu alți ochi. Este ca și când toată viața ai fost miop și în sfârșit ți-ai luat ochelari de vedere, totul devenind limpede ca un cristal.

Nu găsesc suficiente cuvinte de laudă pentru această carte ce vă poate schimba viața în bine. Vă veți bucura de reușitele și încercările prin care trece Sara pe drumul spre cea mai grandioasă realizare a vieții ei și veți descoperi că există o Sara în fiecare dintre noi. Dacă ar exista doar o singură carte pe care ați cumpăra-o, fiți convinși că aceasta este. Indiferent de vârstă... n-o să regretați!

-Denise Tarsitano
în publicația „Rising Star"

Prefață

„Oamenii vor fi mai degrabă amuzați decât informați." Aceasta a fost, cred, o observație a unui distins editor, William Randolph Hearst. Dacă e așa, atunci a informa într-o manieră amuzantă ar putea fi cel mai eficace mod de a transmite informația, chiar și în cazul informației cu o mare însemnătate personală.

„Sara, Cartea întâi" amuză și informează în același timp, ca și când ar curge peste tine – iar tu ai fi pregătit pentru asta – prin gândurile pe care Esther le primește din Univers și le dă o interpretare, așa cum un computer procesează datele. Izvoare de înțelepciune pură și dragoste necondiționată – învățături blânde ale acelui mentor înaripat al Sarei, distractiv și foarte antrenant – se îmbină cu șuvoaiele de experiențe de înțelepciune pe care le trăiește Sara cu familia ei, copii de vârsta ei, vecini și profesori, ce te trimit într-o nouă cunoaștere a condiției tale naturale a Stării de Bine, spre propria convingere că totul este cu adevărat bine.

Gandiți-vă cine sunteți și de ce sunteți așa atunci când vă gândiți să citiți această carte și apoi, după o primă lectură ușoară, observați cat de departe și cât de repede ați progresat către lucrurile pe care le considerați importante pentru voi.

În urma perspectivelor mai luminoase pe care le veți fi câștigat din acest roman concis, simplu și care provoacă la meditație, așteptați-vă să atingeți o treaptă nouă de împlinire și bucurie.

-Jerry Hicks

PARTEA I

Sara și prietenia veșnică a celor care se aseamănă

Capitolul 1

Sara se încruntă intinsă în patul ei cald, dezamăgită că s-a trezit singură. Era încă întuneric afară, dar Sara ştia că era timpul sa se dea jos din pat. *Urăsc aceste zile scurte de iarnă,* gândi Sara, *aş vrea să pot sta aici până când răsare soarele.*

Sara ştia că visase. Fusese ceva foarte plăcut, cu toate că acum n-avea idee despre ce era vorba.

Nu vreau să mă trezesc încă, gândi Sara în timp ce încerca să treacă de la visul ei aşa de plăcut la o dimineaţă rece de iarnă nu tocmai plăcută. Sara se cuibări înapoi în patul cald şi trăgea cu urechea dacă mama ei se trezise şi se mişca deja prin casă. Îşi trase păturile peste cap, închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte măcar o bucăţică din acel vis plăcut din care se trezise. Fusese aşa de încântător, Sara voia mai mult.

Mda. Trebuie să mă duc la baie. Mă voi abţine, voi sta liniştită şi poate-mi va trece.

Sara-şi schimbă poziţia, încercând să amâne inevitabilul. *Nu merge. Bine. Mă ridic. Încă o zi. Mare scofală.*

Sara coborî tiptil holul pană la baie, pășind atent peste locurile unde podeaua scârțâia întotdeauna și închise încet ușa în urma ei. Decise să nu facă zgomot trăgând apa la toaletă, așa că putea să se bucure de luxul de a fi trează și singură în baie. *Încă cinci minute de liniște și pace,* gândi Sara.

„Sara? Te-ai trezit? Vino să mă ajuți!"

„Acum pot să trag apa la toaletă," își spuse Sara. „Vin imediat!" îi răspunse mamei.

N-a putut niciodată să înțeleagă cum mama ei își dădea seama ce făceau ceilalți prin casă. *Cred că are microfoane în fiecare cameră,* gândi Sara cu amărăciune. Știa că nu e adevărat, dar nu putea să-și alunge aceste gânduri negative din minte.

N-o să mai beau nimic înainte de culcare. Mai bine de la prânz nu mai beau nimic, de acum înainte. Astfel, când mă voi trezi dimineața voi putea să stau în pat și să mă gândesc și nimeni să nu știe că m-am trezit.

Mă întreb la ce vârstă trebuie să-ți înfrânezi plăcerea propriilor gânduri. Știu că se întâmplă, pentru că nimeni nu e așa tăcut. Alții nu pot să-și asculte propriile gânduri pentru că întotdeauna vorbesc, se uită la televizor, iar când urcă în mașină, primul lucru pe care-l fac e să dea drumul la radio. Nimănui nu-i place să fie singur. Întotdeauna, oamenilor le place să fie cineva lângă ei. Vor să meargă la înâlniri, sau la un film, sau la discotecă, sau la un meci de fotbal. Aș vrea să opresc toate zgomotele din lume ca să pot să-mi ascult gândurile doar un pic. Mă întreb dacă e posibil să te trezești dimineața și să nu fi bombardat de gălăgia altora?

O să-mi deschid un club. Și o să-l numesc: OAMENII SINGURATICI. Revendicările membrilor să fie: Poate să-ți placă de ceilalți, dar nu e nevoie să le vorbești. Poate să-ți placă să te uiți la alții, dar nu trebuie să dai socoteală nimănui ce ai văzut. Poate să-ți placă să fii singur câteodată, doar ca să-ți asculți proriile gânduri. E-n regulă dacă vrei să ajuți pe alții, dar nu foarte des, pentru că vei cădea cu siguranță în capcana ruinării. Dacă te implici prea mult, nu vei mai avea timp pentru tine însuți.

Aş vrea să ştiu dacă cineva s-ar înscrie în clubul meu. Nu! Va fi un dezastru! Nu am nevoie de un asemenea club! Vreau doar ca viaţa mea să fie destul de importantă, destul de interesantă, destul de veselă, aşa că nu am nevoie de nimeni altcineva în acest club.

„Sara!"

Luată prin surprindere de vocea mamei, Sara clipi din ochi şi se trezi la realitate stând în faţa chiuvetei de la baie, privindu-se în oglindă şi spălându-se pe dinţi fără tragere de inimă.

„Ai de gând să stai toată ziua acolo? Hai mai repede! Avem multe de făcut!"

~ ~ ~

CAPITOLUL 2

„Sara, voiai să-mi spui ceva?"

Tresărind, Sara își dădu seama că domnul Jorgensen spusese numele ei.

„Da, domnule! Adică, despre ce domnule?" se bâlbâi Sara, în timp ce ceilalți douăzeci și șapte de elevi din clasa ei chicoteau.

Sara nu înțelesese niciodată ce le făcea o așa mare plăcere când cineva era făcut de rușine, dar niciodată nu pierdeau ocazia să facă asta, să râdă, să hârâie, ca și când se întâmplase ceva foarte distractiv. *Ce este așa de amuzant când cineva se simte prost?"* Sara nu reuși să afle răspunsul la această întrebare, dar nu era timpul să se gândescă la asta acum, pentru că domnul Jorgensen încă o ținea în fața clasei într-o lumină proastă, în timp ce colegii ei se distrau exagerat.

„Poți să-mi răspunzi la întrebare, Sara?"

Mai mult râset. *Asta nu se va mai sfârși.*

„Ridică-te, Sara, și dă-ne un răspuns."

De ce e așa de supărat? Ce este așa de important?

Cinci sau șase mâini din clasă fluturară pe sus, semn că știau răspunsul, făcând-o astfel pe Sara să se simtă și mai rău.

„Nu, domnule”, șușoti Sara, așezându-se pe locul ei.

„Ce-ai spus, Sara?” întrebă răstit profesorul.

„Am spus nu, domnule. Nu știu răspunsul la întrebare”, spuse Sara, puțin mai tare. Dar domnul Jorgensen nu terminase încă cu Sara. Nu încă.

„Stii care este întrebarea, Sara?”

Fața Sarei deveni roșie de rușine. Habar n-avea care era întrebarea. Ea fusese adânc cufundată în gândurile ei, se gândea la cu totul altceva... la lumea ei.

„Sara, pot să-ți dau un sfat?”

Sara nici nu privi în sus, pentru că știa că domnul Jorgensen i-l va da, fie că avea sau nu permisiunea ei.

„Te sfătuiesc, domnișoară, să fii mai atentă la lucrurile importante ce se discută în această clasă și să lași mai puțin gândurile să zboare dincolo de fereastră. Încearcă să bagi ceva în capul ăla gol.” Mai multe râsete.

Nu se va mai termină ora asta odată?

Și atunci sună clopoțelul, în sfârșit clopoțelul.

Sara mergea încet spre casă, privindu-și cizmulițele roșii afundându-se prin zăpada albă. Recunoscătoare pentru ninsoarea care cădea. Recunoscătoare pentru liniștea din jur. Recunoscătoare pentru că avea ocazia de a se cufunda în gândurile secrete din mintea sa, în timp ce străbătea cei aproximativ trei kilometri până acasă.

Ea observă că apa de sub podul străzii principale era aproape complet acoperită cu gheață, și atunci se gândi să alunece până la malul râului să vadă cât de groasă era gheața, dar hotărî să facă asta altă dată. Putea să vadă apa curgând pe sub gheață și zâmbi gândindu-se cât de diferit putea să

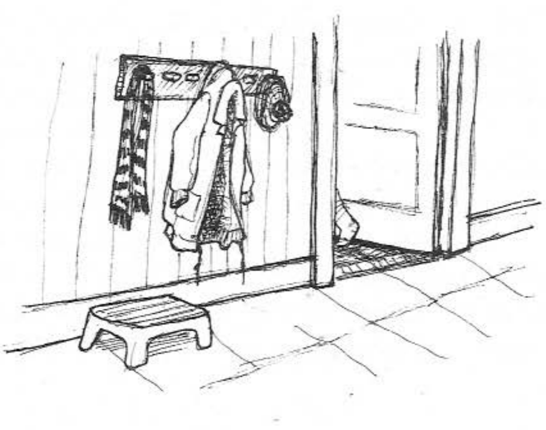
arate acest râu de-a lungul anului. Acest pod, traversând râul, era locul ei favorit din drumul spre casă. Întotdeauna aici se întâmpla ceva interesant.

După ce traversă podul, Sara ridică privirea la un moment dat pentru prima dată de când părăsise curtea şcolii şi simţi cum o uşoară tristeţe o învăluie când realiză că mai avea puţin şi plimbarea ei liniştită avea să se sfârşească. Încetini puţin pasul ca să se poată bucura de pacea pe care tocmai o redescoperise şi atunci făcu câţiva paşi înapoi, ca să privească iar podul.

„Ei bine," suspină ea uşor, păşind pe aleea din faţa casei. Se opri puţin pe scări ca să lovească o bucată de gheaţă ce-i statea în cale, azvârlind-o cât colo într-un troian de zăpadă. Apoi îşi scoase cizmele ude şi intră în casă.

Închizând uşa încet şi agăţându-şi haina udă şi grea în cuier, Sara încercă să facă cât mai puţin zgomot. Nu era ca ceilalţi membri din familia sa, care de obicei atunci când intrau pe uşă strigau „Am veniiit!" *Îmi place să fiu solitară,* concluzionă ea, traversând camera de zi spre bucătărie. *O solitară tăcută, bucuroasă, care gândeşte, vorbeşte sau nu, care poate alege ce să facă într-o zi. Da!*

~ ~ ~

CAPITOLUL 3

Singura ei preocupare – așa cum stătea întinsă pe spate și cu picioarele depărtate în fața dulapului de la școală, fiincă alunecase pe o podea murdară – era că o durea cotul, o durea rău.

Întotdeauna când aluneci și cazi este un șoc. Se întâmplă așa de repede. Acum ești în picioare, mergând repede înainte cu intenția clară să te așezi în banca ta pentru că a sunat clopoțelul de intrare, și în momentul următor ești întinsă pe podea, cazută pe spate, imobilizată, amețită și rănită. Și cel mai rău lucru pe lumea asta este să cazi la școală, unde toată lumea te poate vedea.

Sara își ridică privirea într-o mare de fețe răutăcioase care rânjeau, chicoteau sau chiar râdeau foarte tare. *Se comportă ca și când lor nu li s-a întâmplat asta niciodată.*

De îndată ce au realizat că nu era nimic nemaipomenit, nicio fractură sau vreo rană plină de sânge, nicio victimă zvârcolindu-se de durere, mulțimea adunată dispăru, iar

răutăcioşii au plecat fiecare cu treburile lor, făcându-şi loc spre clase.

Văzu apoi un braţ ce cobora spre ea, iar o mână o apucă şi o ridică în şezut şi o voce de fată spuse: „Eşti bine? Vrei să te ridici?

Nu, îşi spuse Sara în gând, *vreau să dispar,* dar pentru că asta nu era posibil şi pentru că ceata de curioşi dispăruse deja, Sara zâmbi neputincioasă, iar Ellen o ajută să se ridice.

Sara nu vorbise niciodată cu Ellen până atunci, dar o văzuse pe holurile şcolii. Ellen era cu două clase mai mare ca Sara, dar învăţa în această şcoală doar de un an.

Sara nu ştia prea multe despre Ellen, dar asta nu era ceva neobişnuit. Copiii din clasele mari niciodată nu comunicau cu cei din clasele mai mici. Era un fel de regulă nescrisă referitoare la asta. Dar Ellen întotdeauna zâmbea uşor şi cu toate că se pare că nu avea prea mulţi prieteni şi umbla încoace şi-ncolo singură, Ellen părea cât se poate de fericită. Asta trebuia sa fie motivul pentru care Sara o remarcase pe Ellen. Sara era şi ea o singuratică. Prefera să fie aşa.

„Podelele astea devin aşa de lunecoase când e umezeală afară" spuse Ellen, „Mă şi mir că n-au căzut mai mulţi pe aici."

Încă puţin năucită şi jenată de situaţie, Sara nu prea era atentă la ce spunea Ellen, însă ceva din ajutorul oferit de Ellen o făcu pe Sara să se simtă mult mai bine.

Era ceva oarecum tulburător pentru Sara să se simtă afectată de o altă persoană. Era cu adevărat o ocazie rară pentru Sara să prefere cuvintele rostite în loc să se retragă tăcută în propriile-i gânduri intime. Asta o făcu să se simtă ciudat.

„Mulţumesc," murmură Sara în timp ce încerca să-şi scuture noroiul de pe fustă.

„Nu cred că se va mai vedea așa rău după ce o să se usuce puțin", zise Ellen.

Și, încă o dată, nu erau numai cuvintele pe care le spunea Ellen. Cuvintele erau pur și simplu normale, banale chiar, dar era și altceva. Ceva în felul în care le spunea.

Calmul lui Ellen, vocea ei clară păreau să liniștească sentimentul de tragedie și de traumă pe care îl simțise Sara, iar rușinea îngrozitoare a Sarei dispăru, făcând-o să se simtă mai bine și mai puternică.

„Aaa... chiar nu mai contează", răspunse Sara. „Ar fi bine să ne grăbim, altfel vom întarzia la ore."

Și odată ce se așeză în bancă – cu coatele tremurânde, hainele nămolite, șireturile desfăcute și cu părul cel castaniu sârmos atârnându-i în ochi – ea se simți mai bine decât s-a simțit vreodată de când știa ea că ocupa acest loc. Nu era logic, dar era adevărat.

Drumul pe jos al Sarei fu diferit în ziua aceea. În loc să se retragă în propriile-i gânduri liniștite, nebăgând prea mult în seamă poteca strâmtă prin zăpadă din fața ei, Sara se simțea sprintenă și plină de viață. Îi venea să cânte. Chiar o făcu. Fredonând o melodie cunoscută, coborî veselă poteca, privind la cei pe care-i întâlnea în cale, ce veneau din direcție opusă din micul oraș.

De îndată ce trecu pe lângă singurul restaurant al orașului, Sara se gândi să poposească pentru o gustare de după-amiază. Deseori, o gogoașă glazurată sau o înghețată la cornet, sau un coșuleț cu cartofi prăjiți, chiar era lucrul care-i distrăgea atenția pe moment de la ziua lungă și plictisitoare pe care o petrecuse la școală.

Mai am încă toți banii de buzunar de săptămâna asta, își zise Sara stând pe trotuarul din fața micului restaurant, gândindu-se. Dar decise că mai bine nu, amintindu-și că mama ei îi spunea mai tot timpul „Nu-ți strica cina cu nimicuri".

N-a putut niciodată să înţeleagă acele cuvinte, pentru că ea era întotdeauna gata să mănânce tot ce i se ofere dacă era bun. S-a întâmplat doar când cina nu arăta bine sau, mai mult de-atât, nu-i plăcuse cum mirosea şi atunci a găsit o scuză să se ridice de la masă, sau cel mult a gustat puţin. *Mi se pare că altcineva mi-a stricat cina,* îşi zise Sara, zâmbind şugubăţ, în timp ce-şi continua drumul spre casă. Chiar nu-i mai trebuia nimic, pentru că astăzi totul fusese atât de bine în lumea Sarei.

~ ~ ~

CAPITOLUL 4

Sara se opri în vârful podului de pe strada principală, privind pe dedesubt la gheață să vadă dacă era destul de groasă pentru a putea fi traversată de la un cap la altul. Ea urmări câteva pasărele ce stăteau pe gheață și observă chiar și un câine foarte mare lăsând urme în zăpada de pe gheață, dar nu se gândi că gheața nu era destul de groasă pentru a sustine toată greutatea ei, inclusiv paltonul greu, cizmele și ghiozdanul de-a dreptul greoi. *Mai bine mai aștept puțin,* se gândi Sara, studiind atent râul înghețat.

Aplecată deasupra gheții, susținută de balustrada ruginită și deformată, despre care Sara credea că e așezată aici numai și numai pentru ea și simțindu-se mai bine decât se simțise în ultima vreme, decise să mai petreacă puțin timp uitându-se la râul ei minunat. Lăsă ghiozdanul să-i cadă la picioare și se sprijini de balustrada învechită. Pentru Sara era locul cel mai frumos din lume.

Odihnindu-se așa rezemată și apreciind acest loc, Sara zâmbi când își aduse aminte de ziua în care această balustradă veche fusese transformată în acest reazem perfect de către camionul domnului Jackson, atunci când, încercând să evite să-l calce pe Harvey, câinele doamnei Peterson, a apăsat brusc pe frâne pe un drum cu polei. Toată lumea din oraș a vorbit și a tot vorbit, luni de zile, despre cât de norocos a fost că n-a ajuns cu camionul în râu. Sara fusese întotdeauna mirată de faptul că oamenilor le plăcea să exagereze, să facă din țânțar armăsar. Dacă domnul Jackson ar fi plonjat cu camionul în apă, ei bine, asta ar fi fost cu totul altceva. Asta ar fi justificat zarva facută de toată lumea. Ori, dacă ar fi plonjat în apă și s-ar fi înecat, asta ar fi putut fi un motiv de bârfă. Dar n-a fost așa, n-a căzut în apă. După câte a putut Sara să-și dea seama, nu fusese nicio stricăciune. Domnul Jackson nu fusese lovit. Camionul lui nu fusese avariat. Doar Harvey fusese speriat de moarte și a stat în casă câteva zile, dar nu fusese rănit deloc. *Oamenilor le place să-și facă griji,* deduse Sara. Dar Sara se binedispuse când descoperi noul ei reazem. Stâlpii grei, din oțel cu gabarit mare, erau acum îndoiți bine peste apă. Era perfect, făcut parcă special pentru plăcerea și încântarea Sarei.

Atârnând peste râu și privind în josul apei, Sara putu să vadă un buștean uriaș așezat de-a curmezișul râului, iar asta o făcu să zâmbească din nou. Acesta era alt „accident" care îi plăcuse Sarei atât de mult.

Unul dintre cei mai mari copaci care străjuiau malul râului fusese rău lovit de o furtună. Așa că fermierul care era proprietarul pământului a strâns câțiva voluntari din oraș și au retezat toate crengile copacului, care stăteau să se rupă. Sara nu știa de ce se făcuse atâta vâlvă despre asta. În definitiv, era doar un copac mare și bătrân.

Tatăl ei nu vrusese s-o lase să se apropie prea mult încât să-și dea seama ce vorbeau, numai că Sara a auzit pe unul din ei spunând că erau îngrijorați de liniile de înaltă tensiune care puteau fi rupte. Apoi, un ferăstrău mare a început să huruie din nou și Sara n-a mai putut auzi nimic altceva, așa că s-a dat înapoi, la ceva distanță, lângă ceilalți oameni din oraș, să privească marele eveniment.

Deodată, ferăstraiele au tăcut și Sara a auzit pe cineva strigând: „Oh, NU!" Sara și-a amintit că-și acoperise urechile și a închis ochii, ținându-i strâns închiși. A simțit că întreg orașul s-a zguduit când copacul uriaș a căzut la pământ, iar când Sara a deschis ochii a țipat de bucurie când și-a dat seama dintr-o privire că avea acum podețul ei perfect, ce făcea legătura între potecile ce străjuiau râul de o parte și de alta.

Cuibărită în acel reazem metalic ca într-un cuib, atârnând peste apă, ea respiră adânc, vrând să se învăluie de mirosul râului. Era în transă. Mireasma, susurul continuu al apei. *Iubesc acest râu,* își zise Sara, uitându-se încă la bușteanul întins peste apă.

Sarei îi plăcea să întindă mâinile pentru a avea balans și să vadă cât de repede putea să traverseze bușteanul. Nu se temuse niciodată să facă asta, dar știa întotdeauna că un pas greșit putea s-o arunce drept în apă. De fiecare dată când traversa bușteanul avertizările mamei îi sunau în minte. „Sara, nu te apropia de acel râu! Te poți îneca!"

Oricum Sara nu-și făcea prea multe griji din pricina acestor vorbe, pentru că ea știa ceva ce mama ei nu știa. Sara știa că nu se putea îneca.

Relaxată şi liniştită, întinsă pe balustradă, Sara îşi aminti ce se întâmplase acum doi ani tot cu acest buştean. S-a întâmplat într-o după-amiază târzie, după ce terminase de dereticat prin casă. Sara plecase spre râu. S-a oprit pentru o vreme să se odihnească rezemată de balustradă, apoi şi-a urmat drumul pe cărare până la buştean. Râul, umflat de la topirea zăpezii, era mai înalt ca de obicei, iar apa aproape că trecea peste buştean. Era în cumpănă dacă să-l traverseze sau nu. Apoi un fel de entuziasm ciudat o făcu să ia decizia de a traversa această punte riscantă. Când era aproape la mijloc, s-a oprit pentru un moment şi s-a întors pe o parte a buşteanului cu amândouă picioarele îndreptate spre vale, bălăngănindu-se uşor înainte şi înapoi ca să-şi recupereze echilibrul şi curajul. Şi deodată, din senin, apăru câinele nătâng şi zdrenţuros al familiei Pittsfield, Fuzzy, ţopăind de partea cealaltă a podului, fericit peste măsură că o recunoscuse pe

Sara, şi o izbi cu suficientă forţă încât s-o răstoarne în apele învolburate ale râului.

Asta e, acum, gândi Sara. *Exact cum m-a avertizat mama, o să mă înec!* Însă lucrurile se mişcau prea repede ca să-i mai lase Sarei timp să se gândească la asta. Sara se văzu într-o minunată şi uimitoare cursă, plutind cu rapiditate în josul apei, pe spate, cu ochi îndreptaţi în sus, văzând una dintre cele mai frumoase privelişti la care fusese martoră vreodată.

Sara colindase pe aceste maluri de sute de ori, dar acesta era un punct de vedere foarte diferit faţă de ce observase ea până acum. Purtată cu blândeţe pe această pernă de apă, ea putu să vadă cerul albastru deasupra, încadrat de forma perfectă a copacilor, mai deşi sau mai rari, mai groşi sau mai firavi. Atât de multe umbre frumoase în verde.

Sara nici nu realiza că apa era extrem de rece, ci dimpotrivă, se simţea ca şi când ar fi plutit lin, în linişte şi în siguranţă, pe un covor fermecat.

Pentru un moment, păru că se întunecă. Pentru că Sara plutea acum printr-o dumbravă densă, formată de arborii aliniaţi pe malurile râului, ea nu putea să vadă cerul aproape deloc.

„Vai, copacii ăştia sunt minunaţi!" spuse Sara cu voce tare. Nu mersese niciodată aşa de departe pe apă-n vale. Copacii erau bogaţi şi fermecători, iar câteva din crengile lor erau cufundate în râu.

Deodată, o creangă solidă, lungă şi prietenoasă păru să se întindă până în mijlocul apei ca să-i dea Sarei o mână de ajutor.

„Mulţumesc, copacule," Spuse suav Sara, trăgându-se afară din apă. „A fost foarte drăguţ din partea ta."

Rămase în picioare pe malul râului, uluită, dar bine dispusă şi încercând să-şi vină în fire.

Vai! murmură Sara când recunoscu hambarul mare și roșu al familiei Peterson. Nu putea să-și creadă ochilor. Sarei i se păruse că ar fi trecut doar un minut sau două, dar ea plutise peste opt kilometri printre pășuni și ferme. Chiar nu-i păsa că drumul până acasă era așa lung. Cu o poftă grozavă de viață, Sara porni spre casă, sărind într-un picior.

Bucuroasă că ieșise cu bine din bucluc, puse repede hainele murdare și ude în mașina de spălat și fugi în mare grabă să facă o baie fierbinte. *N-are rost să-i mai dau mamei încă un motiv în plus de îngrijorare,* gândi ea. Și *oricum, asta n-o va face să se simtă mai în siguranță.*

Sara se întinse în apa fierbinte, zâmbind, iar tot felul de frunze, murdărie și insecte cădeau sub jetul de apă, din păru-i castaniu și cârlionțat, știind cu siguranță ca mama ei se înșelase.

Sara știa că nu se va îneca niciodată.

Capitolul 5

„Stai așa, Sara!" Sara se opri în mijlocul intersecției ca să-și aștepte fratele mai mic, ce alerga într-un suflet spre ea.

„Trebuie să vii, Sara, e pe bune!"

Pun pariu ca da, gândi Sara, aducându-și bine aminte de ultimele lucruri „pe bune" pe care Jason i le servise. Odată, Jason a prins în cursă un șobolan în hambar, într-o cursă făcută chiar de mâna lui, și a asigurat-o că „era în viață ultima dată când m-am uitat, serios!" A doua oară, Jason a prins-o pe Sara pe picior greșit și a păcălit-o să caute în ghiozdanul lui, doar pentru a da de vreo vrăbiuță nevinovată sau un șoricel, care căzuseră pradă lui Jason și prietenilor lui nespălați, bucuroși nevoie mare și dornici să-și folosească pistoalele cu aer comprimat primite-n dar de Crăciun.

Ce se-ntâmplă cu băieții ăștia? se-ntrebă Sara, așteptându-l pe Jason, care obosise și acum mergea încet, văzând că Sara,

de fapt, îl aştepta. *Cum poate să le facă plăcere suferinţa unor biete animăluţe lipsite de apărare? Aş vrea să-i prind într-o capcană şi să vad dacă le place,* gândi Sara. *Îmi amintesc că, uneori, glumele lui erau mai degrabă pline de cruzime decât amuzante, iar Jason părea că devine din ce în ce mai rău.*

Sara stătea în mijlocul străzii liniştite de provincie aşteptându-l pe Jason să o ajungă din urmă. Îi veni să râdă, dar se abţinu, când îşi aminti de farsa isteaţă pe care Jason o făcuse în clasa domnului Johnson. Jason pusese capul pe bancă prefăcându-se că vomitase, când de fapt el întinsese pe bancă o chestie scârboasă, din gumă tocată, care chiar arăta ca şi cum ar fi vomitat, iar când domnul Johnson se aplecase să vadă ce are, el a ridicat privirea prefăcându-se a fi bolnav. Domnul Johnson a ieşit în grabă după femeia de serviciu, să vină să cureţe mizeria, dar când aceasta a revenit, Jason i-a anunţat că avusese el grijă să cureţe, domnul Johnson simţindu-se mulţumit încât nici măcar nu a mai întrebat nimic. Jason a fost scutit în acea zi şi trimis acasă.

Sara era uluită de cât de credul a fost domnul Johnson, fără măcar să întrebe cum de acea vomă, care arăta ca o băltoacă, putea să stea pe banca înclinată, fara să se prelingă. Numai că, pe atunci, domnul Johnson nu avea încă destulă experienţă cu Jason pe cât avea Sara, şi într-adevăr, Sara admise că Jason o păcălise în mai multe rânduri, dar gata cu păcălelile! Sara-l cunoştea deja pe Jason.

„Sara!" strigă Jason agitat şi nerăbdător.

Sara făcu un pas înapoi, „Jason, nu trebuie să ţipi. Sunt la doar doi paşi de tine."

„Scuze." Jason înghiţi în sec, încercând să-şi recapete respiraţia. „Trebuie să vii! S-a întors Solomon!"

„Cine-i Solomon?" întrebă Sara, regretând imediat că-i scăpaseră aceste vorbe; ea nu voia să arate nicicum că ar fi interesată despre ce trăncănea Jason.

„Solomon! Îl ştii pe *Solomon*. Pasărea aia mare de pe domeniul familiei Thacher."

„N-am auzit niciodată despre o pasăre mare pe domeniul familiei Thacher," încercă Sara să pară nepăsătoare, arătând cât putu ea mai bine o notă de plictiseală, la o aşa veste bruscă. „Jason nu mă interesează deloc păsările tale tâmpite."

„Pasărea asta nu e tâmpită, Sara, este uriaşă! Ar trebui s-o vezi. Billy a zis că-i mai mare decât maşina lui taică-su. Sara, trebuie să vii, te rooog..."

„Jason, o pasăre nu poate fi mai mare decât o maşină."

„Ba da, poate! Poţi să-l întrebi pe tatăl lui Billy! Conducea spre casă într-o zi şi a spus că a văzut o umbră aşa de mare, încât a crezut că trecea un avion pe deasupra lui. Acoperise întreaga maşină. Dar nu era un avion, Sara, era Solomon!"

Sara fu nevoită să admită că se molipsise şi ea un pic de entuziasmul lui Jason pentru Solomon.

„Voi merge altă dată, Jason. Acum trebuie să mă duc acasă."

„Hai, măi Sara, te rog, vino! Solomon s-ar putea să nu mai poată veni aici din nou. Trebuie să vii, Sara, trebuie!"

Insistenţa lui Jason o puse pe gânduri pe Sara. De obicei nu insista atât. Adesea, când el vedea că Sara opunea rezistenţă, o lăsa mai moale şi aştepta un moment mai bun ca s-o sâcâie iarăşi. Învăţase din propria-i experienţă că, cu cât insista mai mult ca Sara să facă ceva ce ea nu voia, cu atât Sara devenea şi mai încăpăţânată. Numai că de data asta era cu totul altceva. Jason părea atât de convingător într-un mod pe care Sara nu-l văzuse până acum, aşa că, spre marea uimire şi încântare a lui, Sara se dădu bătută.

„Ei bine, Jason, unde este acea pasăre uriaşă?"

„Îl cheamă Solomon."

„De unde ştii cum îl cheamă?"

„Aşa l-a botezat tatăl lui Billy. Este o bufniţă mascul. Şi bufniţele se spune că sunt înţelepte. Aşa că numele nu putea fi altul decât Solomon, ca numele împaratului cel înţelept."

Sara grăbi pasul ca să poată să se ţină după Jason. *E de-a dreptul încântat de pasărea asta*, gândi Sara. *E destul de ciudat lucrul ăsta.*

„Este pe aici, pe undeva," spuse Jason. Aici şi-a făcut culcuşul."

Sara se distra adesea că Jason părea aşa de sigur de el, numai că Sara ştia că, de fapt, el habar n-avea despre ce vorbea. Numai că, de cele mai multe ori, Sara se prefăcea că n-a observat, făcându-i jocul. Era mai uşor în acest fel să scape de el.

Cautară prin desişul golit de frunze, acoperit acum de zăpadă. Merseră de-a lungul unui gard dărăpănat, urmând o potecă îngustă făcută prin zăpadă, croită pare-se de un câine ce trecuse nu cu mult timp înaintea lor pe acolo...

Sara nu mersese aproape niciodată pe această cărare iarna. Nu era în drumul ei dintre şcoală şi casă. Oricum, vara, acesta era un loc unde Sara petrecuse nenumărate şi binecuvântate ore. Sara mergea mai departe, fiind atentă la toate locurile astea atât de familiare, simţindu-se aşa de bine că-şi revăzuse vechea alee. *Ce-mi place mai mult la această alee,* gândi Sara, *este că pot să vin aici singură, în linişte. Nicio maşină care să treacă pe aici, niciun vecin. Ar trebui să mă plimb mai des pe aici.*

„Solomon!" răsună vocea lui Jason, speriind-o pe Sara. Nu se aştepta ca el să urle în halul ăsta.

„Jason, nu ţipa la Solomon. Daca el e pe-aici, cu siguranţă nu va mai fi, auzindu-te cum urli."

„E aici, Sara. Ți-am spus că și-a făcut cuib pe aici. Și dacă ar fi plecat, l-am fi văzut. Pentru că e foarte mare, Sara, pe cuvânt!"

Sara și Jason merseră și merseră prin pădure, trecând peste o sârmă ruginită, o rămășiță din acel gard vechi și șubrezit. Înaintară încet, cu băgare de seamă, neștiind ce se poate ascunde sub zăpada care de acum era până la genunchi.

„Jason, mi-e frig."

„Încă puțin, Sara, te rog. Vrei?"

Sara admise că mersese mai mult din propria-i curiozitate, și nu pentru că Jason însitase atât de mult. „Bine, Jason, încă cinci MINUTEEE," țipă Sara ce pășise într-un canal de irigație adânc până la talie și care fusese camuflat sub zăpadă. Zăpada rece și umedă îi intră Sarei pe sub haină și pe sub bluză, ajungându-i până la piele. „Gata, Jason! Mă duc acasă!"

Jason era dezamăgit că nu-l găsiseră pe Solomon, dar supărarea Sarei îi distrase atenția de la asta. Nimic nu-l bucura pe Jason mai mult decât enervarea Sarei. Jason râdea cu gura până la urechi, în timp ce Sara își scutura zăpada de pe sub haine.

„Aaa, Jason, deci ți se pare amuzant, nu-i așa? Probabil că ai născocit totul despre acest Solomon, doar ca să-mi ud hainele și să mă enervezi!"

Jason râdea în timp ce trecu înaintea Sarei. În timp ce se bucura de supărarea ei, știa că totuși e mai bine să păstreze distanța. „Nu, Sara, Solomon există. O să vezi."

„Da, cum să nu!" îi răspunse Sara în zeflemea.

Numai că, din nu știu ce motiv, Sara știa că Jason avea dreptate.

Capitolul 6

Sara nu-şi putea aminti dacă-i fusese vreodată uşor să se concentreze la ce se petrece în clasă în timpul orelor. *Şcoala este de-a dreptul cel mai plictisitor lucru de pe pământ,* ajunsese ea la această concluzie cu mult timp în urmă. Dar această zi, fără excepţie, era cea mai grea zi pe care o trăise. Nu putea să se concentreze deloc la ce spunea profesorul. Gândurile ei se lăsau purtate de vânt înapoi la hăţişurile pădurii. Şi imediat ce se auzi ultimul clopoţel sunând, Sara îşi îndesă ghiozdanul în vestiar şi plecă direct acolo.

„Probabil c-am înnebunit," îşi spuse Sara în sine, în timp ce înainta prin pădure, croindu-şi potecă prin zăpada mare. „Caut o pasăre zăpăcită, care probabil că nici nu există. Ei bine, dacă nu o văd chiar acum, plec. Nu vreau ca Jason să afle că sunt aici şi nici că sunt interesată de această pasăre."

Sara se opri să asculte. Era aşa de linişte încât putu să-şi audă propria respiraţie. Nu putu să vadă nicio altă creatură.

Nicio pasăre, nicio veveriță. Nimic. De fapt, dacă nu ar fi văzut urmele pe care ea, Jason și câinele singuratic le lăsaseră acolo, ieri, Sara putea să creadă că, într-adevăr, ea era singura ființă vie de pe planetă.

Asta era cu adevărat o zi frumoasă de iarnă. Soarele strălucise toată ziua, iar zăpada se topise ușor deasupra, creând o crustă umedă și lucioasă. Totul era strălucitor. De obicei, o asemenea zi ar fi făcut ca inima Sarei să cânte de bucurie. Ce altceva putea fi mai bine decât să fie singură cuc, fără griji, reflectând doar la propriile-i gânduri, într-o asemenea zi? Numai că Sara se simțea necăjiă. Sperase că Solomon putea fi ușor de găsit. Într-un fel sau altul, interesul Sarei fusese stârnit, gândindu-se la pădurea deasă și la posibilitatea de a localiza această misterioasă pasăre, dar acum, stând aici singură, în zăpada până la genunchi, Sara începu să se simtă ridicolă. „Unde-o fi pasărea aia? Hai, las-o baltă! Mă duc acasă!".

Dezamăgită, Sara stătea în mijlocul pădurii, supărată, copleșită și oarecum confuză. Porni înapoi, pe urmele lăsate prin zăpadă, exact pe drumul pe care venise, când deodată se opri, gândindu-se dacă n-ar fi fost mai rapid să traverseze pășunea pe care o folosea adesea ca pe o scurtătură, în timpul lunilor de vară. *Sunt convinsă că râul e înghețat acum. Poate că pot să-l traversez pe undeva, pe unde este mai îngust.* Așa gândi Sara, în timp ce trecea pe sub singura sârmă ce mai rămăsese din gard.

Sara era surprinsă de cât de dezorientată era în acest loc, acum, în iarnă. Trecuse peste această pășune de sute de ori. Aici era pășunea unde unchiul ei ținuse caii, în timpul lunilor de vară. Acum însă, totul arăta atât de diferit, cu toate punctele ei de reper îngropate sub zăpadă. Aici râul era complet înghețat și era acoperit de câțiva centimetri buni de zăpadă. Sara se opri, încercând să-și amintească unde era

partea cea mai îngustă a râului. Când deodată, simţi gheaţa alunecându-i sub picioare – şi fără să-şi dea seama cum, se trezi întinsă pe spate pe gheaţa foarte nesigură, iar apa rece îi trecea deja prin haine. Imediat îi veniră în minte momentele pe care le trăise în vară când plutise la vale pe acest râu şi pentru un moment intră în panică la gândul că acest lucru se va repeta, dar că de data asta va muri îngheţată.

Ai uitat că tu nu te poţi îneca? O voce blândă se auzi de undeva de deasupra capului Sarei.

„Cine-i acolo?" întrebă Sara, uitându-se în toate părţile, cercetând întâi copacii goi, cu ochii pe jumătate închişi din cauza luminii orbitoare a soarelui, săgeţi strălucitoare reflectându-se peste tot în jurul ei în zăpadă. *Oricine ai fi, de ce nu vii să mă ajuţi să ies de aici?* gândi Sara, întinsă pe gheaţa fisurată, îngrozită că în orice moment aceasta putea să cedeze sub ea.

Gheaţa te va ţine, întoarce-te pe partea cealaltă şi târăşte-te în genunchi până aici, spuse misteriosul ei prieten.

Aşa că, fără să mai stea pe gânduri, Sara se rostogoli pe burtă şi, încet de tot, se aşeză pe genunchi. Apoi, cu băgare de seamă, începu să se târască în direcţia din care venea vocea.

Sara nu era dispusă pentru o conversaţie. Nu acum. Era udă, îi era foarte frig şi în plus, era furioasă pe ea însăşi că făcuse un lucru atât de nesăbuit. Ce o interesa cel mai mult acum, era să meargă acasă şi să se schimbe înainte ca cineva din familie să ajungă înaintea ei, iar hainele să o dea de gol.

„Trebuie să plec," zise Sara, privi chiorâş spre soare în direcţia în care acel cineva îi vorbise.

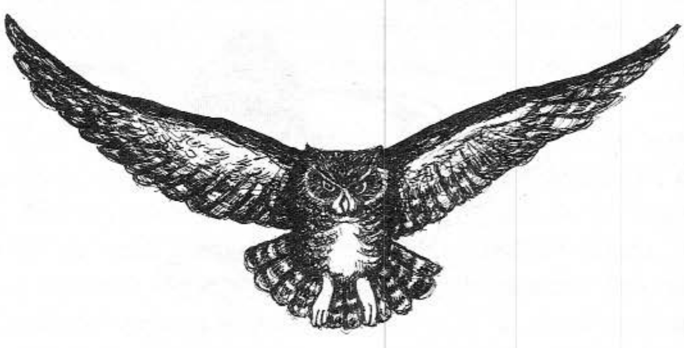
Luă drumul înapoi prin urmele lăsate de ea mai înainte, tremurând de frig şi de supărare că luase decizia asta prostească să travereze râul. Deodată, parcă o trăzni ceva... „Hei, cum de-ai ştiut *tu* că nu mă pot îneca?" Nu primi niciun răspuns.

„Unde-ai plecat? Hei, unde eşti?", strigă Sara.

Şi atunci, cea mai mare pasăre pe care Sara o văzuse vreodată îşi luă zborul din vârful unui copac, înălţându-se spre cer, înconjurând pădurea şi păşunea şi dispărând apoi în soare.

Sara rămase uluită, privind în lumina soarelui. *Solomon!*

~ ~ ~

CAPITOLUL 7

Sara se trezi a doua zi dimineață și, ca de obicei, se cuibări mai bine sub pături, împotrivindu-se începutului unei noi zile. Deodată, ea își aminti de Solomon.

Solomon, se gândi Sara, *te-am văzut cu adevărat sau te-am visat?*

Apoi, în timp ce Sara își revenea din somn, își aminti că, după ce terminase orele la școală, fusese în pădure să-l caute pe Solomon, își aminti și că era cât pe ce să se scufunde sub gheața prea subțire. *Nu, Solomon, n-ai fost un vis. Jason a avut dreptate. Ești real, exiști!*

Sara tresări la gândul că Jason și Billy luaseră deja calea spre pădure, căutându-l pe Solomon. Și-atunci, o mare neliniște puse stăpânire pe ea, o neliniște grea ce o cuprindea întotdeauna când se gândea la Jason și boacănele lui.

Nu-i voi spune lui Jason, și nimănui altcineva, că l-am văzut pe Solomon. Ăsta-i secretul meu.

Fără niciun fel de exagerare, Sara se luptă cât fu ziua de lungă să fie atentă la ce spunea profesorul. Gândul ei era la desişul strălucitor şi la acea uriaşă pasăre fermecată. *Mi-a vorbit într-adevăr Solomon?* Se întreba Sara. *Sau mi-am imaginat asta? Poate că am fost ameţită din cauza căzăturii. Poate am fost inconştientă şi am visat. Sau s-a întâmplat cu adevărat?*

Sara abia aştepta să meargă din nou în pădure să afle dacă Solomon era cu adevărat real.

Când ultimul clopoţel sună, Sara se opri la dulăpiorul ei, îşi puse cărţile înăuntru şi înghesui ghiozdanul deasupra lor. Asta era a doua zi de când Sara nu-şi căra toate cărţile acasă. Descoperise că, dacă avea într-o mână un teanc de cărţi, acestea păreau s-o protejeze de orice coleg băgăreţ. Într-un fel sau altul, ele formau o barieră împotriva impostorilor neastâmpăraţi şi neserioşi ce-i apăreau în cale. Dar astăzi, Sara nu voia să-i stea nimic în cale. Ţâşni pe uşă afară ca un glonţ, îndreptându-se direct spre domeniul familiei Thacker.

Când Sara lăsă în urmă strada pietruită şi începu să coboare cărarea, ea văzu o bufniţă foarte mare stând chiar în faţa ochilor, pe un gard... Aproape că părea că o aşteaptă. Sara fu surprinsă să-l găsească aşa de uşor pe Solomon. Petrecuse atât de mult timp să caute această pasăre misterioasă şi ireală şi acum era aici, stând de parcă aici stătuse dintotdeauna.

Sara habar n-avea cum să se apropie de Solomon. *Ce-ar trebui să fac?* gândea Sara. *Ar fi chiar ciudat să merg spre o bufniţă uriaşă şi să zic: „Bună, ce mai faci?”*

Bună, ce mai faci? zise bufniţa către Sara.

Sara sări un pas înapoi. Solomon râse cu poftă. *N-am vrut să te sperii, Sara. Ce mai faci?*

„Mulţumesc, bine. Doar că nu sunt obişnuită să vorbesc cu o bufniţă, atâta tot.”

A, ce păcat, zise Solomon. *Cei mai buni prieteni ai mei sunt bufnițe.*

Sara râse. „Ești simpatic, Solomon."

Solomon, hmmmm, zise bufnița. *Solomon e un nume drăguț. Da, cred că-mi place.*

Sara se înroși, jenată. Ea uitase că nu făcuseră niciodată cunoștință. Jason îi spusese Sarei că bufnița se numea Solomon. Și că tatăl lui Billy îi pusese acest nume. „Vai, îmi pare rău," zise Sara. „Ar fi trebuit să te întreb cum te cheamă."

Păi, de fapt, nu m-am gândit niciodată la asta, zise bufnița. *Dar, oricum, Solomon e un nume frumos. Îmi place.*

Ce vrei să spui prin faptul că nu te-ai gândit niciodată? Să înțeleg că nu ai un nume?"

Nu, vorbesc serios, replică bufnița.

Sara nu-și putea crede urechilor. „Cum să nu ai un nume?"

Păi, vezi tu, Sara, numai oamenii au nevoie de denumiri ca să poată identifica lucrurile. În schimb, noi știm precis cine suntem, iar denumirile nu sunt așa de importante pentru noi. Însă chiar îmi place numele Solomon. Și din moment ce tu ești obișnuită să le spui celorlalți pe nume, acesta va fi perfect pentru mine. Da, îmi place acest nume. Solomon să fie!

Solomon părea așa de mulțumit de noul său nume care o făcuse mai devreme pe Sara să se simtă stânjenită. Botezată sau nu, era o încântare să stai de vorbă cu această pasăre.

„Solomon, crezi că aș putea să spun și altcuiva despre tine?

Poate. Mai încolo.

„Dar crezi că ar trebui să te ţin secret deocamdată, aşa-i?

Aşa-i cel mai bine pentru o vreme. Până vei înţelege ce vei spune.

«A, da, cred că aş părea destul de toantă. „Am găsit această bufniţă, care mi-e prietenă şi care-mi vorbeşte fără să-şi mişte buzele."»

Iar eu trebuie să-ţi atrag atenţia **cu înţelepciune**, *Sara, că bufniţele nu au buze.*

Sara râse. Această pasăre era foarte haioasă. „Eeei, Solomon, tu ştii ce vreau să spun. Cum poţi să vorbeşti fără să dai din gură? Şi cum se face că nu văd pe nimeni altcineva prin apropiere, care să vorbească din direcţia de unde vorbeşti tu?"

Nimeni altcineva de pe aici nu m-a auzit vreodată. Ceea ce auzi tu, nu este sunetul vocii mele, Sara. ***Tu pricepi gândurile mele.***

„Nu înțeleg. Dar, eu te aud!"

Ei bine, se pare că mă auzi, și într-adevăr așa e, dar nu cu urechile tale. Nu în felul în care auzi celelalte lucruri.

Sara-și ridică mai bine fularul în jurul gâtului și își trase căciula în jos peste urechi, când o rafală de vânt rece mătură zăpada din jurul ei.

În curând se va întuneca, Sara. Mai sporovăim și mâine. Gândește-te la ce am vorbit azi. În timp ce dormi la noapte, bagă de seamă că poți vedea. Chiar dacă ochii tăi vor fi strâns închiși, tu vei vedea în visurile tale. ***Așa că, dacă nu ai nevoie de ochi ca să vezi, la fel nu ai nevoie de urechi ca să auzi.***

Înainte ca Sara să-i atragă atenția că visele sunt diferite de realitate, Solomon zise: *La revedere, Sara. Nu-i așa că această zi este minunată?* zicând asta, Solomon se înălță în aer, își întinse aripile puternice, și el pluti deasupra desișului și locului pe care stătuse pe gard și deasupra micuței lui prietene de dedesubt.

Solomon, gândi Sara, *ești uriaș!*

Sara își aminti de vorbele lui Jason, „E uriaș, Sara, trebuie să vii să-l vezi!" În timp ce-și croia drumul spre casă prin zăpadă, ea își aminti cum el aproape că o târâse spre pădure, pur și simplu alergând cu emoție, Sarei fiindu-i destul de greu să țină pasul cu el. *Ciudat,* cugetă Sara, *a fost atât de insistent să vin să văd această pasăre gigantică, iar acum, după trei zile, nu mai scoate niciun cuvânt despre ea. Mă mir că el și Billy n-au venit aici în fiecare zi să-l caute pe Solomon. Se vede treaba că a uitat cu totul despre el. O să țin minte să-l întreb mâine pe Solomon despre asta.*

În zilele următoare Sara se trezea adesea, spunându-și singură, „Va trebui să-l întreb mâine pe Solomon despre

asta." De fapt, ea deja purta în buzunar un carnețel, în care își nota diferite subiecte pe care voia să le discute.

I se părea că n-o să aibă niciodată destul timp să vorbească cu Solomon despre toate lucrurile pe care ea voia să i le spună. Fereastra scurtă de timp, de la terminarea ultimei ore de școală, ajungerea acasă și terminarea sarcinilor casnice – înainte ca mama Sarei să se întoarcă de la serviciu – era puțin mai mult de jumătate de oră.

Nu e drept, începuse Sara să gândească, *îmi petrec toată ziua cu profesori plictisitori, niciunul neștiind nici măcar a zecea parte din cât știe Solomon, și doar o amărâtă de jumătate de oră cu cel mai deștept profesor pe care l-am avut vreodată. Hmmm, profesor. Am ca profesor o bufniță.* Asta o făcu pe Sara să izbucnească în râs.

„Va trebui să-l întreb pe Solomon despre asta."

~ ~ ~

CAPITOLUL 8

„Solomon, tu ești profesor?"

Da, Sara, într-adevăr sunt.

„Dar tu nu vorbești de lucrurile despre care profesorii „adevărați", iartă-mă, „alți" profesori vorbesc. Vreau să spun că tu vorbești despre lucruri care mă interesează. Tu vorbești despre chestii grozave."

Sara, de fapt, eu vorbesc doar despre ceea ce tu vrei să vorbesc. Doar că, atunci când tu pui o întrebare, informația pe care eu ți-o pot oferi are o mare însemnătate pentru tine. Toate acele răspunsuri care sunt oferite fără ca o întrebare să fi fost pusă sunt de-a dreptul o pierdere de timp pentru oricare dintre noi. Atât elevul, cât și profesorul nu au nimic de câștigat din asta.

Sara se gândi la ce-i spusese Solomon și realiză că, în afară de ce întrebase ea de fiecare dată, el nu vorbise despre nimic altceva. „Dar ia stai, Solomon. Îmi amintesc despre un lucru pe care tu l-ai spus fără ca eu să te fi întrebat."

Şi despre ce era vorba, Sara?

«Ai spus, „Ai uitat că tu nu te poţi îneca?" A fost exact primul lucru pe care mi l-ai zis, Solomon. Eu nu-ţi spusesem niciun cuvânt. Eram întinsă acolo, pe gheaţă, dar nu te întrebasem nimic.»

Aaa, înseamnă că Solomon nu era singurul de acolo care putea să vorbească fără să-şi mişte buzele.

„Ce vrei să spui?"

Că ai întrebat, Sara, dar nu cu cuvinte. Întrebările nu sunt puse întotdeauna prin cuvinte.

„Asta-i straniu, Solomon. Cum poţi să întrebi ceva dacă nu vorbeşti?"

Gândindu-mă la întrebarea ta. Multe fiinţe şi creaturi comunică prin intermediul gândurilor. De fapt, comunică mai mult prin această cale decât prin cuvinte. Oamenii sunt singurii care folosesc cuvintele. Însă, chiar şi ei fac mult mai multe în comunicarea lor cu gândurile decât cu cuvintele. Gândeşte-te la asta.

Vezi tu, Sara, eu sunt un profesor bătrââââââân şi înţelept, care a învăţat cu muuhuuhuulţi ani în urmă că este o mare pierdere de timp să dai unui elev informaţii pe care el nu le-a cerut.

Sara râse de accentuarea demodată a lui Solomon, atunci când el zisese *bătrââââââân* şi de acel exagerat *muuhuuhuulţi,* caracteristic parcă pentru o bufniţă. *Îmi place această pasăre nebună,* se gândi Sara.

Şi mie îmi place de tine, Sara, replică Solomon.

Sara se înroşi, uitând deja că Solomon putea să-i audă gândurile.

Apoi, fără să mai fie nevoie de cuvinte, Solomon se ridică cu putere spre cer şi dispăru din ochii Sarei.

CAPITOLUL 9

„Îmi doresc să pot zbura, ca tine, Solomon."

De ce, Sara? De ce ți-ar plăcea să zbori?

„Vai, Solomon, este așa de plictisitor să trebuiască să mergi pe jos tot timpul, încoace și-ncolo, aici, pe pământ. E atât de lent. Îți ia o veșnicie să ajungi la locurile la care vrei să ajungi, apoi nici nu poți să vezi prea multe. Numai lucrurile care te înconjoară atunci când treci pe lângă ele. Niște chestii banale."

Bine, Sara, dar se pare că nu mi-ai raspuns în tocmai la întrebarea mea.

„Ba da, Solomon, ți-am răspuns. Am spus că aș vrea să zbor pentru că..."

*Pentru că nu-ti place să mergi pe jos, încoace și-ncolo, aici pe pământ și că e plictisitor. Vezi, Sara, nu mi-ai spus de ce vrei să zbori. Mi-ai spus doar despre lucrurile care **nu-ți plac** pentru că **nu** poți să zbori.*

„E vreo diferență?"

O da, Sara. O mare diferență. Mai încearcă o dată.

Puțin mirată că Solomon insista pe aceleași întrebare, Sara începu din nou. „Bine. Vreau să zbor pentru că mersul pe jos nu este atât de plăcut și pentru că-ți trebuie mult timp să mergi pe jos, dintr-un loc în altul."

Sara, vezi că încă vorbești mai mult despre ce nu vrei și de ce nu vrei. Încearcă din nou.

„Bine. Vreau să zbor pentru că... Nu pricep, Solomon. Ce vrei să spun?"

Vreau ca tu să-mi spui despre ce ***vrei*** *tu cu adevărat, Sara.*

„VREAU SĂ ZBOR!" zbieră Sara, enervată că Solomon nu era capabil s-o înțeleagă.

Ei, Sara, acum spune-mi de ce vrei să zbori. Cum ar fi să zbori? Cum te-ai simți dacă ai zbura? Fă-mă să înțeleg, Sara. Descrie-mi ce-ai simți dacă ai zbura. Nu vreau să-mi spui cum este aici, pe pământ, sau ce NU este ca zborul. Vreau să-mi spui cum te simți când zbori.

Sara închise ochii, înțelegând acum sensul spuselor lui Solomon, și începu să spună. „Să zbori înseamnă să te simți liber, Solomon. Este ca și cum ai pluti, dar mai rapid."

Spune-mi ce-ai vedea dacă ai zbura?

„Aș vedea tot orașul întins sub privirea mea. Aș vedea Strada Principală, și mașinile mișcându-se, și oamenii mergând. Aș vedea râul. Aș vedea școala mea."

Cum e să zbori, Sara? Descrie-mi ce simți când zbori.

Sara șovăi puțin cu ochii închiși, închipuindu-și că zbura deasupra orașului ei. „Ar fi o distracție pe cinste, Solomon! Numai să zbori, trebuie să fie o distracție pe cinste. M-aș ridica în zbor ca vântul. M-aș simți atât de liberă. Este atât de bine, Solomon!", continuă Sara, complet absorbită acum de imaginația ei. Apoi, pe neașteptate, cu aceeași putere pe care o simțise în aripile lui Solomon atunci când își lua zborul de

pe stâlp zi după zi, Sara simţi cum o străbate un şuierat, ce îi tăie respiraţia. Îşi simţi corpul, pentru o clipă, ca şi când ar fi cântărit cinci tone, apoi, instantaneu, simţi că pluteşte de-a dreptul. Sara zbura.

„Solomon," strigă Sara de-a dreptul încântată, „uită-te la mine, zbor!"

Solomon zbura în rând cu ea și împreună se înălțară deasupra orașului. Orașul unde Sara se născuse. Orașul în care Sara străbătuse aproape fiecare centimetru. Orașul pe care Sara îl descoperea acum dintr-un unghi la care nici măcar nu visase.

„Oaaauu! Asta-i de-a dreptul minunat, Solomon! Oh, Solomon, cât de mult îmi place!"

Solomon zâmbea și se bucura de entuziasmul extraordinar al Sarei.

„Unde mergem, Solomon?

Poți să mergi oriunde-ți place.

„Oh, oaau!", exclamă Sara, privind în jos spre liniștitul ei orășel. Niciodată până acum nu arătase atât de frumos.

Sara mai văzuse o dată orașul din aer, când unchiul ei o luase împreună cu familia în micul lui avion. Numai că atunci Sara nu putuse să vadă prea multe. Ferestrele avionului erau amplasate prea sus, iar de fiecare dată când voia să vadă ceva mai bine, se ridica în genunchi și își lipea fața de geam, însă tatăl ei îi tot spunea să stea la locul ei și să-și pună centura de siguranță. Așa că nu îi plăcuse deloc în acea zi.

Acum însă, era cu totul altceva. Putea să vadă tot. Putea să vadă fiecare stradă și clădire din oraș. Putea chiar să vadă câteva mici magazine înșiruite pe Strada Principală... băcănia lui Hoyt, și farmacia lui Pete, și Poșta... Putea să vadă râul ei atât de drag șerpuind prin oraș. Și câteva mașini mișcându-se și o mână de oameni mergând de colo până colo.

„Oh, Solomon," zise Sara cu răsuflarea tăiată, „ăsta este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Hai să mergem la școala mea, Solomon. Îți voi arăta unde-mi petrec zi..." vocea Sarei se pierdu, în viteza ei spre școală.

„Ce diferit arată școala văzută de aici, de sus!" Sara fu surprinsă să vadă cât de mare arăta școala. Acoperișul parcă

nu se mai termina. „Oau!” exclamă Sara. Putem să coborâm mai aproape sau trebuie să rămânem aici, pe loc?”

Poți să mergi oriunde vrei tu, Sara.

Sara chiui încă o dată, năpustindu-se în jos spre terenul de joacă și trecând încet spre fereastra clasei ei. „Ce minunat! Uite, Solomon! Poți să vezi banca în care stau eu, și acolo-i domnul Jorgensen.”

Sara și Solomon zburară de la un cap la altul al orașului, venind în picaj aproape de pământ, apoi înălțându-se din nou, aproape atingând norii. „Uite, Solomon, acolo-s Jason și Billy.”

„Hei, Jason, uită-te la mine, pot zbura!” strigă Sara. Jason nu o auzise. „Hei, Jason!” strigă Sara din nou, de data asta și mai tare. „Uită-te la mine! Pot zbura!”

Jason nu te poate auzi, Sara.

„Păi de ce nu? Eu îl pot auzi pe el.”

Este prea devreme pentru Jason, Sara. Nu este gata pentru asta, încă. Dar va fi. În timp.

Acum înțelese Sara, mult mai clar, de ce Jason și Billy nu-l localizaseră pe Solomon. „Nici pe tine nu te pot vedea, Solomon. Nu-i așa?"

Sara era bucuroasă că Jason și Billy nu-l puteau vedea pe Solomon. *Ar putea să ne împiedice, dacă ar ști,* se gândi ea.

Sara chiar nu-și amintea să fi petrecut vreodată atât de bine ca acum. Se înălța sus spre cer, atât de sus încât mașinile de pe Strada Principală arătau ca niște furnici. Apoi, fără nici cel mai mic efort, cobora în zbor atât de aproape de pământ, chiuind fericită că zbura cu o așa viteză. Se năpusti în jos chiar deasupra râului, cu fața atât de aproape de apă, încât putea să miroase mușchiul verde și umed de pe pietre, trecu în viteză pe sub podul de pe Strada Principală și ieși în cealaltă parte. Solomon zbura în paralel cu ea, într-o armonie perfectă, ca și când ar fi exersat acest zbor de sute de ori până acum.

Zburară așa un timp, ce li se păru a fi câteva ore, apoi același șuierat puternic ce o făcuse pe Sara să se înalțe spre cer o făcu să-și recupereze trupul și se întoarse pe pământ.

Sara era atât de emoționată, încât abia mai putea să respire. Aceasta fusese cu adevărat cea mai mare experiență a vieții ei. „Oh, Solomon, a fost minunat!" țipă Sara de bucurie. Sarei i se păru că ar fi zburat câteva ore.

„Cât e ceasul?" se trezi ea întrebând, uitându-se la ceas și gândindu-se că a dat de belea întârziind atâta de acasă, numai că ceasul ei arăta că trecuseră doar câteva secunde.

„Solomon, trăiești o viață ciudată, știi?" Nimic nu pare a fi ceea ce ar trebui să fie.

Ce vrei să spui, Sara?

„Păi, faptul că noi am putut zbura peste tot orașul, iar timpul nu a trecut. Nu ți se pare ciudat? Sau că eu pot să te văd, pot să vorbesc cu tine, pe când Jason și Billy nu te

pot vedea şi nici nu-ţi pot vorbi. Nu ţi se pare ciudat acest lucru?

Dacă dorinţa lor de a mă vedea era destul de puternică, ar fi putut să mă vadă, Sara, sau dacă dorinţa mea ar fi fost destul de puternică, aş fi putut influenţa dorinţa lor.

„Ce vrei să spui?"

Ceea ce v-a mânat în aceste tufişuri a fost entuziasmul lor pentru ceva ce nu văzuseră de fapt până acum. Ei au fost o verigă importantă pentru circumstanţele în care noi doi ne-am întâlnit.

„Da, cred că da." Sara nu prea voia, de fapt, să-i acorde fratelui ei mai mic meritele acestei experienţe extraordinare. Era mai uşor pentru ea să-l ştie tot ca pe fratele mereu enervant. Dar ca Jason să fie cheia bucuriei acestui moment? Asta era prea mult pentru ea în acest moment.

Deci, Sara, spune-mi ce ai învăţat astăzi? întrebă Solomon zâmbind.

„Am învăţat că pot să zbor peste întregul oraş fără ca timpul să trecă?" constată Sara, întrebătoare, îngrijorată dacă asta vrusese Solomon să audă. „Am învăţat că Jason şi Billy nu mă pot vedea sau auzi atunci când zbor, pentru că sunt prea mici sau nu sunt pregătiţi încă? Am învăţat că nu este deloc frig acolo sus, cand zbori?"

Toate astea sunt corecte şi putem să discutăm despre ele mai târziu, dar Sara, n-ai observat că, atât timp cât ai vorbit despre ceea ce ***nu voiai****, tu nu ai putut avea ceea ce* ***voiai*** *să ai? Dar când ai început să vorbeşti despre ceea ce voiai – mai mult decât atât, când ai fost în stare să începi să* ***simţi*** *ceea ce voiai – atunci a venit, numaidecât?*

Sara tăcea, încercând să-şi amintească. Dar nu-i era uşor să se gâdească la ceva la care se gândise sau simţise înainte de a zbura. Ea ar fi preferat mai degrabă să se gândească la partea cu zborul.

Gândește-te bine la asta, Sara, și exersează cât poți de mult.

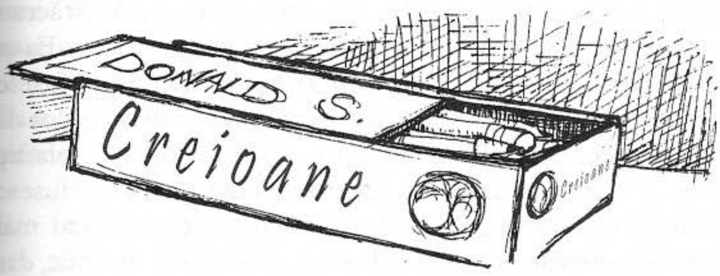
„Vrei să exersez să zbor? Foarte bine!"

Nu doar să zbori, Sara. ***Vreau să exersezi gândindu-te la ceea ce vrei, și gândindu-te de ce anume vrei ceea ce vrei*** *– înainte de a fi în stare să simți asta. Acesta este cel mai important lucru pe care îl vei învăța de la mine, Sara. Distracție plăcută.*

Și cu asta, Solomon se înălță în zbor și dispăru.

Aceasta este cea mai bună zi din viața mea! Gândi Sara. *Astăzi, am învățat să zbor!*

~ ~ ~

CAPITOLUL 10

„Hei, piciule, încă mai faci pipi în pat noaptea?" Sara se mânie, uitându-se la ei cum își băteau joc de Donald. Prea timidă să intervină, ea încercă să se uite în altă parte și să nu bage în seamă ce se petrece.

„Li se pare că sunt șmecheri", își zise Sara cu voce șoptită. „Sunt doar niște nesuferiți."

Doi dintre „cei mai tari din parcare" colegi de clasă, care puteau fi văzuți mai tot timpul împreună, se distrau pe seama lui Donald, un coleg nou, care venise doar de două zile în această clasă. Familia lui se mutase de curând în oraș și închiriaseră cea mai veche și dărăpănată casă la capătul străzii pe care locuia Sara. Casa fusese părăsită luni întregi, iar mama Sarei se bucurase să vadă că, în sfârșit, cineva se mutase în ea. Sara observase când descărcau camionul vechi și fusese uimită că doar puțină mobilă, și aceea șubredă, era absolut tot ce aveau.

Este destul de greu să fi nou în oraş şi să nu cunoşti pe nimeni, dar să trebuiască să încasezi asemenea vorbe, ei bine, asta era deja prea mult. Stând în picioare pe holul şcolii, uitându-se la Lynn şi la Tommy cum dinadins îl făceau pe Donald să se simtă prost, Sarei îi dădură lacrimile. Ea-şi aminti cum ieri toată lumea râsese atunci când Donald fusese rugat să se ridice în picioare pentru a fi prezentat colegilor de clasă, iar când s-a ridicat strângea la piept o cutie de plastic roşie în care avea creioane. Sara recunoscuse că nu fusese cel mai bun lucru pe care-l putea face. Acestea erau mai degrabă potrivite pentru cei de seama fratelui ei mai mic, dar cu siguranţă nu credea că merită astfel de umiliri.

Sara îşi dădu seama că acesta fusese punctul critic de cotitură pentru Donald de a fi acceptat de ceilalţi. Trebuia să fi fost capabil să ţină acea situaţie sub control de prima dată, stând în picioare cu curaj, şi dacă s-ar fi strâmbat şi el, fără să-i pese că acea clasă prăpădită îl ironizează, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum. Dar n-a fost să fie aşa. Donald se intimidase şi, fiind de-a dreptul speriat, s-a prăbuşit în bancă, cu barba tremurândă. Învăţătorul Sarei i-a mustrat, dar fără prea mare succes. Elevii păreau că nici nu le pasă de ce le spune domnul Jorgansen, însă lui Donald, cu siguranţă, îi păsa de ce zice clasa despre el.

Ieri, când a plecat din clasă, Sara l-a văzut când i-a căzut suportul cel nou pentru creioane exact în coşul de gunoi de lângă uşă. De îndată ce Donald dispăruse din raza ei de observaţie, Sara a recuperat acel fleac de suport şi l-a îndesat în ghiozdanul ei.

Sara îi pândi pe Lynn şi Tommy să părăsescă culoarul şcolii. Trase cu urechea să-i audă tropăind pe scări în jos. Îl văzu pe Donald în faţa dulapului lui, stând aşa şi privind înăuntru, ca şi când acolo ar fi trebuit să fie cheia care putea să facă, cumva, lucrurile să meargă mai bine ori să se strecoare în dulap şi să scape de toate umilinţele. Sara simţi că i se

pune un nod în stomac. Nu știa ce să facă, dar voia să-l ajute pe Donald să se simtă mai bine. După ce se uită pe hol, să fie sigură că nătărăii aceia plecaseră, ea scoase din ghiozdan cutia roșie cu creioane și se îndreptă în grabă spre Donald, care încerca de acum să-și recapete liniștea.

„Hei, Donald. Ieri am văzut că ți-a căzut asta," zise Sara pur și simplu. „Cred că e bună. Cred că ar trebui s-o păstrezi."

„Nu, n-o vreau!" îi răspunse Donald scurt.

Șocată, Sara făcu un pas înapoi încercând să-și revină.

„Dacă tu crezi că e așa de bună, păstrează-o!" strigă Donald la Sara.

Băgând repede cutia înapoi în ghiozdan, sperând că nimeni nu văzuse sau auzise acest incident jenant, Sara se repezi spre curtea școlii și apoi spre casă.

„De ce nu-mi văd eu de treabă?" se mustră Sara singură.

„De ce nu mă învăț minte?"

CAPITOLUL 11

„Solomon, de ce sunt oamenii așa de răi?” întrebă Sara.

Toți oamenii sunt răi, Sara? N-am observat asta.

„Păi, nu toți, dar marea majoritate sunt, și nu înțeleg de ce. Eu când sunt rea, mă simt oribil.”

Când ești tu rea, Sara?

„De obicei când cineva e rău cu mine întâi. Cred că atunci prefer să le răspund cu aceeași monedă.”

Și asta te ajută?

„Da.” Încercă Sara să se apere.

Cum așa, Sara? Faptul că le plătești cu aceeași monedă, te face să te simți mai bine? Asta face ca lucrurile să se îmbunătățească sau îți dispare din răutate?

„Ei bine, nu, cred că nu.”

De fapt, Sara, ce am observat eu este că lumea adună tot mai multă răutate. Este ca un cerc vicios. Cineva te rănește, apoi tu rănești, după asta celălalt îți face și mai mult rău, și tot așa.

„Solomon, dar cine a început acest groaznic cerc vicios?"

Nu mai are importanță cine l-a început, Sara. Dar ESTE foarte important ceea ce faci tu dacă ai ajuns în acest cerc. Cum de s-au întâmplat toate astea, Sara? Ce te-a determinat să intri în acest cerc?

Simțind o durere în stomac, Sara îi spuse lui Solomon despre noul ei coleg, Donald, și despre prima lui zi de școală. Îi spuse și despre colegii răutăcioși, care parcă nu mai terminau în a-l necăji pe Donald. Îi spuse lui Solomon și despre oribilul incident care avusese loc pe holul școlii. Și ca și cum ar fi retrăit aceste incidente pe care i le povestise lui Solomon, simți că se înfurie din nou, chiar dureros de mult, iar o lacrimă îi apăru în colțul ochiului și se rostogoli pe obraz. Supărată, își șterse lacrima cu dosul mânecii, de-a dreptul enervată că, în loc să se bucure, ca de obicei, de conversația cu Solomon, ea se smiorcăia și-și trăgea nasul. Nu așa trebuia să se simtă când era cu Solomon.

Pentru o vreme, Solomon nu spuse nimic, în timp ce Sarei îi treceau prin minte toate gândurile acelea. Sara îl simţea pe Solomon cum o privea cu ochi mari şi drăgăstoşi, dar nu era câtuşi de puţin stânjenită. Dimpotrivă. Parcă Solomon încerca s-o scoată din această stare.

*Ei bine, am înţeles ce **nu vreau**,* gândi Sara. *Nu vreau să mă simt aşa. Mai cu seamă când vorbesc cu Solomon.*

*Bravo ţie, Sara. Tocmai ai făcut primul pas ca să ieşi din acest cerc vicios. În mintea ta, fără să vrei, ai realizat ceea ce **nu** vrei să se întâmple.*

„Şi asta e bine?" întrebă Sara. Că nu prea pare a fi."

Ţi se pare aşa pentru că ai făcut doar un singur pas, Sara. Mai sunt încă trei.

„Şi care e pasul următor, Solomon?"

Ei bine, Sara, nu este greu să-ţi dai seama de ceea ce nu vrei. Eşti de acord cu asta?

„Da, aşa cred. Adică, de obicei cred că-mi dau seama de asta.

*Şi cum ştii că te gândeşti la ceea ce **nu** vrei de fapt?*

„Aşa... pur şi simplu, ştiu eu."

*Sara, întotdeauna vei şti care e calea spre a-ţi descoperi sentimentele. Când te gândeşti la ceva sau vorbeşti despre ceva la care **nu vrei** să te gândeşti sau despre care nu vrei să vorbeşti, vei simţi întotdeauna nişte sentimente negative. Te vei simţi furioasă, sau dezamăgită, sau stânjenită, sau vinovată, sau îţi va fi frică. Întotdeauna te vei simţi rău când te vei gândi la ceva ce **nu vrei** să se întample.*

Sara se gândi la zilele ce tocmai trecuseră, zile care îi aduseseră sentimente negative mai mult ca de obicei. „Ai dreptate, Solomon," zise Sara. Am avut parte de multe astfel de sentimente în ultima săptămână, privind acei băieţi bătându-şi joc de Donald. Am fost atât de fericită când te-am

întâlnit pe tine, Solomon şi apoi aşa de supărată când am văzut cum îl necăjeau pe Donald. Îmi dau seama că sentimentele mele au fost cauzate de felul în care am gândit.

*Bravo, Sara. Hai acum să vorbim despre pasul doi. Întotdeauna, când vei realiza că **nu vrei** un lucru, va fi destul de uşor să afli ceea ce **vrei** de fapt.*

„Păi... zise Sara prelung, vrând să înţeleagă, fiind însă destul de nesigură.

Atunci când eşti bolnavă, ce vrei?

„Vreau să mă simt bine," răspunse Sara repede.

Când nu ai destui bani să cumperi ce ţi-ai dori, ce vrei tu atunci?

„Vreau mai mulţi bani," răspunse Sara.

*Vezi? Acesta este pasul doi în ruperea cercului vicios, Sara. Pasul unu e să-ţi dai seama de ceea ce **nu vrei**. Pasul doi este să decizi **ce vrei**.*

„Păi, asta înseamnă că e destul de uşor." Sara începuse să se simtă mult mai bine.

*Pasul trei este cel mai important pas, Sara, şi este pasul pe care majoritatea oamenilor îl ignoră. Pasul trei este acesta: Odată ce ai identificat care este lucrul pe care-l vrei, trebuie să-ţi imaginezi că este real. Trebuie să spui de ce vrei acel lucru, să îţi imaginezi cum ar fi să ai acel lucru, să-l explici, să-l doreşti, sau să-ţi aminteşti o situaţie similară – dar să continui să te gândeşti la el până îl vei găsi. Continuă să-ţi spui ţie însuţi că **vrei** acest lucru până în momentul în care te vei **simţi** bine.*

În timp ce Sara îl asculta pe Solomon cum o încuraja să-şi petreacă timpul cu un scop anume, imaginându-şi lucruri, nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ar fi putut da de belea destul de uşor făcând chiar şi numai unul din aceste lucruri. Părea că Solomon îi spunea exact opusul lucrurilor pe care i le spuneau profesorii în şcoală. Dar ea învăţase să să aibă încredere în Solomon. Şi era foarte dornică să încerce

ceva diferit. Ce spuseseră profesorii, evident, nu mersese până acum.

„De ce este pasul trei cel mai important pas, Solomon?"

Pentru că, înainte de a-ți schimba modul de a simți, nu trebuie să schimbi nimic cu adevărat. Ești încă în cercul vicios. Dar, când schimbi modul de a simți, ești deja în alt cerc. Ești în cercul lui Solomon, ca să spun așa.

„De ce-l numești cercul tău, Solomon?"

Ei bine, de fapt nu are un nume exact. E vorba de felul în care simți. Dar tu poți să-l numești cum vrei: Cercul Bucuriei sau Cercul Fericirii. Cercul Stării de Bine. Este un cerc natural, Sara. Reprezintă starea noastră interioară.

„Păi și dacă este ceva natural și e ceva care vine din interiorul nostru, atunci de ce nu ne simțim bine mai tot timpul?"

Oamenii vor sincer să se simtă bine, și cei mai mulți vor să facă lucruri foarte bune. Și asta este marea problemă.

„Ce vrei să spui? Cum să fie o problemă faptul că vrei să faci bine?"

Ei bine, Sara, oamenii vor să facă bine, se uită în jurul lor să vadă ce fac ceilalți oameni, apoi decid ce este bine. Ei văd situațiile din jurul lor și văd lucruri despre care ei cred că sunt bune, dar, de asemenea, văd lucruri despre care ei cred că sunt rele.

„Și asta este rău? Nu înțeleg ce e rău în asta, Solomon."

Ce am remarcat eu, Sara, este că atunci când majoritatea oamenilor văd situațiile din jurul lor, unele bune, altele rele, ei nu conștientizează de unde le vin aceste simțuri. Și atunci asta este problema lor. În loc să conștientizeze că ceea ce văd îi afectează în căutarea stării de bine, ei continuă să scoată în evidență starea de rău și s-o țină departe pe cea de bine. Marea problemă, Sara, este că încercând tot timpul să se țină departe ceea ce ei gândesc că e rău, înseamnă că sunt deja în acel cerc

vicios. Oamenii sunt mai mult interesați să vadă, să analizeze și să compare situațiile, în loc să conștientizeze ceea ce simt. Și atunci, de cele mai multe ori, situațiile îi atrag în cercul vicios.

Sara, gândește-te puțin la ce ți s-a întamplat cu câteva zile în urmă și încearcă să-ți amintești cele mai puternice sentimente pe care le-ai avut. Ce s-a întâmplat de te-ai simțit așa rău săptămâna asta, Sara?

„M-am simțit îngrozitor când Tommy și Lynn l-au necăjit pe Donald. M-am simțit îngrozitor când copiii au râs de Donald în clasă, dar cel mai rău și mai rău m-am simțit atunci când Donald a țipat la mine. Tot ce-am vrut să fac a fost să încerc să-l ajut, Solomon."

Bine, Sara. Hai să vorbim despre asta. În timpul acelor întâmplări, când tu te-ai simțit atât de rău, ce-ai făcut?

„Nu știu, Solomon. N-am făcut nimic. Doar m-am uitat la ce se întâmpla, cred."

Exact. Ai dreptate, Sara. Ai observat situațiile – dar situațiile pe care tu ai ales să le observi au fost acel tip de situații care te-au atras în cercul vicios.

„Solomon, dar..." îi răspunse Sara. „Cum poți să vezi ceva care este greșit și să nu te simți rău când vezi așa ceva?"

Asta e o întrebare foarte bună, Sara, și îți promit că în timp îți voi răspunde pe îndelete. Știu că nu este ușor să înțelegi toate astea deodată. Și motivul pentru care este greu de înțeles, în primul rând, este pentru că tu ai fost obișnuită să observi situațiile, dar nu ai fost obișnuită să fii atentă la cum te-ai simțit când le observai – și atunci, situațiile par să-ți controleze viața. Dacă tu observi ceva bun, răspunzi printr-un sentiment bun, dar dacă observi ceva rău, răspunzi printr-un sentiment rău. Când situațiile par să-ți controleze viața, devine enervant pentru majoritatea dintre oameni și din cauza aceasta atât de mulți oameni continuă să rămână în cercul vicios.

„Atunci, spune-mi cum pot să stau în afara cercului vicios şi cum pot ajuta pe altcineva să iasă de acolo?"

Ei bine, Sara, sunt o mulţime de căi prin care poţi să faci asta. Dar calea mea favorită – care pare a fi cea mai rapidă dintre toate – este: gândeşte-te la tot ce poţi să apreciezi.

„Apreciere?"

Da, Sara, gândeşte-te la ceva sau la cineva şi încearcă să găseşti gândurile care te fac să te simţi cel mai bine. Apreciază-le cât poţi tu de mult. Este calea cea mai bună să intri în cercul bucuriei.

Îţi aminteşti, care este Pasul Unu?

„Să ştiu ceea ce ***nu*** vreau," răspunse Sara cu mândrie. Asta era uşor pentru ea.

Şi care este Pasul Doi?

„Să ştiu ceea ***ce*** vreau."

Foarte bine, Sara. Şi care este Pasul Trei?

„Oh, Solomon, am uitat," se alintă Sara, dezamăgită de ea însăşi că uitase atât de repede.

Pasul trei este găsirea locului potrivit pentru sentimentul pe care tu îl vrei. *Referindu-ne la ceea ce doreai înainte să simţi ca şi cum ai fi fost deja acolo.*

„Solomon, nu mi-ai spus până acum care este Pasul Patru," exclamă Sara încântată.

Ah, Pasul Patru este cel mai grozav pas, Sara. Este atunci când primeşti ceea ce vrei. ***Pasul Patru este manifestarea fizică a dorinţei tale.***

Îţi doresc distracţie plăcută, Sara. Nu-ţi petrece timpul încercând să-ţi aminteşt toate acestea. ***Exersează doar aprecierea. Asta e cheia.*** *Mai bine du-te acasă acum, Sara. Putem să vorbim mai multe despre acestea mâine.*

Aprecierea, se gândi Sara, *Voi încerca să mă gândesc la lucruri care pot fi apreciate.* Fratele ei mai mic, Jason, fu prima imagine care-i veni în minte. *Aoleu, asta va fi foarte greu,* gândi Sara, în timp ce părăsi tufişurile lui Solomon.

Începe cu ceva mai uşor! îi strigă Solomon, luându-şi zborul din acel loc.

„Ai dreptate," râse Sara. *Te iubesc, Solomon,* gândi Sara.

Şi eu te iubesc, Sara. Sara auzi vocea lui Solomon, foarte clar, deşi el se afla acum undeva destul de departe.

~ ~ ~

CAPITOLUL 12

Ceva ușor, se gândi Sara. *Vreau să apreciez ceva ușor.*

De la distanță, Sara putea să vadă câinele vecinilor de vis-à-vis țopăind prin zăpadă. Sărea și alerga, apoi se rostogolea pe spate, evident fericit și plin de viață.

Brownie, ce cățel fericit ești! Te apreciez, gândi Sara, având de mers încă 500 de metri până acasă. În acel moment, Brownie începu să alerge către Sara ca și când ea ar fi fost stăpâna ei și îl strigase. Dând din coadă, dădu ocol Sarei de două ori, apoi sărind cu amândouă labele pe umerii ei, acest câine lățos, obraznic și destul de mare, o trânti pe Sara într-un morman de zăpadă ce rămăsese în urma unui plug care trecuse pe acolo săptămâna trecută – și începu să o lingă pe față cu limba lui mare și umedă. Sara începu să râdă atât de tare, încât nu se mai putea opri. „A, și tu mă iubești, nu-i așa, Brownie?"

Sara stătea în patul ei în acea noapte, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultima săptămână. *Mă simt ca și când aș fi*

fost într-un carusel. M-am simțit cel mai bine de când mă știu și m-am simțit mai rău decât m-am simțit vreodată, și toate astea doar într-o singură săptămână. Ador discuțiile cu Solomon și, ah, cât îmi place că am învățat să zbor, dar de asemenea, am fost atât de supărată în această săptămână. Foarte ciudat.

Gândește-te la lucruri care pot fi apreciate. Sara putea să jure că auzise vocea lui Solomon în dormitorul ei.

„Nu, nu poate fi," decise Sara. „Doar mi-am amintit ce a spus Solomon." Apoi Sara se întoarse pe cealaltă parte, gândindu-se. *Apreciez acest pat cald, cu siguranță,* gândi Sara, în timp ce-și trăgea păturile peste umeri. *Și perna mea. Pernuța mea moale. Cu siguranță apreciez asta,* gândi Sara, strângând cu drag perna și afundându-și fața în ea. *Îi apreciez pe tata și pe mama. Și pe Jas..... și pe Jason îl apreciez.*

Nu știu, se gândi Sara. *Nu cred că voi găsi locul exact al acelui sentiment. Poate că sunt prea obosită. Mă voi gândi la asta mâine.* Și cu acest ultim gând, Sara adormi.

„Zbor din nou! Zbor din nou!" strigă Sara, în timp ce se înălță deasupra casei. *Zborul nu este cel mai bun cuvânt care să descrie asta,* gândi ea. *Mai degrabă plutire. Pot să merg oriunde vreau eu!*

Fără niciun fel de efort, dar știind exact unde voia să fie, Sara porni ușor dincolo de nori, oprindu-se pentru câteva momente să examineze câte ceva ce nu văzuse până atunci, uneori coborând rapid foarte aproape de pământ, apoi ridicându-se iar în văzduh. Sus! Sus! Sus! Ea descoperise că dacă voia să coboare, tot ceea ce trebuia să facă era să întindă un deget spre pământ și se îndrepta spre acel punct. Când era gata să se întoarcă în văzduh, doar se uita în sus și se putea înălța.

Aș vrea să pot zbura tot timpul! decise Sara.

Ia să vedem, cugetă Sara, *cam pe unde aș vrea să merg acum?*

Sara își continuă călătoria peste micul ei oraș, privind la luminile care se stingeau, ici, colo, casă după casă, familie după familie pregătindu-se de culcare. Începuse să ningă foarte ușor, dar Sara fu cuprisă de un fior plăcut de căldură și siguranță, plutind în mijlocul nopții, chiar dacă era desculță și doar într-o cămășuță de noapte. *Nu e frig deloc,* băgă de seamă Sara.

Aproape toate casele erau în întuneric de acum, doar câteva lumini mai străluceau pe străzi, dar undeva departe, pe cealaltă parte a orașului, Sara observă o casă în care mai ardeau luminile. Și se decise să meargă într-acolo, să vadă cine era treaz la acea oră. *Probabil că cineva care nu trebuie să se trezească mâine dimineață în zori,* gândi Sara apropiindu-se de locul cu pricina, apoi întinzând degetul mare de la picior, coborî cu precizie spre acea casă. Se apropie de geamul de la bucătărie, bucuroasă că draperiile nu erau trase și că putea să privească înăuntru. Și acolo, stând la masa din bucătărie, printre hârtii împrăștiate peste tot în jur, era chiar domnul Jorgensen, învățătorul Sarei. Domnul Jorgensen culegea sistematic câte o hârtie, o citea, apoi alta și apoi alta... Sara rămăsese fascinată privind la el. Părea a fi atât de serios în ceea ce făcea.

Sara începu să se simtă un pic vinovată că-și spiona învățătorul în acest fel. *Dar, în definitiv, ăsta era geamul de la bucătărie,* gândi Sara, *nu de la baie sau de la dormitor, sau alt loc ascuns.*

Domnul Jorgensen începu deodată să zâmbească, părând că-i place ceea ce citea, orice ar fi fost. Apoi, scrise ceva pe acea hârtie. Dintr-o dată Sara realiză ce făcea domnul Jorgensen. Citea lucrările de control, pe care le dăduseră astăzi, la sfârșitul orelor. Citea toate lucrările până la capăt.

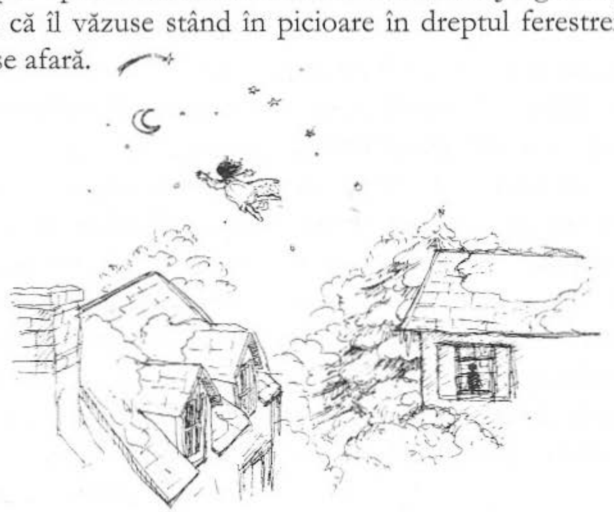

De multe ori, Sara găsea pe lucrările ei ceva mâzgălit la începutul sau la sfârşitul foii, dar nu apreciase acest lucru prea mult. *Niciodată nu poţi să-l mulţumeşti,* s-a gândit Sara de multe ori citind mâzgăliturile notate pe lucrările ei.

Dar văzându-l pe acest om, citind, apoi scriind, şi iar citind şi iar notând ceva, în timp ce aproape toată lumea din oraş dormea deja, o făcu pe Sara să se simtă foarte ciudat. Se simţi aproape ameţită de lupta care se dădea în mintea ei, în timp ce vechea perspectivă, negativă despre domnul Jorgensen se ciocnea în capul ei cu noua lumină în care îl vedea acum. „Vai de mine!", zise Sara privind în sus, lucru ce o făcu să se înalţe deasupra casei învăţătorului ei.

Un fior cald, venind dinlăuntru, o făcu pe Sara să îşi simtă pielea ca de găină. Cu lacrimi de bucurie în ochi, cu inima bătându-i de fericire, se înălţă până la nori şi privi de acolo la orăşelul ei frumos şi adormit, sau aproape adormit.

Te apreciez, domnule Jorgensen, gândi Sara, dând încă o dată ocol casei lui, înainte de a merge acasă. Şi în timp ce Sara privi înapoi spre fereastra bucătăriei domnului Jorgensen, fu sigură că îl văzuse stând în picioare în dreptul ferestrei, uitându-se afară.

CAPITOLUL 13

„Bună dimineața, domnule Matson," își auzi Sara propria voce sunându-i, în timp ce traversa podul de pe Strada Principală, în drum spre școală.

Domnul Matson scoase capul de sub capota mașinii la care lucra. Pentru că era proprietarul stației de benzină de la intersecția Străzii Principale cu Strada Centrală, el o văzuse pe Sara de sute de ori dimineața trecând spre școală, de-a lungul anilor, dar niciodată nu-l salutase în acest fel până acum. Luat prin surprindere, nici nu știu ce să zică, răspunzându-i doar cu un semn din mână. De fapt, majoritatea persoanelor care o știau pe Sara începuseră să observe schimbări radicale în comportamentul ei introvertit. În loc să meargă cu privirea în jos, uitându-se la picioare și adâncită în gânduri, Sara era interesată de orice ținea de orășelul ei de munte și, în mod uimitor, chiar ciudat, comunica cu ceilalți oameni.

„Atât de multe lucruri de apreciat!" recunoscu Sara în sinea sa. *Plugul curățase deja zăpada de pe majoritatea străzilor. Ăsta-i chiar un lucru bun,* gândi Sara. *Apreciez asta.*

Ea văzu macaraua pentru repararea rețelei electrice a orașului aflată în fața magazinului Bergman, cu scara ridicată. Un om era în vârful scării, lucrând ceva pe un stâlp de tensiune, în timp ce un altul se uita cu atenție de jos. Sara se întrebă oare ce făceau acești oameni și ajunse la concluzia că probabil reparau una din liniile de înaltă tensiune care devenise prea grea din cauza țurțurilor formați în ultimele zile. *Ăsta-i chiar un lucru bun,* gândi Sara. *Ce frumos din partea acestor oameni că au grijă de curentul electric al orașului. Apreciez asta.*

Un autobuz al școlii, plin de copii, veni de după colț, în timp ce Sara intră în curtea școlii. Ea nu putu să vadă fețele niciunuia dintre copii, pentru că ferestrele autobuzului erau aburite, dar își putea imagina cam ce se întâmpla: șoferul autobuzului, care culesese o droaie de elevi fără chef de școală, încă dinainte de a se lumina de ziuă, era acum mai ușurat că jumătate din ei coborau la școala unde învăța și Sara. El trebuia să lase cealaltă jumătate la vechea școală a Sarei, aflată pe Strada Principală. *Ceea ce face șoferul acestui autobuz este un lucru bun,* gândi Sara. *Apreciez asta cu adevărat.*

Sara își scoase paltonul greu și înaintă pe holul școlii, observând cât de cald și bine era înăuntrul acestei clădiri. *Apreciez această clădire și centrala termică ce dă această căldură și pe omul de serviciu care are grijă de asta.* Ea își aminti că-l văzuse cum alimenta cu o lopată cuptorul cu cărbuni, având grijă ca focul să ardă câteva ore bune, apoi scoțând cenușa rămasă din cuptor. *Apreciez acest om de serviciu care muncește ca noi să avem căldură în școală.*

Sara se simțea minunat. *Chiar înțeleg toate aceste lucruri ce pot fi apreciate,* gândi ea. *Mă întreb de ce nu am înțeles asta mai de mult. E minunat!*

„Hei, pămpălăule!" auzi Sara o voce pițigăiată, prefăcută și zeflemitoare venind de undeva. Aceste cuvinte o făcură să se simtă groaznic, iar Sara sări ca arsă când le auzi. Era șocant să vii într-un loc ce te făcea să te simți atât de bine și să vezi pe cineva care jignea pe un altul. Sara simți un nod în stomac.

O, nu, își zise ea, *nu din nou Donald.* Dar fu aproape sigură că erau aceiași doi nătărăi. Îl prinseseră pe Donald într-un colț al holului. Îl împinseseră în dulap, iar Sara putu să-i vadă pe Lynn și Tommy cu fețele lor scălâmbăiate la doar câțiva centimetri de fața lui.

Dintr-odată, Sara nu se simți deloc intimidată. „De ce nu găsiți voi pe cineva de vârsta voastră cu care să vă bateți?". Ei bine, asta nu era exact ceea ce Sara voia să spună, din moment ce Donald era de fapt mai înalt decât cei doi. Numai că cei doi aveau curaj, pentru că mereu erau nedespărțiți și, în felul acesta, îi intimidau pe cei ca Donald, de exemplu.

„A, Donald are o prietenă, Donald are o prietenă," cântară ei la unison. Fața Sarei se făcu roșie de rușine, apoi de furie.

Băieții râseră cu poftă, apoi plecară pe hol în jos, lăsând-o pe Sara stând acolo, roșie ca macul de mânie și de rușine.

„N-am nevoie să-mi iei apărarea!" strigă Donald, înfuriind-o şi mai mult pe Sara, dar ascunzându-şi în acest fel lacrimile de ruşine.

Bravo ţie, Sara, îşi zise ea, *am făcut-o din nou. Nu mă învăţ minte.*

Ei bine, Donald, gândi Sara, *şi pe tine te apreciez. Încă o dată m-ai ajutat să înţeleg că sunt o proastă. O proastă care nu se învaţă minte.*

~ ~ ~

CAPITOLUL 14

„Bună, Solomon" zise Sara fără entuziasm, atârnându-şi ghiozdanul pe stâlpul de lângă cel pe care stătea Solomon.

Bună ziua, Sara. Este o zi frumoasă. Nu-i aşa?

„Da, aşa cred." Îi răspunse Sara, absentă, fără să observe sau să-i pese că soarele strălucea din nou atât de frumos. Sara îşi scoase fularul de la gât şi îl vârî în buzunar.

Solomon aşteptă, în linişte, ca Sara să se adune şi să dea drumul la şuvoiul de întrebări. Dar Sara era azi neobişnuit de ursuză.

„Solomon," începu Sara. „Nu înţeleg."

Ce nu înţelegi, Sara?

„Nu înţeleg la ce foloseşte altora faptul că eu apreciez anumite lucruri. Adică, vreau să spun că eu chiar nu înţeleg la ce foloseşte.

Ce vrei să spui, Sara?

Păi, vreau să spun că am pus în practică destul de bine ce mi-ai zis toată săptămâna. La început a fost mai de greu, dar pe urmă a fost destul de uşor. Iar astăzi, chiar apreciam aproape totul, până am ajuns la şcoală şi i-am auzind pe Lynn şi Tommy necăjindu-l din nou pe Donald.

Şi ce s-a întâmplat atunci?

„Atunci m-am enervat. M-am enervat atât de tare, încât am ţipat la ei. Am vrut doar să-l lase în pace pe Donald. Dar am făcut-o lată din nou, Solomon. Am intrat în lanţul lor vicios. N-am învăţat nimic. Îi urăsc pe aceşti doi băieţi, Solomon. Cred că sunt groaznici."

De ce îi urăşti?

„Pentru că mi-au stricat ziua. Astăzi, toată ziua, apreciam tot mai multe lucruri. Când m-am trezit de dimineaţă am apreciat patul, apoi micul dejun, pe mama şi pe tata, chiar şi pe Jason. Tot drumul spre şcoală am găsit lucruri pe care le-am apreciat, apoi ei au ruinat totul, Solomon. Ei m-au făcut să mă simt groaznic, din nou. Ca înainte. Exact ca înainte să încep să apreciez lucrurile din jurul meu.

Nu mă miră că eşti supărată pe ei, Sara, pentru că ai căzut într-o capcană teribilă. De fapt, ai picat în cea mai rea capcană din lume.

Sarei nu-i plăcu ceea ce auzi acum. Ea văzuse destule capcane construite acasă de Jason şi Billy, iar ea eliberase de multe ori şoricei, veveriţe şi păsările pe care ei le capturaseră bucuroşi. Numai ideea că cineva poate să o pună într-o capcană o făcu să se simtă teribil de rău. „Ce vrei să spui, Solomon? Ce capcană?"

Ei bine, Sara, când fericirea ta depinde de ceea ce face sau nu face altcineva, te afli într-o capcană, pentru că nu poţi controla ce gândesc sau ce fac ei. Numai că tu, Sara, vei descoperi adevărata libertate – libertatea la care nici măcar nu ai visat – când vei realiza că fericirea

ta nu depinde de nimeni altcineva. Fericirea ta depinde numai de ceea ce TU alegi să ai în atenție.

Sara asculta tăcută, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Chiar acum, te simți ca într-o capcană, pentru că nu poți să vezi cum ai putea răspunde în mod diferit la ceea ce ai văzut că s-a întâmplat. Dacă ești martor la ceva care te face să nu te simți bine, ripostezi conform acestor situații. Și te gândești că singura condiție ca să te simți mai bine este ca aceste situații să se îmbunătățească. Și deoarece nu poți controla aceste situații, te simți prinsă în capcană.

Sara își șterse fața cu dosul mânecii. Se simțea destul de stânjenită. Solomon avea dreptate. Se simțea ca într-o capcană. Și voia să iasă afară de acolo.

Sara, încearcă în continoare să apreciezi lucrurile – și vei începe să te simți mai bine. Vom continua să aflăm câte ceva despre toate astea, puțin câte puțin, în timp. Vei vedea. Nu va fi dificil pentru tine să înțelegi. Distrează-te în continuare. Vom vorbi mai multe mâine. Somn ușor.

Capitolul 15

Solomon avea dreptate. Lucrurile păreau să meargă din ce în ce mai bine. De fapt, următoarele săptămâni fuseseră cele mai bune din viața Sarei din câte își amintea ea. Totul părea să meargă atât de bine. La școală, zilele treceau mai repede, orele erau tot mai scurte și, spre surpriza Sarei, de fapt începuse să-i placă la școală. Însă, pentru Sara, cea mai bună parte a zilei continua să rămână Solomon.

„Solomon," zise Sara, „Mă bucur atât de mult că te-am găsit aici, în desișul ăsta. Tu ești cel mai bun prieten al meu."

Și eu mă bucur, Sara. Noi ne asemănăm, știai asta?

„Ei bine, ai dreptate doar pe jumătate, oricum," râse Sara, uitându-se la penajul minunat al lui Solomon și simțind cum o învăluie o adiere caldă de apreciere. O auzise pe mama ei spunând adesea: „Cine se aseamănă, se adună", dar nu se gândise niciodată prea mult la ce ar putea însemna asta și,

bineînţeles, cu atât mai mult nu se vedea deloc într-un stol de păsări.

„Totuşi, ce înseamnă asta, Solomon?"

Oamenii folosesc această expresie ca să sublinieze faptul că, dacă o ființă se aseamănă cu alta, se întâlnesc și le găsești împreună. Asta înseamnă că ceea ce se aseamănă se atrage.

„Vrei să spui că berzele stau împreună, şi ciorile stau împreună, şi veveriţele stau împreună?"

Da, ceva de genul ăsta. Dar, de fapt, toate ființele care se aseamănă fac asta, Sara. Numai că asemănarea nu este întotdeauna ceea ce crezi că este. De multe ori, nu este ceva evident, ceva ce poți vedea.

„Nu înţeleg, Solomon. Dacă nu poţi vedea, cum poţi să-ţi dai seama că seamănă sau nu?"

Poți simți, Sara. Dar asta îți cere multă exersare și înainte de a putea exersa trebuie să știi ce anume cauți, însă, atâta timp cât oamenii nu înțeleg regulile de bază, ei nu vor ști ceea ce caută.

„Reguli, ca regulile unui joc, Solomon?"

Da, ceva de genul ăsta. De fapt, un nume mai potrivit pentru asta ar fi „Legea Atracției." ***Legea Atracției spune că „Ceea ce se aseamănă se atrage."***

„O, înţeleg," se însenină Sara. „Cine se aseamănă, se adună."

Asta este, Sara. Și oricine și orice în întregul Univers este influențat de această Lege.

„Pe asta n-am înţeles-o, Solomon. Te rog să-mi spui mai multe."

Mâine, cât va fi ziua de lungă, urmărește dovezile acestei Legi. Ține ochii deschiși și urechile ciulite și, cel mai important lucru, fii atentă la modul în care te simți în timp ce observi lucrurile, oamenii, animalele și situațiile din jurul tău. Distracție plăcută cu asta, Sara. Vorbim mai multe despre asta, mâine.

Hmmm, Cine se aseamănă se adună, cugetă Sara. Şi în timp ce aceste cuvinte-i treceau prin minte, un stol mare de gâşte îşi luară zborul de pe izlaz şi-şi fâlfâiră aripile chiar deasupra capului Sarei. Îi plăcuseră întotdeauna aceste gâşte sălbatice şi era atât de uluită de desenul stolului pe care-l etalau brăzdând cerul. Sara râse de strania coincidenţă că numai ce vorbise despre stolul de păsări şi imediat văzu cerul plin de ele. *Hmm, Legea Atracţiei!*

∾ ∾ ∾

CAPITOLUL 16

Maşina veche şi strălucitoare a familiei Pack încetini când trecu pe lângă Sara. Ea le făcu cu mâna, iar domnul şi doamna Pack zâmbiră şi îi răspunseră la rândul lor cu un semn din mână.

Sara îşi aminti comentariile tatălui ei despre aceşti vecini cam în vârstă. „Aceşti bătrânei se aseamănă atât de mult."

„Chiar seamănă unul cu celălalt," adăugase mama Sarei.

Hmmm, se gândi Sara, *într-adevăr seamănă foarte mult unul cu celălalt.* Sara încercă să-şi aducă aminte de când îi cunoştea pe aceşti doi vecini. „Amândoi arată ca scoşi din cutie," observase mama ei chiar de la început. Maşina domnului Pack era întotdeauna cea mai strălucitoare din oraş. „Cred c-o spală în fiecare zi," a bombănit tatăl Sarei, nemulţumit de contrastul dintre maşina veşnic curată a domnului Pack şi a lui, care era de obicei murdară. Întotdeauna, vara, gazonul şi gradina domnului Pack erau tunse şi aranjate ca la carte,

iar doamna Pack era întotdeauna la fel de îngrijită ca și soțul ei. Sara nu avusese prea multe ocazii să intre în casa lor, dar de câte ori mama ei o trimesese la ei cu vreo treabă și putuse intra înăuntru, Sara fusese întotdeauna impresionată de acea casă unde totul era curat, ordonat și aranjat, iar fiecare lucru era pus la locul lui. *Ah, Legea Atracției,* concluziona Sara.

Jason, fratele Sarei, împreună cu indisciplinatul lui prieten Billy, trecură în viteză pe lângă ea, cu bicicletele, amândoi pedalând cât putură de aproape de Sara, încât aproape că o loviră. „Hei, Sara, uită-te pe unde mergi," o tachină Jason. Sara îi putu auzi râzând în timp ce coborau strada.

Derbedeilor! gândi Sara, în timp ce revenea pe trotuar, enervată că trebuise să se cațăre pe un gard ca să se ferească din calea nebunilor. „Aștia-s făcuți unul pentru celălalt," mormăi Sara. „Le face o deosebită plăcere să necăjească pe ceilalți." Sara se opri deodată din mers, cugetând: „Cine se asemănă se adună! Asta-i Legea Atracției!"

Și orice și oricine în Univers este supus acestei legi! își aminti Sara cuvintele lui Solomon.

A doua zi, Sara petrecu cât de mult timp putu în căutarea dovezilor Legii Atracției.

Este pretutindeni! concluziona Sara, uitându-se la adulți și copii și la adolescenții ce se perindau prin oraș.

Sara se opri la Hoyt's Store, un fel de magazin universal aflat chiar în mijlocul orașului și singurul magazin în drumul Sarei spre școală. Ea își cumpără o radieră nouă, pentru că pe cea veche o împrumutase ieri și nu o mai primise înapoi, și o ciocolată pe care s-o mănânce în pauza de masă.

Sarei îi plăcea să intre în acest magazin. Întotdeauna se simțea bine acolo. Proprietarii magazinului erau trei bărbați simpatici și neobosiți, care întotdeauna erau bucuroși să

glumească cu oricine intra în magazin. Era un loc mereu aglomerat, pentru că era singurul magazin-băcănie din oraș, dar chiar și când era coadă la casă, cei trei bărbați glumeau și râdeau cu oricine era gata să intre în acest joc.

„Cum îți merge, puștoaico?" îi zise Sarei cel mai înalt dintre cei trei glumeți.

Entuziasmul lui o luă un pic prin surprindere pe Sara. Ei nu glumiseră cu ea prea mult până acum, pentru că o găseau cam retrasă, numai că astăzi, în mod evident ei voiau ca Sara să ia parte la distracția lor.

„Îmi merge bine." Răspunse Sara cu îndrăzneală.

„Așa! Asta voiam să aud! Ce-o să mănânci întâi, ciocolata sau radiera?"

„Mă gândeam să mănânc întâi ciocolata. Voi păstra radiera pentru desert!" îi zâmbi Sara ștrengărește.

Domnul Hoyt izbucni în hohote de râs. Sara îl luase prin surprindere cu răspunsul ei prompt și plin de umor. Replica inteligentă a Sarei o surprinse până și pe ea.

„Atunci, să ai o zi minunată, drăguță! Și să nu-ți pierzi simțul umorului!"

Sara se simțea minunat luând-o iar la pas pe Strada Principală. *Cine se aseamană se adună,* gândi Sara. *Legea atracției. E pretutindeni!*

Ce zi minunată! recunoscu Sara, aplecându-se pe spate, uitându-se în sus spre cerul albastru. Era un cer de un albastru strălucitor, în această zi excepțională și caldă de iarnă. De obicei la acea oră străzile și trotuarele înghețate străluceau, iar mici șiroaie de apă se prelingeau în calea Sarei, formând mici băltoace ici-colo.

„Brrrrroooom," urlară la unison Jason şi Billy, trecând pe lângă Sara val-vârtej, pedalând pe biciclete atât de repede şi de aproape de Sara, încât aproape că o doborâră. Apa murdară o împroşcă pe Sara de jos până sus.

„Bestiilor!" strigă Sara, udă leoarcă de apa murdară şi clocotind de furie. *Chiar nu înţeleg asta. O să-l întreb pe Solomon despre acest lucru.*

Chiar dacă hainele ude se uscaseră între timp, iar majoritatea petelor fuseseră scoase, la sfârşitul zilei Sara era încă tulburată şi supărată. Era furioasă pe Jason, dar nu era nimic nou în asta. Era supărată şi pe Solomon, şi pe Legea Atracţiei, şi pe oamenii care se aseamănă şi se adună. De fapt, Sara era supărată pe toată lumea.

Ca de obicei, Solomon stătea cocoţat pe stâlpul lui, aşteptând răbdător vizita Sarei.

Arăţi destul de tulburată astăzi, Sara. Despre ce vrei să vorbim?

„Solomon!" zise Sara cam răstit. Ceva nu e-n regulă cu această Lege a Atracţiei!"

Sara se opri, aşteptând ca Solomon să o corecteze.

Zi mai departe, Sara.

„Ei bine, n-ai spus tu că Legea Atracţiei spune că cine se aseamănă se adună? Iar Jason şi Billy sunt de-a dreptul ticăloşi, Solomon. De cele mai multe ori, îşi petrec ziua întreagă căutând modalităţi ca să-i facă pe alţii să se simtă rău." Sara se opri puţin, încă aşteptând ca Solomon să intervină.

Zi mai departe.

„Solomon, eu nu sunt ticăloasă. Vreau să spun că eu nu stropesc oamenii cu noroi şi nici nu dau cu bicicleta peste ei. Nu pun capcane pentru animăluţe şi nici nu le omor şi nici nu dezumflu roţile de la maşinile vecinior, deci cum să se

asemene Jason şi Billy cu mine? Nu facem parte din aceeaşi tagmă, Solomon. Suntem diferiţi!"

Crezi ca Jason și Billy sunt cu adevărat ticăloși, Sara?

„Da, Solomon, cred!"

Sunt de acord cu tine că sunt cam pungași, zâmbi Solomon, *dar ei se aseamănă destul de bine cu oricine sau orice în acest univers. Au și părți bune și părți rele. Ai observat vreodată ca fratele tău să facă un lucru bun?*

„Păi, da, cred că da. Dar foarte rar" se bâlbâi Sara. „O să mă gândesc la asta. Dar, Solomon, încă nu pricep. De ce mă necăjesc tot timpul? Eu nu-i necăjesc pe ei!"

Ei bine, Sara, uite cum stau lucrurile. În fiecare moment, tu ai posibilitatea de a alege între ceva ce ți-ai dori să ai, ori ceva ce-ți lipsește. Când tu te uiți la ceva ce-ți dorești – doar privind la acel lucru, începi să vibrezi ca și el. Devii la fel ca el, Sara, înțelegi?

„Vrei să spui că doar dacă mă uit la cineva care este ticălos, devin şi eu ticăloasă?"

Ei, nici chiar așa, dar ai început să înțelegi. Imaginează-ți un panou de comandă, cam de mărimea patului tău.

„Un panou de comandă?"

Da, Sara. Un panou cu mii de beculețe, ca cele din pomul de Crăciun, care clipesc pe acest panou. O mare de beculețe. Mii de beculețe, iar tu ești unul dintre ele. Când ceva îți atrage atenția, doar pentru că te concentrezi asupra acelui lucru, beculețul tău de pe panou se aprinde, și în acel moment toate becurile de pe acel panou – ***care sunt în armonie vibrațională cu becul tău*** *– se aprind și ele. Și toate aceste beculețe aprinse reprezintă lumea ta. Aceștia sunt oamenii și întâmplările la care ai tu acum acces vibrațional.*

Gândește-te la acest lucru, Sara. Dintre toți oamenii pe care-i cunoști tu, pe cine sâcâie și hărțuiește fratele tău Jason cel mai mult?

Sara răspunse instantaneu. "Pe mine, Solomon. Întotdeauna pe mine mă enervează!"

Și dintre toți oamenii pe care-i cunoști tu, cine crezi că este cel mai enervat de sâcâieile lui Jason? Ce beculețe crezi că se vor aprinde pe panou, în armonie vibrațională cu beculețele celor doi ștrengari, Sara?

Sara se puse pe râs, începând acum să înțeleagă. „Al meu, Solomon. Eu sunt cea mai enervată. Beculețul meu va sta aprins atâta timp cât mă voi uita la Jason și voi fi furioasă pe el."

Deci, vezi tu, Sara, cu cât te uiți mai mult la ceva care nu-ți place, și îi acorzi atenție, și opui rezistență acelui lucru, și te gândești la el – cu atât mai mult stă luminița ta aprinsă pe panoul de comandă, iar atunci ai parte de mai mult decât atât. Deseori, tu vibrezi chiar și când Jason nu este în preajma ta. Tu-ți amintești doar ultimul lucru care s-a întâmplat actunci când el ***a fost*** *în preajma ta. Lucrul bun din toate acestea, Sara, este acela că: Poți spune întotdeauna, după cum te simți, în ce stadiu de armonie vibrațională te afli.*

„Ce înseamnă asta?"

Ori de câte ori ești fericită, ori de câte ori simți recunoștință, ori de câte ori ești atentă la aspectele pozitive ale cuiva sau ale unui lucru, vibrezi în armonie cu ceea ce ***vrei*** *tu. Dar ori de câte ori ești supărată sau ți-e frică, ori de câte ori te simți vinovată sau dezamăgită, tu ești – în acel moment – în armonie cu ceea ce* ***nu vrei****.*

„Chiar de fiecare dată, Solomon?"

Da. De fiecare dată. Poți avea încredere în modul tău de a simți. Este Sistemul tău de Călăuzire. Gândește-te bine la asta, Sara. În următoarele câteva zile, în timp ce vei observa acestea în jurul tău, fii atentă la modul în care te simți. Arată-ți ție însăți, Sara, în ce stadiu de armonie vibrațională te afli.

„Bine, Solomon. Voi încerca. Dar să știi că e destul de complicat. O să-mi ia destul timp să exersez asta."

Sunt de acord. E bine că există în jurul tău atât de mulți oameni care-ți vor da ocazia să exersezi. Distracție plăcută!

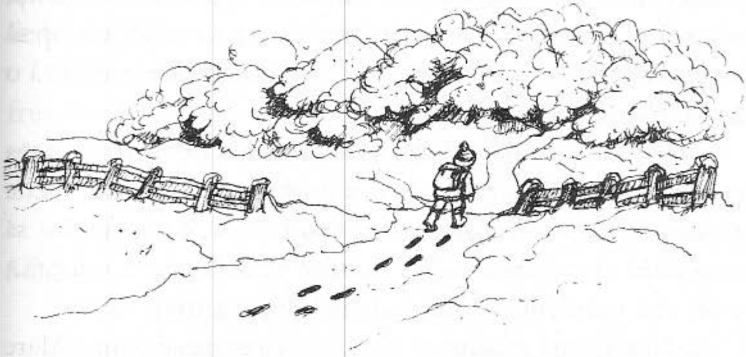
Și cu asta, Solomon își luă zborul și dispăru.

Ce ușor e pentru tine să spui asta, Solomon, gândi Sara. *Tu poți să-ți alegi cu cine să-ți petreci timpul. Nu ești obligat să-ți petreci timpul în școală cu Lynn și Tommy. Nu trebuie să locuiești cu Jason.*

Deodată, ca și când Solomon ar fi stat încă acolo vorbind direct și clar în urechile Sarei, ea auzi: *Când fericirea ta depinde de ceea ce face sau nu face altcineva, te afli într-o capcană, pentru că nu poți controla ce gândesc sau ce fac ei. Vei descoperi adevărata libertate – libertatea la care nici măcar nu ai visat – când vei realiza că fericirea ta nu depinde de nimeni altcineva.* ***Fericirea ta depinde numai de ceea ce <u>tu</u> alegi să ai în atenție.***

~ ~ ~

CAPITOLUL 17

Ce zi a mai fost și asta de azi, gândi Sara în timp ce înainta către tufișurile lui Solomon.

„Urăsc școala!" strigă Sara cu voce tare, în timp ce mânia o învăluia din nou, mânie ce o încerca în fiecare moment în care pășea în curtea școlii. Înainta uitându-se în jos, la picioare, rememorând fiecare detaliu al acestei zile de-a dreptul mizerabile.

Ajunsese în fața porții în același moment în care ajunsese și autobuzul școlii, iar când șoferul autobuzului deschisese ușile, o ceată de băieți sălbatici aproape că o seceraseră pe Sara, împingând-o în toate direcțiile, aruncându-i cărțile și împrăștiindu-i toate lucrurile ce le avea în ghiozdan. Și, cel mai rău din toate astea, tema ei pentru ora domnului Jorgensen fusese la propriu călcată în picioare. Sara își adunase de pe jos hârtiile mototolite și murdare, le făcuse teanc și le îndesase

în ghiozdan. „Asta pentru că mi-a păsat prea mult de cum arată hârtiile astea nenorocite," mormăise Sara printre dinţi, regretând în acel moment că petrecuse o grămadă de timp să rescrie tema a doua oară înainte să să o împăturească şi să o aşeze cu grijă în ghiozdan.

Încă încercând să-şi aranjeze lucrurile în timp ce păşea pe uşa principală a şcolii, Sara nu mergea destul de repede pentru Doamna Webster. „Hai mai repede, Sara, nu pot să stau după tine toată ziua!" o biciuise pe Sara vocea ascuţită a celei mai nesuferite profesoare de la clasa a treia.

„Scuzaţi-mă că sunt în viaţă!" abia mormăi Sara. „Mare scofală!"

Sara trebuie să se fi uitat la ceas de o sută de ori în acea zi, numărând minutele până la eliberarea din această nebunie fără sfârşit.

Şi apoi, în sfârşit, ultimul clopoţel şi Sara era liberă.

„Urăsc şcoala. O urăsc cu adevărat. Cum poate reprezenta şcoala ceva important, când aici te simţi oribil?"

Deja devenit un obicei, Sara apucă drumul către tufişurile lui Solomon şi, în timp ce traversa proprietatea familiei Thacker, Sara gândea: *Asta este cea mai proastă dispoziţie pe care am avut-o vreodată. Cel puţin de când l-am întâlnit pe Solomon.*

„Solomon," începu Sara să se plângă, „Urăsc şcoala. Cred că este o pierdere de timp."

Solomon era foarte tăcut.

„Este ca o cuşcă din care nu poţi ieşi, iar oamenii din această cuşcă sunt răi şi caută, cât e ziua de lungă, modalităţi să te facă să suferi."

Încă niciun comentariu din partea lui Solomon.

„Este destul de rău când copiii sunt răi unii cu alţii, dar şi profesorii sunt răi, Solomon. Cred că nici lor nu le place acolo.

Solomon pur şi simplu stătea acolo, privind fix. Clipea doar din când în când din ochii lui mari şi galbeni, dând astfel de înţeles Sarei că nu adormise.

O lacrimă alunecă pe obrazul Sarei în timp ce-şi expunea frustrarea. „Solomon, eu vreau doar să fiu fericită. Şi nu cred că voi fi vreodată fericită la şcoală."

Atunci, Sara, cred că ar fi mai bine să pleci şi din oraş.

Sara privi în sus, speriată de comentariul neaşteptat al lui Solomon.

„Ce-ai spus, Solomon? Să plec şi din oraş?"

Da, Sara, dacă părăseşti şcoala, pentru că acolo sunt câteva lucruri negative, cred că ar trebui să părăseşti şi oraşul, şi ţara asta, şi să pleci de pe faţa pământului acestuia, chiar şi din acest Univers. Numai că acum, Sara, nu ştiu unde să te trimit.

Sara era confuză. Asta nu părea să semene deloc cu soluţia căutată la acel Solomon pe care-l ştia şi-l iubea ea.

„Solomon, ce spui tu acolo?"

Ei bine, Sara, am descoperit că în fiecare particulă din Univers există şi ceea ce vrem şi ceea ce am vrea să fie dar lipseşte. În fiecare persoană, în fiecare situaţie, în fiecare loc, în fiecare moment – aceste posibilităţi de a alege sunt întotdeauna acolo. Chiar prezente. Vezi tu, Sara, dacă părăseşti un loc, sau o împrejurare, pentru că ceva negativ este acolo, în următorul loc unde vei merge va fi cam la fel.

„Nu mă faci să mă simt mai bine, Solomon. Sună descurajant."

*Sara, sarcina ta nu este să cauți locul perfect unde să existe doar lucrurile pe care le vrei tu. Sarcina ta este să cauți lucrurile pe care le vrei în **fiecare** loc.*

„Dar de ce? Ce câștig făcând asta?"

Păi, pe de o parte te vei simți mai bine, iar, pe de altă parte, ***pe măsură ce începi să observi lucrurile pe care vrei să le vezi, multe din aceste lucruri încep să devină parte din experiența ta.*** *Va fi din ce în ce mai ușor, Sara.*

„Dar, Solomon, nu sunt unele locuri mai rele decât altele? Vreau să spun că școala este cel mai rău loc care poate fi pe lumea asta."

Sara, este mai ușor să găsești lucruri pozitive în unele locuri decât în altele, numai că asta poate să se transforme într-o mare capcană.

„Ce vrei să spui?"

Când vezi ceva ce nu-ți place și te hotărăști să mergi altundeva – departe de acel loc – de obicei, acel ceva îl iei cu tine.

„Dar, Solomon, n-aș vrea să iau cu mine pe acei profesori răi sau pe copiii ăia urâcioși."

Păi, poate că nu exact pe aceia, Sara, dar tu vei întâlni alții, foarte asemănători cu aceia, oriunde te-ai duce. Sara, amintește-ți de „cine se aseamănă se adună". Amintește-ți de „Panoul de Comandă." Când vezi lucruri care nu-ți plac și te gândești la ele și vorbești despre ele, tu devii ca ele, și atunci oriunde te-ai duce, vor fi și ele acolo.

„Solomon, eu uit tot timpul ce-mi spui tu depre toate astea."

Ei bine, Sara, este firesc să uiți astea, pentru că tu ești la fel ca majoritatea oamenilor care au învățat să răspundă la anumite situații. Dacă situațiile din jurul tău sunt bune, tu reacționezi simțindu-te bine, dar dacă situațiile din jurul tău sunt rele, reacționezi prin a te simți rău.

Marea majoritate a oamenilor gândesc că trebuie să găsească situațiile perfecte, iar odată găsite aceste situații perfecte, atunci ei pot reacționa prin a fi fericiți. Numai că asta este foarte frustrant pentru oameni, pentru că ei descoperă, foarte repede, că nu pot controla situațiile.

Ce trebuie să înveți tu, Sara, este că tu nu ești aici ca să găsești situațiile perfecte. Tu ești aici ca să alegi lucruri ce pot fi apreciate – care te fac să vibrezi ca în situațiile perfecte – în așa fel încât, în acest fel, să poți atrage situațiile perfecte.

„Am înțeles," oftă Sara. Totul pare atât de complicat de înțeles.

Sara, chiar nu e atât de complicat pe cât pare. De fapt, oamenii fac acest lucru mult mai complicat în timp ce încearcă să înțeleagă toate situațiile care-i înconjoară. Poate deveni foarte încurcat dacă încerci să înțelegi cum este creată fiecare situație, sau care situație este corectă și

care este greșită. Poți să înnebunești încercând să înțelegi toate astea. Dar dacă vei fi atentă doar ca robinetul tău să fie ori deschis ori închis, atunci viața ta va fi mult mai simplă și mult mai fericită.

„Robinetul meu? Ce vrei să spui?"

Sara, în fiecare moment, un șuvoi de energie pozitivă pură se revarsă asupra ta. Poți să spui că este aproape ca presiunea apei din casa ta. Această presiune a apei este întotdeauna acolo, opunându-se robinetului tău. Și atunci când vrei să ai apă în casă, dai drumul la robinet și lași apa să curgă. Iar când robinetul este închis, apa nu mai curge. Este sarcina ta să ții deschis acest robinet al Stării de Bine. El este întotdeauna acolo pentru tine, numai că tu trebuie să-l lași să curgă.

„Dar, Solomon," protestă Sara. „La ce mi-ar folosi să-mi țin robinetul deschis într-o școală unde ceilalți sunt supărați și josnici?"

În primul rând, când robinetul tău este deschis, nu vei mai observa atâta josnicie, iar parte din aceste lucruri se vor schimba chiar sub ochii tăi. Sunt mulți oameni care oscilează pe muchie de cuțit între a ține robinetul deschis sau închis, dar când ei intră în contact cu tine și robinetul tău este deschis, ei îți vor răspunde cu ușurință printr-un zâmbet sau cu o altă abordare frumoasă. De asemenea, trebuie să ții minte că un robinet deschis nu afectează numai ceea ce se întâmplă chiar în acest moment. El afectează și ce se va întâmpla mâine și poimâine. Prin urmare, cu cât mai multe zile în care azi te simți bine, cu atât mai multe situații în care mâine și poimâine îți vor oferi plăcere. Exersează asta, Sara.

Ia decizia ca nicio situație, indiferent cât de rea poate să-ți pară în acel moment, să nu te influențeze să-ți închizi robinetul. Alege că cel mai important lucru este să-ți ții robinetul deschis.

Iată câteva cuvinte pe care să le ții minte și să le spui, cât de des poți: „Oricum ar sta lucrurile, îmi voi ține robinetul deschis."

„Bine, Solomon," răspunse Sara, supusă, nefiind foarte sigură că înțelesese tot ce-i spusese Solomon, dar amintindu-și că lucrurile merseseră mult mai bine atunci când încercase celelalte tehnici pe care i le propusese Solomon.

„Voi exersa asta. Sper să meargă," zise Sara peste umăr, în timp ce părăsea tufișurile lui Solomon. *O să fie de-a dreptul plăcut să fii capabil să te simți bine indiferent de ce se întâmplă. Asta este ceea ce vreau cu adevărat!*

∾ ∾ ∾

Capitolul 18

Mașina mamei Sarei era pe aleea din fața casei. *Ce ciudat,* gândi Sara. *Nu trebuia să fie acasă așa devreme.*

„Hei, am venit," strigă Sara în timp ce deschidea ușa, surprinsă de ea însăși cu acest anunț neobișnuit că a ajuns acasă. Numai că nu primi niciun răspuns. Sara își lăsă cărțile pe masa din sufragerie și mai strigă o dată, trecând prin bucătărie către holul ce ducea spre dormitoare: „E cineva acasă?"

„Sunt aici, scumpo," auzi Sara vocea calmă a mamei. Draperiile din dormitorul mamei erau trase, iar mama Sarei era întinsă pe pat având un prosop roz înfășurat peste ochi și frunte.

„Ce s-a întâmplat, mamă?" întrebă Sara.

„A, am doar o durere de cap, scumpa mea. M-a durut toată ziua, și într-un final am hotărât că nu mai pot sta nici măcar un minut la serviciu, așa că am venit acasă."

„Te simţi mai bine acum?"

„Mă simt mai bine dacă ţin ochii închişi. Voi mai sta puţin întinsă aici. Mă voi ridica din pat mai târziu. Te rog să-mi închizi uşa, iar când va veni fratele tău spune-i şi lui că mă voi ridica din pat mai târziu. Poate că dacă voi reuşi să adorm puţin, mă voi simţi mai bine."

Sara ieşi în vârful picioarelor din cameră, închizând uşor uşa. Rămase în picioare pentru o vreme, pe holul întunecos, încercând să se hotărască ce să facă mai departe. Ştia cam care erau treburile casei ce trebuiau făcute. Le făcuse de atât de multe ori, în fiecare zi, de multă vreme, încât nici nu-şi mai amintea de când, dar cumva de fiecare dată păreau altfel.

Sara nu-şi putu aduce aminte ultima dată când mama ei lipsise de la serviciu, fiind bolnavă, şi atunci fusese tot aşa, ceva neaşteptat. Sara avea un nod în stomac şi se simţea cam dezorientată. Nu realizase până acum că tăria de caracter şi umorul mamei aveau o influenţă atât de mare asupra propriilor ei zile.

„Nu-mi place asta," zise Sara cu voce tare. „Sper ca mami să se simtă bine, cât mai repede."

Sara. Sara auzi vocea lui Solomon. *Depinde fericirea ta de situaţiile din jurul tău? Aceasta poate fi o bună ocazie să exersezi.*

„Bine, Solomon. Dar cum să exersez? Ce trebuie să fac?"

Doar deschide-ţi robinetul, Sara. Când te simţi rău, robinetul tău este închis. Aşa că încearcă să te gândeşti doar la lucruri care te fac să te simţi mai bine până când vei simţi că robinetul tău curge din nou.

Sara merse în bucătărie, dar gândurile ei erau încă la mama ei care stătea întinsă în pat, în camera de alături. Poşeta mamei era pe masa de la bucătărie, iar Sara nu putea să nu se gândească la mama ei.

Hotărăşte-te să faci ceva, Sara. Gândeşte-te la treburile casei şi propune-ţi să le faci în timp record, în seara asta. Gândeşte-te să faci ceva mai mult ca de obicei, mai mult decât treburile zilnice.

Şi inspirată de această idee, Sara porni la acţiune. Se mişca repede şi sigură pe ea, culegând lucrurile de prin casă care nu fuseseră puse unde trebuie de membrii familiei, seara trecută înainte de culcare. Strânse şi aşeză într-un teanc ziarele care păreau ca acoperă o mare parte din podeaua camerei de zi. Curăţă chiuveta şi cada de la unica baie a familiei. Goli coşurile de gunoi din bucătărie şi baie. Făcu ordine în hârtiile împrăştiate pe biroul imens, din stejar, al tatălui ei, care fusese înghesuit cu greutate într-un colţ al camerei de zi, fiind foarte atentă să nu le mute prea departe de locul unde le pusese tatăl ei. Nu era prea sigură dacă asta era ordine sau dezordine pe birou, dar nu voia să creeze nicio problemă. De fapt, tatăl ei petrecea puţin timp la acest birou, iar Sara se întreba deseori de ce trebuia ca o mare parte din cameră să fie consacrată lui. Părea însă că îi oferea tatălui ei un loc unde să se poată gândi sau şi, cel mai important, un loc unde să-şi ascundă lucrurile la care nu voia să se gândească la un moment dat.

Se mişca repede, cu scopuri bine definite, luând chiar decizia să nu dea cu aspiratorul pe covorul din camera de zi, pentru că nu voia să-şi deranjeze mama, realizând astfel cât de bine se simţea în aşa de scurt timp. Dar, luând decizia să nu dea cu aspiratorul şi gândind că o poate deranja pe mama, atenţia ei se îndreptă iar spre o stare negativă şi aoleu, simţi din nou nodul în stomac.

Vai! gândi Sara. *Asta-i nemaipomenit. Pot spune, de fapt, că felul în care mă simt depinde doar de lucrurile asupra cărora mă concentrez. Situaţiile nu s-au schimbat, dar atenţia mea da!*

Sara simţea că jubilează. Descoperise ceva foarte important. Descoperise că bucuria ei nu depinde cu adevărat de nimeni şi nimic altceva.

Deodată, Sara auzi uşa dormitorului mamei sale deschizându-se, iar pe mama intrând în bucătărie. „Oh, Sara, totul arată atât de frumos!" exclamă aceasta, părând în mod clar că se simte mult mai bine.

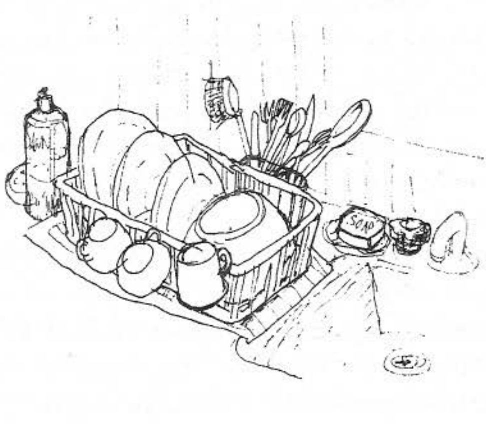
„Ţi-a trecut durerea de cap, mami?" întrebă Sara cu tandreţe.

„E mult mai bine acum, Sara. M-am putut odihni o vreme, pentru că ştiam că tu erai aici având grijă de treburile casei. Mulţumesc, iubito."

Sara se simţi minunat. Ştia că nu făcuse mai mult decât ar fi făcut în oricare altă zi după ce venea de la şcoală. Mama ei nu o apreciase pentru fapta sa. Mama sa aprecia robinetul deschis al Sarei. *Pot să fac asta,* decise Sara. *Pot să-mi ţin robinetul deschis indiferent de situaţie.*

Sara îşi aminti afirmaţia lui Solomon: *Îmi voi ţine robinetul deschis – oricum ar sta lucrurile!*

~ ~ ~

CAPITOLUL 19

Foarte bine, Sara – ai un 10. Sara citi notiţele mâzgălite în colţul de sus al lucrării de ieri, pe care tocmai i-o înapoiase domnul Jorgensen. Sara încercă să-şi ascundă chicoteala ce o apucase în timp ce citea cuvintele scrise cu cerneală roşie. Domnul Jorgensen privi înapoi spre Sara, înmânând lucrarea colegei din faţa ei, iar când ochii Sarei întâlniră privirea profesorului, acesta îi facu cu ochiul.

Sara îşi simţi inima că-i sare din piept. Se simţea foarte mândră. Acesta era un sentiment nou pentru Sara, iar odată descoperit, realiză că îi place foarte mult.

Abia aştepta să meargă să-i povestească lui Solomon.

„Solomon, ce s-a întâmplat cu domnul Jorgensen?" întrebă Sara. „Pare a fi un alt om."

Este acelaşi om, Sara, numai că tu ai perceput altfel lucrurile.

„Nu cred că eu am perceput altfel lucrurile, cred că el face lucruri diferite."

Ca de exemplu, Sara?

„Păi, de exemplu, zâmbeşte mai mult decât obişnuia să o facă până acum. Iar câteodată fluieră înainte să sune clopoţelul. Nu obişnuia să facă aşa ceva. Mi-a făcut chiar şi cu ochiul! Şi a început să spună poveşti în timpul orelor, făcând clasa să râdă. Solomon, pare să fie mult mai fericit decât îl ştiam eu până azi."

Ei, Sara. Pare-se că profesorul tău a intrat în cercul tău de bucurie.

Sara rămase buimăcită. Încerca Solomon să-i ia partea domnul Jorgensen, în privinţa purtării lui?

„Solomon, vrei să spui că eu l-am făcut pe domnul Jorgensen mai fericit?"

Ei, nu este numai din cauza ta, Sara, pentru că domnul Jorgensen vrea să fie fericit. Numai că tu l-ai ajutat să-şi amintească faptul că el vrea să fie fericit. Şi tu l-ai ajutat să-şi amintească de ce s-a decis să devină profesor, cu mulţi ani în urmă.

„Solomon, dar eu nu am discutat nimic despre asta cu domnul Jorgensen. Cum am putut eu să-l ajut să-şi amintească acest lucru?"

Ai făcut toate astea, Sara, doar apreciindu-l pe domnul Jorgensen. Vezi tu, de fiecare dată când te concentrezi asupra cuiva sau ceva, iar în acelaşi timp te încearcă sentimente minunate de apreciere – tu te alături stării lor de bine, îi faci să se simtă mai bine. Reverşi peste ei aprecierea ta.

„Ca şi când i-aş stropi cu furtunul?" chicoti Sara, încântată de asemănarea prostească pe care o găsise.

Da, Sara. Cam aşa ceva. Numai că înainte de a-i stropi, tu trebuie să prinzi, să conectezi furtunul la robinet şi să dai drumul la apă. Iar asta este ceea ce face aprecierea. Ori de câte ori simţi apreciere sau dragoste, ori de câte ori simţi ceva pozitiv despre cineva sau ceva, tu eşti conectată la robinet.

„Cine pune aprecierea în robinet, Solomon? De unde vine ea?"

A fost acolo dintotdeauna, Sara. Este acolo pur și simplu.

„Și-atunci, de ce nu sunt mai mulți oameni care să stropească în jurul lor?"

Pentru că cei mai mulți oameni sunt deconectați de la robinet, Sara. Nu intenționat, numai că ei nu înțeleg cum să stea conectați.

„Bine, Solomon, deci tu vrei să spui că eu pot să mă conectez cu furtunul oricând vreau eu și să stropesc în jur, orice, oricând și pe oricine vreau eu?"

Sigur că da, Sara. Și oriunde stropești apreciere cu furtunul, vei începe să observi schimbări evidente.

„Pfiuuu!" fluieră Sara, încercând să cântărească în mintea ei însemnătatea lucrurilor tocmai învățate. „Solomon, asta este fascinant!"

Pare fascinant la prima vedere, Sara, dar în timp devine ceva firesc, natural. Simțindu-te bine – și atunci fiind un catalizator în a ajuta pe alții să se simtă bine – este cel mai natural lucru pe care-l vei face vreodată!

Sara-și adună ghiozdanul și jacheta, pregătindu-se să-i zică la revedere lui Solomon.

Ține minte, Sara, sarcina ta este să stai conectată la robinet.

Sara se opri și se întoarse spre Solomon, realizând, deodată, că asta nu poate fi chiar așa de ușor sau prea fascinant, așa cum încercase Solomon să se înțeleagă la început.

„E vreo șmecherie în asta, Solomon, să stai conectat la robinet?"

Poate că o să-ți ia ceva timp, la început. Îți va fi însă din ce în ce mai bine. În următoarele zile, doar gândește-te la ceva anume și fii atentă la ce simți. O să observi, Sara, că atunci când vei aprecia, sau vei aplauda, sau vei vedea aspecte pozitive, atunci te vei simți minunat și asta înseamnă că ești conectată la robinet. Însă, când vei acuza,

sau critica, sau vei învinui – nu te vei simți bine. Și asta înseamnă că ești deconectată, drept urmare, în final te vei simți rău. Distracție plăcută cu asta, Sara. Și cu aceste ultime vorbe, Solomon se făcu nevăzut.

Sara simțea o bucurie de nedescris în timp ce se îndrepta spre casă. Ea se bucurase atât de mult să pună în practică jocul lui Solomon de-a aprecierea, însă ideea de a aprecia ceva fiind conectată la acest minunat robinet o făcu să se simtă de-a dreptul emoționată. Într-un fel oarecare, asta-i dădu deja Sarei un motiv în plus de apreciere.

Sara intră pe ultima stradă ce ducea spre casa ei, când o văzu pe mătușa Zoie înaintând foarte încet pe aleea din fața casei ei. Cât fusese iarna de lungă, Sara nu o văzuse deloc pe bătrâna mătușă, iar acum fu surprinsă să o vadă afară.

Mătuşa Zoie nu o văzu pe Sara şi, din acest motiv, nici Sara nu o strigă, nevrând să o sperie, dar şi pentru că nu avea acum chef de o discuţie lungă şi plictisitoare. Mătuşa Zoie vorbea foarte încet, iar în ultimii ani Sara încercase să evite tristeţea de a o vedea pe mătuşa Zoie bâjbâind în căutarea cuvintelor care să-i exprime gândurile. Era ca şi când creierul îi lucra mult mai rapid decât gura, iar ea săraca amestecа toate cuvintele, uitând de la ce pornise să spună. Încercarea Sarei de a o ajuta cu câte un cuvânt ici colea nu făcea decât să o enerveze mai rău pe mătuşa Zoie. Aşa că Sara luă decizia că evitarea era soluţia cea mai bună. Mai mult decât atât, nici nu i se părea corect. Sara se întristă când o văzu pe această biată bătrână urcând treptele casei şontâc-şontâc. Se ţinea de balustradă cu toată puterea ei, urcând foarte încet, pas cu pas, cele patru sau cinci trepte din faţa verandei.

Sper ca eu să nu ajung ca ea când voi fi bătrână, gândi Sara. Şi-atunci Sara-şi aduse aminte ultima ei discuţie cu Solomon. *Robinetul! O s-o stropesc cu furtunul! Mai întâi mă conectez la robinet, apoi o stropesc peste tot.* Numai că nu putu să simtă nimic. *Bine, voi încerca din nou.* Iarăşi nu simţi că s-ar fi conectat la robinet. În acest moment, Sara se simţi atât de neputincioasă. „Solomon," invocă ea, „acest lucru e foarte important. Mătuşa Zoie trebuie să fie stropită." Niciun răspuns de la Solomon. „Solomon, unde eşti?" strigă Sara cu glas tare, fără să realizeze astfel că mătuşa Zoie o observă, se opri în capul scărilor şi se uita înspre ea.

„Cu cine vorbeşti tu acolo?" strigă mătuşa Zoie.

Sara tresări brusc şi o cuprinse ruşinea. „Aaa, cu nimeni," răspunse ea. Apoi o tăie la fugă pe alee în jos, peste grădina mătuşii, care era acum doar un câmp noroios ce aştepta plantările de primăvară. Roşie la faţă şi furioasă, Sara se îndreptă spre casă.

CAPITOLUL 20

„Solomon, unde ai fost ieri?" se văicări Sara, când îl întâlni pe Solomon cocoțat pe stâlpul lui. „Am avut nevoie de tine să mă ajuți să mă conectez la robinet ca s-o pot ajuta pe mătușa Zoie să se simtă mai bine."

Înțelegi de ce ai avut probleme cu conectarea, Sara?

„Nu, Solomon. De ce nu m-am putut conecta? Am vrut asta atât de mult.

De ce?

„Am vrut atât de mult s-o ajut pe mătușa Zoie. Este atât de bătrână și confuză. Nu cred că-i merge prea bine."

Deci, ai vrut să te conectezi la debit ca s-o stropești pe mătușa Zoie, ca să-i repari problemele, și astfel ea să fie bucuroasă?

„Da, Solomon. Vrei să mă ajuți?"

Ei bine, Sara, mi-ar face plăcere să te pot ajuta, dar mă tem că nu este posibil.

„De ce nu, Solomon? Ce vrei să spui? Este cea mai drăguță bătrânică. Cred c-o să-ți placă de ea. Sunt convinsă că n-a făcut niciodată ceva rău..."

Sara, sunt sigur că ai dreptate. Mătușa Zoie este o femeie minunată. Motivul petru care nu o putem ajuta, în aceste circumstanțe, nu are nicio legătură cu ea; ci cu tine, Sara.

„Cu mine?! Ce-am făcut eu, Solomon? Am încercat doar s-o ajut!"

Da, Sara, într-adevăr. Asta este ceea ce vrei tu. Numai că tu mergi pe o cale care se pare că nu funcționează. Sarcina ta este să te conectezi la robinet.

„Știu asta, Solomon. De asta am nevoie de tine. Să mă ajuți să mă conectez."

Vezi tu, Sara, nici eu nu te pot ajuta. **Tu** *trebuie să găsești locul acelui sentiment.*

„Solomon, nu-l găsesc."

Ține minte, Sara, nu poți să faci parte dintr-un cerc vicios și să fii conectată la robinetul Stării de bine, în același timp. Ori una, ori alta. Când observi o situație nedorită care te face să te simți rău, chiar acel sentiment te face să-ți dai seama că nu ești conectată la robinet. Și când nu ești conectată la revărsarea naturală a Stării de bine, nu ai nimic ce să dai altcuiva.

„Ce păcat, Solomon, că pare imposibil. Dacă văd pe cineva care are nevoie de ajutor, numai văzându-l că are nevoie de ajutor, mă face să vibrez într-un fel în care nu-l pot ajuta. Asta e de-a dreptul oribil. Cum voi putea eu ajuta pe cineva vreodată?"

Trebuie să ții minte că cel mai important lucru este să stai conectată la robinetul Stării de bine. Deci, trebuie să-ți păstrezi gândurile într-o poziție care te face să te simți bine. Cu alte cuvinte, Sara, tu trebuie să fii mult mai atentă la conectarea ta la robinetul Stării de bine decât să fii atentă la situații. Asta e cheia.

Sara, gândește-te la ce s-a întâmplat ieri. Spune-mi ce s-a întâmplat cu mătușa Zoie.

„Bine. Mă îndreptam spre casă de la școală și am văzut-o pe mătușa Zoie mergând șontâc-șontâc pe aleea din fața casei ei. Este schilodită toată, Solomon. Nu mai poate să mai meargă aproape deloc. Are un baston vechi făcut dintr-un lemn bătrân care o ajută să se țină pe picioare."

Apoi ce s-a mai întâmplat?

„Păi, nu s-a întâmplat mai nimic, doar că mă gândeam ce dureros este să fii într-o situație ca ea, așa schilodită..."

Apoi ce s-a mai întâmplat?

„Păi, nu s-a întâmplat nimic, Solomon..."

Cum te-ai simțit tu atunci, Sara?

„Păi, m-am simțit de-a dreptul rău. Mi-a părut atât de rău de mătușa Zoie. Ce greu își trăgea piciorul să poată să urce câte o treaptă. Apoi m-am speriat că și eu voi putea ajunge ca ea când voi îmbătrâni."

Asta este punctul principal în toată povestea asta, Sara. Când observi că te simți rău, asta te face să fii atentă la o anumită situație care te deconectează de la robinet. Tu nu trebuie să te preocupi cum să te conectezi. Dar este important să fii atentă la ce simți, astfel încât să-ți dai seama când ești ***deconectată****. Asta este ceea ce se cheamă o emoție negativă.*

„Dar cum aș putea să fac să rămân conectată, Solomon?"

Am observat, Sara, că atunci când prioritatea ta numărul unu este să stai conectată la robinet, găsești din ce în ce mai multe resurse care te țin conectată. Dar până nu înțelegi cu adevărat că acesta este cel mai important lucru, atunci înseamnă că visezi la cai verzi pe pereți.

O să-ți ofer o serie de gânduri sau afirmații, iar tu fii atentă la felul în care te simți atunci când le auzi. Te conectează afirmația la robinet sau te deconectează de la el?

„Bine."

Uită-te la săraca bătrână. Abia se mişcă.

„Păi, mă simt rău, Solomon."

Chiar nu ştiu ce se va întâmpla cu mătuşa Zoie. Abia urcă scările acum. Ce va face când îi va fi mai rău?

„Asta mă deconectează de la robinet, Solomon. E uşor."

Mă întreb unde sunt nenorociţii de copii ai ei. De ce nu vin încoace să aibă grijă de ea?

„M-am întrebat asta, Solomon. Şi ai dreptate. Şi asta mă deconectează de la robinet."

Mătuşa Zoie este o bătrânică puternică. Cred că-i place să fie independentă.

„Hmmm. Acest gând mă face să mă simt mai bine."

Chiar dacă cineva ar încerca să aibă grijă de ea, probabil că ei nu i-ar plăcea.

„Da. Şi acest gând mă face să mă simt mai bine. Şi să ştii că e chiar adevărat, Solomon. S-a supărat pe mine o dată, când am încercat să o ajut." Sara-şi aminti cum se enervase mătuşa Zoie când încercase să o ajute să ducă fraza până la capăt.

Această minunată doamnă în vârstă a trăit o viaţă lungă şi îmbelşugată. N-am auzit niciodată că ar fi nefericită.

„Asta mă face să mă simt bine."

Pun pariu că are o grămadă de poveşti grozave de spus, despre lucrurile pe care le-a văzut. Mă voi opri şi o voi vizita de acum înainte ca să-i aflu poveştile.

„Asta mă face să mă simt foarte bine, Solomon. Cred că mătuşii Zoie i-ar plăcea asta."

Ei bine, Sara, poţi să expui acelaşi subiect, şi în acest caz subiectul este mătuşa Zoie, şi să găseşti mai multe situaţii diferite asupra cărora te poţi concentra. Şi poţi spune despre felul în care te simţi că ai ales fie o situaţie care să-ţi fie de folos, fie una care nu te ajută.

Sara se simţea mult mai bine. „Cred c-am început să înţeleg, Solomon."

Da, Sara, aşa cred şi eu. Acum, pentru că tu vrei în mod conştient să înţelegi acest lucru, mă aştept să ai o mulţime de ocazii să le descoperi. Distracţie plăcută, Sara!

~ ~ ~

CAPITOLUL 21

Lucrurile păreau să meargă din ce în ce mai bine. Fiecare zi părea să aibă mai multe părţi bune decât părţi rele.

Mă bucur atât de mult că l-am descoperit pe Solomon. Sau el m-a descoperit pe mine, se gândea Sara, când se întorcea de la şcoală într-o zi în care nu avusese loc niciun incident negativ. *Viaţa merge cu adevărat din ce în ce mai bine pentru mine.*

Sara se opri în locul ei preferat de pe podul Străzii Principale şi, atârnând peste balustrada deformată de deasupra râului învolburat, zâmbea larg. Inima ei cânta cu adevărat şi astăzi totul era perfect în lumea Sarei.

Auzind gălăgie mare şi ţipete stridente de băieţi, Sara ridică privirea şi-i văzu pe Jason şi Billy alergând atât de repede cum nu-i mai văzuse vreodată până acum. Se mişcau atât de repede, încât atunci când trecură pe lângă ea, realiză că nici nu observară că ea stătea ghemuită acolo, iar ea-i privi

cum, cu mâinile-n cap ținându-se de șepci, trecură cu viteză maximă prin fața magazinului Hoyt. Ceva din felul în care alergau o făcu pe Sara să zâmbească puțin. Păreau cu adevărat cam prostănaci, alergând așa de repede încât trebuiau să se țină de șepci. *Ăștia doi încearcă întotdeauna să depășească viteza sunetului,* zâmbi Sara, observând în același timp că n-o mai supărară, nici pe departe, atât de mult cum obișuiau s-o facă. Ei nu se schimbaseră prea mult, sau poate chiar deloc, dar faza de acum n-o mai irită pe Sara. Nu ca până acum.

Sara-i făcu cu mâna domnului Matson, care de obicei era băgat cu capul sub capota vreunei mașini, apoi liniștită își văzu de drum spre tufișurile lui Solomon. „Ce zi minunată!" spuse Sara cu voce tare, privind în sus spre cerul de un albastru minunat al după-amiezii și respirând adânc aerul proaspăt al primăverii. De obicei, starea sufletească a Sarei creștea odată cu topirea ultimei zăpezi și ivirea primelor fire de iarbă sau a florilor de primăvară. Iarna fusese cam lungă pe aici. Dar nu numai sfârșitul iernii o făcu pe Sara să se înveselească atât de mult, ci și terminarea școlii. Trei luni de libertate, ce se conturau în viitorul imediat, erau pentru Sara un motiv de mare bucurie. Însă, pe undeva, Sara știa că bucuria ce-o simțea în suflet nu se datora numai sfârșitului de an școlar, ci și faptului că-și descoperise robinetul Stării de Bine. Învățase să-l țină deschis – oricare ar fi fost situația.

E atât de bine să te simți liber, gândi Sara. *E atât de bine să te simți bine. E atât de bine să nu-ți fie teamă de nimic...* „AAAAAAAAHH!" țipă Sara, sărind atât de sus ca să evite să calce pe cel mai mare șarpe pe care-l văzuse în viața ei, ce părea că nu se mai termină, întins la soare cât era de lung de-a curmezișul drumului. Aterizând dincolo de șarpe, Sara o rupse la fugă speriată de moarte, fără să se mai uite înapoi

şi fără să încetinească măcar o clipă, până fu sigură că şarpele rămăsese undeva departe în urma ei.

„Ei bine, poate că nu sunt chiar atât de curajoasă pe cât credeam că sunt," râse Sara de ea însăşi. Apoi începu să râdă şi mai tare când realiză cauza care-i determinase pe Jason şi Billy să fugă în aşa hal încât să nu mai dorească să se oprească şi s-o mai necăjească. Sara încă mai râdea şi gâfâia când ajunse în dreptul tufişurilor lui Solomon.

Răbdător şi tăcut, Solomon o aştepta pe Sara. *Ei, Sara, eşti mult mai entuziasmată astăzi?*

„Zilele acestea mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri ciudate, Solomon. Când tocmai am zis că am înţeles cu adevărat ceva, altceva m-a făcut să realizez că de fapt nu am înţeles nimic. Când tocmai am hotărât că sunt cu adevărat curajoasă şi că nimic nu mă sperie, trosc!, s-a întâmplat ceva care m-a speriat de moarte. Lucrurile sunt foarte ciudate, Solomon."

Nu prea pari speriată de moarte, Sara.

„Ei, am exagerat eu puţin, Solomon, pentru că, după cum poţi vedea, nu sunt moartă..."

Eu voiam să spun că nu arăţi a fi speriată. Pari mai surâzătoare ca niciodată.

„Păi, acuma râd, Solomon, dar nu râdeam deloc cu puțin timp în urmă, când un șarpe enorm stătea întins pe aleea pe unde treceam, gata gata să mă muște. Tocmai când îmi ziceam singură ce vitează și curajoasă sunt acum, deodată am simțit cum mă cuprinde o frică nemaipomenită."

A, înțeleg, replică Solomon. *Sara, nu fi prea aspră cu tine însăți. Este absolut normal să reacționezi așa de puternic când te confrunți cu o situație nu prea plăcută.* ***Un efect de durată nu rezultă din prima reacție în fața unui stimul; nu asta îți face sufletul să vibreze, nu asta atrage atenția asupra ta, ci acțiunea ta ulterioară.***

„Ce vrei să spui?"

De ce crezi că șarpele te-a speriat așa rău, Sara?

„Pentru că e un șarpe, Solomon! Șerpii sunt înspăimântători! Șerpii te mușcă și poți să zaci din asta. Chiar te pot omorî. Unii din ei se încolăcesc în jurul tău și-ți rup coastele și te sufocă, de nu mai poți să respiri," explică Sara cu mândrie, amintindu-și aceste detalii de la filmul prezentat la școală, la ora de științele naturii.

Sara se opri să-și tragă respirația și, pentru că era obosită, încercă să stea jos puțin. Încă mai vedea steluțe-n fața ochilor, iar inima-i bătea cu putere.

Sara, crezi că explicațiile pe care mi le-ai dat acum te fac să te simți mai bine sau mai rău?

Sara se opri să se gândească un moment, pentru că nici nu-i trecuse prin minte cum ar putea-o afecta explicațiile de mai devreme. Ea fusese doar nerăbdătoare să-i spună ce simțea despre șerpi.

Vezi tu, Sara, la asta m-am referit eu când am spus că ceea ce vei face după aceea este cel mai important. Cât timp tu ai vorbit și ai tot vorbit despre acest șarpe și despre alți șerpi și despre toate lucrurile rele pe care le pot face șerpii, tu singură te-ai oprit în acea vibrație – și

devine din ce în ce mai probabil ca pe viitor să ai parte de alte experiențe neplăcute în legătură cu șerpii.

„Dar Solomon, ce-ar fi trebuit să fac? Vreau să spun că acel șarpe uriaș stătea întins acolo. Apoi l-am văzut. Aproape că am călcat pe el. După aceea, nu pot să spun ce s-a mai întâmplat..."

Iar începi, Sara. Încă-ți imaginezi și te gândești la ceva ce nu-ți dorești.

Sara tăcu. Știa ce voia să spună Solomon, dar nu știa ce să facă în legătură cu asta. Faptul că șarpele fusese așaaaa de mare și așaaaaa de aproape și atâââât de înfricoșător, încât ea nu putuse să gândească sau să simtă altfel despre șerpi. „Bine, Solomon, spune-mi ce-ai fi făcut tu dacă erai o fetiță care aproape că a călcat pe un ditamai șarpe?"

Mai întâi de toate, Sara, trebuie să-ți amintești că scopul tău este, în primul și în primul rând, să găsești o situație în care să te simți mai bine. Dacă ai un oricare alt scop, cu siguranță te vei afla pe un alt drum. Dacă încerci să afli unde sunt șerpii, te vei simți mai rău. Dacă ești hotărâtă să stai cu grija de a nu mai vedea niciodată un șarpe atât de aproape de tine, te vei simți copleșită ca de o povară. Dacă încerci să înveți să identifici toți șerpii și să-i catalogbezi care sunt buni și care sunt răi, te vei afla într-o situație imposibilă. Selectarea situațiilor nu va face decât ca lucrurile să meargă mai rău. Singurul tău scop este să încerci să te apropii de acest subiect într-un fel în care să te facă să te simți mai bine decât te-ai simțit atunci când ai sărit în sus și ai rupt-o la fugă de lângă șarpe.

„Cum aș putea să fac asta, Solomon?"

Ai putea să-ți spui ție însăți ceva de genul: „Acest șarpe uriaș stă doar întins aici, încălzindu-se la soare. El nici măcar nu s-a uitat că eu am luat-o la fugă. El are multe alte lucruri de făcut, decât să muște fetițele."

„A, asta mă face să mă simt puţin mai bine. Ce altceva aş mai putea face?

„Sigur că sunt în alertă." Continuă Solomon. *„E bine că am văzut şarpele, sau l-am simţit, şi c-am sărit peste el, aşa că nu l-am deranjat. Şarpele ar fi făcut acelaşi lucru dacă m-ar fi întâlnit."*

„Ar fi făcut el asta, Solomon? De unde ştii?"

Şerpii trăiesc peste tot în jurul tău, Sara. Trăiesc în râu. Trăiesc în iarba pe care te plimbi. Când însă treci pe acolo, ei se dau la o parte din drumul tău. Ei înţeleg că există spaţiu suficient pentru toată lumea. Ei înţeleg echilibrul perfect al acestei planete. Ei au robinetele lor deschise, Sara.

„Şerpii au robinete?!"

Fireşte că au. Toate animalele planetei au robinete. Şi robinetele lor sunt larg deschise aproape tot timpul.

„Hmmmm," se gândi bine Sara. Ea se simţea acum mult mai bine.

Vezi, Sara, că te simţi mult mai bine? Nimic nu s-a schimbat. Şarpele stă încă întins exact acolo unde l-ai văzut. Situaţia nu s-a schimbat. Însă modul în care te simţi este cu siguranţă altul.

Sara ştia că Solomon avea dreptate.

Sara, de acum înainte când te vei gândi la şerpi, vei avea o emoţie pozitivă. Robinetul tău va fi deschis, robinetele lor vor fi deschise. Şi veţi continua să trăiţi în armonie.

Ochii Sarei străluciră de mulţumire că învăţase ceva nou.

„Bine, Solomon. Ar fi mai bine să plec. Ne vedem mâine."

Solomon zâmbi în urma Sarei care cobora cărarea sărind într-un picior. Deodată, Sara se opri şi strigă înapoi peste umăr, „Solomon, crezi că-mi va mai fi vreodata frică de şerpi?"

Ei bine, poate, Sara. Dar dacă o să mai fi vreodată speriată, știi ce ai de făcut.

„Da," zise Sara zâmbind, „Știu."

Sau eventual, adăugă Solomon, *teama ta va dispărea complet. Nu doar teama de șerpi, ci de orice altceva.*

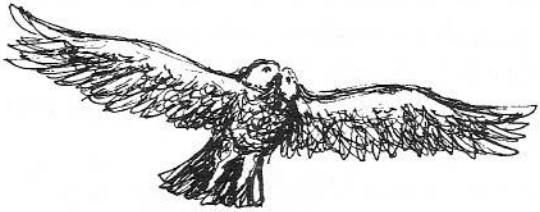
În timp ce se îndrepta spre casă din desișuri, Sara căuta cu privirea prin iarba de primăvară de pe marginea drumului

și se întreba cam câți șerpi se ascundeau acolo. La început, tremură puțin de teamă la gândul că șerpii stăteau ascunși în tufișurile ce străjuiau potecile pe unde colinda ea, apoi se gândi ce bine era că toți au stat ascunși și departe din

calea ei. Ce bine ca n-o atacaseră şi n-o speriaseră aşa cum Jason şi Billy o făceau adesea. Sara zâmbea încă, în timp ce urca pe aleea ce ducea spre curtea ei. Se simţea triumfătoare şi puternică. Se simţea bine că lăsase temerile în urmă. Se simţea cu adevărat bine.

~ ~ ~

CAPITOLUL 22

„Sara! Sara! Oau, Sara! Ia ghicește! L-am găsit pe Solomon!"

Oh, nu, nu se poate! Se gândi Sara, înghețând în mijlocul străzii, în timp ce Jason și Billy ajunseră, în viteză pe biciclete, lângă ea.

„Cum adică, l-ați găsit pe Solomon? L-ați găsit, unde?"

„L-am găsit pe proprietatea lui Tacker, Sara. Și ia mai ghicește ceva! Strigă Jason țanțoș. „L-am împușcat!"

Sara simți că leșină, simți că se va prăbuși în acel moment. Genunchii îi tremurau și pământul parcă îi fugea de sub picioare.

„Stătea acolo pe stâlpul din gard, Sara. Așa că l-am speriat, el a zburat spre cer, apoi Billy l-a împușcat cu pistolul cu aer comprimat. A fost nemaipomenit, Sara! Dar să știi că nu e nici pe departe atât de mare pe cât am crezut eu că ar fi. Mai mult penele ce-s de el."

Sara nu-şi putea crede ochilor. Impactul celor auzite era aşa de intens, atât de puternic, iar Jason nu se găsise să spună decât că Solomon nu e nici pe departe atât de mare pe cât crezuse el că ar fi? Sara simţea că-i va exploda capul. Azvârli ghiozdanul la pământ şi începu să alerge cât o ţineau picioarele către tufişurile lui Solomon.

„Solomon! Solomon! Unde eşti, Solomon?!" ţipa Sara înnebunită.

Aici, Sara, sunt aici. Nu fi speriată.

Şi acolo, zăcând pe jos într-o grămadă de pene ciufulite, era Solomon.

„Oh, Solomon," zbieră Sara, prăbuşindu-se în genunchi în zăpadă. „Uită-te la tine! Uite ce ţi-au făcut!"

Solomon arăta într-adevăr groaznic. Penele lui, întotdeauna curate şi îngrijite, erau acum zburlite şi întoarse în toate direcţiile, iar zăpada de un alb imaculat era roşie în jurul lui Solomon, din cauza sângelui.

„Solomon, Solomon, cum aş putea să te ajut?"

Sara, nu e nicio problemă, pe cuvânt.

„Dar Solomon, sângerezi. Uită-te la sângele asta din jurul tău. Poţi să spui că o să-ţi fie bine?"

Bineînţeles, Sara. Întotdeauna, totul va fi bine.

„Hai, Solomon, te rog nu-mi mai spune chestii din astea învechite cu ‚Totul Va Fi Bine'. Pot să văd foarte bine, cu ochii mei, că Nimic Nu Este Bine!"

Sara, ia vino încoace la mine, zise Solomon.

Sara se târî până lângă Solomon, îl luă în braţe şi îi mângâie uşor penele de sub bărbie. Era pentru prima dată când Sara îl atingea pe Solomon, iar el părea atât de pufos acum şi atât de vulnerabil. Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii Sarei.

Sara, nu compara acest morman de oase și pene amestecate cu cine este Solomon cu adevărat. Acest trup este doar un ceva la care te poți uita – sau un punct al unei posibilități – prin care poți vedea ceva mai mult. Corpul tău este la fel, Sara. El nu este ceea ce ești tu

cu adevărat. Este doar o posibilitate pe care tu o folosești, în prezent, pentru a permite celei care ești tu cu adevărat să se joace, să crească și să se bucure.

„Solomon, dar eu te iubesc. Ce voi face eu fără tine?"

Sara, ce să faci cu aceste lucruri fără valoare? Solomon nu pleacă nicăieri. Solomon este veșnic!

„Dar, Solomon, uite, tu mori!" abia îngână Sara, suferind așa cum nu mai suferise niciodată până acum.

Ascultă-mă, Sara. Eu nu mor, pentru că nu există niciun lucru care moare. E adevărat, nu voi mai putea folosi acest trup, de acum

înainte, dar oricum devenise bătrân și puțin cam țeapăn. Chiar îmi scrântisem gâtul într-o zi, în timp ce încercasem să-mi întorc capul în toate părțile pentru a le face pe plac nepoților familiei Thacker.

Sara râse printre lacrimi. Solomon putuse aproape întotdeauna s-o facă să râdă, chiar și în momentele cele mai grele.

Sara, prietenia noastră este veșnică. Iar asta înseamnă că oricând vei vrea să vorbești cu Solomon, tot ce ai de făcut este să stabilești despre ce ai vrea să vorbești, să te concentrezi asupra acestui lucru, să te duci într-un loc unde să te simți foarte bine – și eu voi fi chiar aici, cu tine.

„Dar te voi vedea, Solomon? O să reușesc să te văd și să te ating?"

Ei bine, Sara, probabil că nu. Cel puțin nu pentru o vreme, oricum, dar Sara, nu asta contează în prietenia noastră.

Tu și cu mine suntem prieteni telepatici.

Și cu aceste ultime cuvinte, trupul mototolit al lui Solomon se lăsă moale în zăpadă, iar ochii lui mari încetară să mai clipească.

„Nu!!!!" Vocea Sarei răsună peste pășune. „Solomon, nu mă părăsi!"

Numai că Solomon nu mai răspunse.

Sara se ridică în picioare, privind la trupul lui Solomon. Parea atât de mic, întins acolo în zăpadă, iar câteva pene se mișcau ușor în bătaia vântului. Sara-și scoase haina și o întinse pe zăpadă lângă Solomon. Îl ridică ușor, îl puse pe haină și îl înveli cu ea. Apoi, fără să țină cont că afară se făcuse foarte frig, Sara porni în jos peste domeniile Thacker, cărându-l în brațe pe Solomon.

Sara, prietenia noastră este veșnică. Iar asta înseamnă că oricând vei vrea să vorbești cu Solomon, tot ce ai de făcut este să stabilești despre ce ai vrea să vorbești, să te concentrezi asupra acestui lucru, să te duci într-un loc unde să te simți foarte bine – și eu voi fi chiar aici, cu tine, spuse din nou Solomon – dar Sara nu mai putea să audă.

Capitolul 23

Sara nu știa ce să facă sau de unde să înceapă să le explice părinților ei cine era Solomon, ori cât era de important acest prieten pentru ea. Capul îi vâjâia și simțea un regret nespus că nu spusese nimic familiei ei despre Solomon, pentru că acum nu era în stare să găsească o modalitate să le explice tragedia ce se abătuse asupra ei. Își îndreptase complet atenția asupra îndrumărilor și alinării venite din partea lui Solomon și avusese parte de multe povețe, deci rupsese puțin legătura cu propria ei familie. Iar acum se trezi singură să facă față pierderii lui Solomon. Se simțea cu adevărat singură, fără loc de întoarcere.

Nu știa ce să facă cu Solomon. Pentru că pământul era încă înghețat și tare, ea știa că nu va reuși să-i sape o groapă. Gândul că-l va arunca în cuptorul cu cărbuni încinși, din centrala termică, așa cum văzuse ea că făcea tatăl ei cu păsărelele moarte sau cu șoriceii, era mult prea dureros.

Sara încă mai stătea pe scara din faţa casei ei, ţinându-l în braţe pe Solomon, cu lacrimi mari curgându-i pe faţă, când maşina tatălui ei frână brusc pe aleea acoperită cu pietriş. El se grăbi să iasă repede din maşină ţinând în mână ghiozdanul ud al Sarei şi un morman de cărţi mototolite. Sara uitase complet de lucrurile ei, abandonate la marginea drumului.

„Sara, domnul Matson m-a sunat la serviciu. Ți-a găsit ghiozdanul și cărțile pe marginea drumului. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva, Sara! Te simți bine?"

Sara-și șterse fața plină de lacrimi, rușinată că tatăl ei trebuia s-o vadă în halul ăsta. Voia să-l ascundă cumva pe Solomon, să continue să-l păstreze în secret, iar pe de altă parte, voia atât de mult să găsească cumva o consolare în a-i povesti totul tatălui ei.

„Ce s-a întâmplat, Sara? Ce e cu tine, scumpa mea?"

„Oh, tati," abia murmură Sara. „Jason și Billy l-au omorât pe Solomon."

„Solomon?" întrebă tatăl ei, în timp ce Sara desfăcu haina, lăsându-l să-i vadă prietenul mort.

„Oh, Sara, îmi pare așa de rău." El habar n-avea de ce această bufniță moartă era atât de importantă pentru Sara, dar era clar că ea trecea printr-o adevărată traumă. Nu-și mai văzuse până acum fiica atât de îndurerată. Voia s-o ia în brațe, să o sărute ca să-i treacă durerea, dar știa că ceea ce se întâmplase era mult prea mult pentru orice încercare de a o alina. „Sara, dă-mi-l mie pe Solomon. Îi voi săpa o groapă în spatele cotețului de găini. Intră în casă și încălzește-te."

Doar atunci realiză Sara cât era de înghețată. Cu mare părere de rău se eliberă de prețioasa-i comoară și îl așeză pe Solomon în brațele tatălui său. Sara se simțea slăbită, atât de tristă și foarte, foarte obosită. Rămase așezată pe trepte, privind în urma tatălui ei, care-l căra cu mare băgare de seamă pe Solomon al ei cel frumos. Zâmbi fără vlagă printre lacrimi văzând cât de delicat și atent căra tatăl ei acel maldăr de pene, lăsând cumva impresia că știa cât era de prețios.

Sara se prăbuși pe pat, fără să mai țină cont că era îmbrăcată cu hainele de peste zi. Își azvârli pantofii din picioare, suspină adânc cu fața în pernă, apoi adormi.

CAPITOLUL 24

Sara se trezi stând într-un desiş necunoscut, înconjurată de minunate flori de primăvară, de păsărele viu colorate şi de fluturi ce zburau peste tot în jurul ei.

Ei, Sara, se pare că ai multe de spus despre ziua de azi, glumi şugubăţ Solomon.

„Solomon!" strigă Sara cu încântare. „Solomon, n-ai murit, n-ai murit! O, Solomon, mă bucur atât de mult să te văd!"

Sara, de ce eşti atât de surprinsă? Ţi-am spus că nu există moarte.

Acum, ia spune Sara, despre ce ai vrea tu să vorbim? întrebă calm Solomon, ca şi cum nu se întâmplase deloc ceva neobişnuit.

„Solomon, ştiu că mi-ai spus că nu există moarte, dar tu păreai mort de-a binelea. Păreai fără vlagă, greu, iar ochii tăi erau deschişi şi nu mai respirai."

Ei, Sara, doar tu te obişnuiseşi să-l vezi pe Solomon într-un anumit fel. Dar acum ai ocazia – pentru că dorinţa ta este atât de mare, aşa cum n-a fost vreodată – să-l vezi pe Solomon într-un mod mai evoluat, extrasenzorial.

„Ce vrei să spui?"

Cei mai mulţi oameni văd lucrurile numai prin ochii fizici, naturali, dar tu ai şansa să vezi aceste lucruri printr-o percepţie extrasenzorială – mai mult prin ochii Adevăratei Sara care trăieşte înăuntrul trupului Sarei.

„Vrei să spui că există o altă Sara în interiorul meu, aşa cum tu eşti Solomon care trăieşte în interiorul lui Solomon al meu?"

Da, Sara, exact aşa. Această Sara lăuntrică nu va muri niciodată, şi la fel acest lăuntric Solomon, pe care-l vezi tu aici, nu va muri niciodată.

„Păi, asta-mi place foarte mult, Solomon. Te voi vedea înapoi, mâine, în desişurile de pe proprietatea lui Thacker?"

Nu, Sara, nu voi fi acolo.

Sara se-ncruntă.

Dar, ia gândeşte-te, Sara! De câte ori vei dori să vorbeşti cu Solomon, vei putea face asta. Nu contează unde eşti. Nu mai trebuie să mergi în desişuri deloc. Trebuie doar să te gândeşti la Solomon – şi ţine minte că va fi ca şi când l-ai vizita pe Solomon – iar eu voi fi imediat în acel loc să mă întâlnesc cu tine.

„Sună grozav, Solomon. Dar mi-ar plăcea nespus să te întâlnesc în desişuri. Eşti sigur că nu vrei să te întorci acolo, cum făceai odată?

Sara, noua noastră modalitate de interacţiune îţi va plăcea chiar mai mult decât ţi-a plăcut atunci când ne distram în desişurile acelea. Nu există nicio restricţie în noua noastră modalitate de interacţiune. Vei vedea. Ne vom distra de minune.

„Bine, Solomon. Am încredere în tine."

Noapte bună, Sara.

„Solomon!” strigă Sara, nevrând ca Solomon s-o părăsească atât de repede.

Da, Sara?

„Îți mulțumesc că nu ai murit.”

Noapte bună, Sara. Totul va fi bine.

~ ~ ~

PARTEA a II-a

Fericirea veșnică a vieții de dincolo dintre Sara și Solomon

CAPITOLUL 25

„Solomon, nu ești supărat pe Jason și Billy că te-au împușcat?"

De ce, Sara? De ce-aș fi supărat pe ei?

„Păi bine, Solomon, dar te-au împușcat!" replică Sara uimită. Cum putea Solomon să nu înțeleagă întrebarea ei și cum putea să nu fie supărat pe ei, când făcuseră un lucru atât de rău.

Nu, Sara. Ori de câte ori mă gândesc la Jason și Billy, chiar le mulțumesc că te-au condus la mine.

„Dar, Solomon. Nu crezi că faptul că te-au împușcat contează mai mult decât asta?"

Sara, singurul lucru care contează este că mă simt bine. Și nu pot să fiu furios pe Jason și să mă simt bine în același timp. ***Să-mi țin robinetul deschis este mult mai important, Sara – așa că eu aleg întotdeauna lucrurile care mă fac să mă simt bine.***

„Solomon, stai puţin. Când spui că nu contează cât de rău poate fi cineva şi că nu contează ce lucruri groaznice poate face, nu te gândeşti la toate aceste lucruri? Nimeni, niciodată nu ţi-a făcut atât de mult rău încât să fii supărat pe el?

Sara, toţi sunt cumsecade.

„Hai, măi Solomon. TE-AU ÎMPUŞCAT! Ce rău mai mare trebuia să se întâmple ca să înţelegi cât de mare este acest rău?

Sara, dă-mi voie să-ţi pun câteva întrebări. Crezi că dacă eu aş fi fost cu adevărat supărat pe Jason şi Billy pentru că m-au împuşcat, asta i-ar fi oprit să mai împuşte pe altcineva?

Sara tăcu. Nu se gândise că supărarea lui Solomon i-ar fi schimbat cu ceva pe cei doi. Ea se mâniase pe ei de nenumărate ori pentru că împuşcau diverse animăluţe, dar niciodată nu putuse să-i oprească.

„Nu, Solomon. Cred că nu."

Poţi să-mi spui la ce mi-ar folosi dacă aş fi supărat?

Sara se gândi şi la acest lucru.

Dacă m-aş supăra pe ei, asta te-ar putea face pe tine să te simţi mai bine justificându-ţi furia, Sara, numai că atunci eu voi intra în cercul tău vicios, şi asta n-ar folosi la nimic bun.

„Dar, Solomon," protestă Sara, „Asta sună ca şi cum..."

Sara, o întrerupse Solomon, *am putea vorbi toată ziua şi toată noaptea despre care sunt faptele bune şi care sunt faptele rele. Ţi-ai putea petrece tot restul vieţii încercând să triezi care sunt comportamentele potrivite şi care nu, în care situaţie ele sunt potrivite şi în care situaţie ele nu sunt potrivite. Însă un lucru cert am învăţat din asta şi anume că orice moment, fie chiar şi un singur minut, petrecut ca să-mi explic de ce mă simt rău, este o mare pierdere din viaţă. Şi am mai învăţat, de asemenea, că cu cât găsesc mai repede un loc în care să mă simt bine, cu atât viaţa mea este mai bună – şi mai mult decât atât, am ce oferi şi altora.*

Datorită multitudinilor de întâmplări și experiențe trăite, am ajuns să știu că pot alege gândurile care-mi închid robinetul sau că pot alege gândurile care-mi deschid robinetul – însă în orice caz, asta este alegerea MEA. De aceea, am renunțat de multă vreme să mai dau vina pe Jason și Billy, pentru că nu mă ajută cu nimic – și nici pe ei nu-i ajută.

Sara era tăcută. Toate astea o puseseră pe gânduri. Deja hotărâse că nu-l va ierta NICIODATĂ pe Jason pentru această nenorocire și iată că Solomon era refractar acum și nu-i împărtășa, câtuși de puțin, vina ce-o arunca pe cei doi.

Nu uita, Sara, că dacă lași situațiile care te-nconjoară să-ți controleze modul de a simți, întotdeauna vei cădea într-o capcană. Dar dacă vei fi capabilă să controlezi modul de a simți – pentru că tu controlezi gândurile ce-ți vin – atunci ești cu adevărat liberă.

Sara-și aminti că mai auzise ceva de genul ăsta de la Solomon, cu ceva timp înainte, numai că atunci nu trecuseră printr-o încercare așa mare. Oricum, era mult prea greu de uitat.

Pe acest pământ, Sara, unde atât de mulți oameni au concepții diferite despre ce e bine și ce e rău, adesea vei fi martora unor comportamente ce te vor face să simți că sunt nepotrivite. O să te duci să le ceri tuturor acestor oameni să-și schimbe modalitatea de a gândi, doar ca să-ți facă ție plăcere? Chiar dacă ai putea, ai vrea să faci asta?

Ideea ca lumea să se comporte într-un anumit fel care să-i facă ei pe plac, i se păru Sarei destul de interesantă, dar chiar nu credea că acesta era un lucru potrivit. „Păi, nu, cred că nu."

Atunci, care este alternativa? Te vei ascunde undeva departe, te vei închide într-o carapace pentru a nu le mai vedea comportamentul, transformându-te astfel într-o prizonieră în această lume atât de frumoasă?

Ei bine, această opinie nu era tocmai pe placul ei, dar Sara recunoscu că nu cu mult timp în urmă ea se ascunsese de lume, se închisese într-o lume a ei, departe de ceilalți. *Acelea nu au fost vremuri tocmai bune,* recunoscu Sara.

Sara, vei avea parte de atât de multă bucurie, în momentul în care vei putea să-ți ții robinetul deschis. Când ești capabilă să recunoști că oamenii aleg lucruri diferite, au crezuri diferite, au dorințe diferite, acționează diferit, și când vei înțelege că toate astea se adună într-un tot perfect și că nimic nu te amenință – pentru că singurul lucru care te afectează este ceea ce faci cu propriul robinet – atunci te vei simți cu adevărat liberă și fericită.

„Dar, Solomon, Jason și Billy au făcut mai mult decât să te amenințe. Te-au împușcat. Te-au omorât!"

Sara, tu nu poți trece încă peste asta, nu-i așa? Chiar nu poți vedea că nu sunt mort? Sara, sunt viu de-adevăratelea. Credeai că voi dori să trăiesc pe vecie, în acel corp bătrân și obosit de bufniță?

Sara știa că Solomon o tachinează, pentru că el nu păruse niciodată nici bătrân, nici obosit.

Este o mare bucurie că eliberându-mă de acest corp fizic, ținând cont că voiam asta oricum, pot acum să-mi canalizez Energia în altul, mai tânăr, mai puternic, mai rapid.

„Vrei să spui că voiai ca ei să te împuște?"

A fost creație comună. De asta i-am lăsat să mă vadă. De asta ei au putut lua parte la această experiență așa de importantă. Nu a fost o experiență doar pentru mine sau doar pentru tine, Sara.

Sara fusese atât de copleșită de tot ce se întâmplase de când cu împușcarea lui Solomon, că nici nu avusese timp să întrebe cum de reușiseră Jason și Billy să-l vadă pe Solomon.

Sara, este important să înțelegi în primul rând că: totul este cu adevărat bine, indiferent cum poate părea din

perspectiva ta fizică. Şi în al doilea rând, când robinetul tău va fi deschis, spre tine vor veni numai lucruri bune.

Sara, încearcă să-i apreciezi pe Jason şi Billy aşa cum fac şi eu. Te vei simţi mult mai bine.

„*Când va zbura porcu*," gândi Sara. Apoi începu să râdă de propriul răspuns negativist. „Mă voi mai gândi la asta, doar de dragul tău. Numai că este atât de diferit de tot ce am gândit până acum. Întotdeauna m-am gândit că, atunci când cineva face ceva rău, trebuie pedepsit."

Problema în acest caz, Sara, este că toţi sunteţi puşi în dificultate când trebuie să decideţi cine va fi cel care va decide ce e greşit. Majoritatea dintre voi credeţi că ***voi*** *aveţi dreptate şi că, prin urmare, ceilalţi greşesc. Fiinţele fizice s-au omorât între ele, de ani de zile, certându-se pe această temă şi cu toate războaiele şi crimele care au avut loc pe planetă de mii de ani, voi încă nu aţi ajuns la o înţelegere. Tuturor v-ar fi mult mai bine dacă v-aţi concentra doar asupra propriilor robinete ale Stării de Bine. În acel moment, viaţa ar fi mult mai frumoasă.*

„Crezi că oamenii vor fi capabili să înveţe despre robinetele lor? Crezi că oricine va învăţa acest lucru?" întrebă Sara, simţindu-se copleşită de imensitatea acestui efort.

Nu contează asta, Sara. Singurul lucru care contează pentru tine, este ca ***tu*** *să-l înveţi.*

Ei bine, asta nu părea să fie aşa de greu. „Bine, Solomon, voi lucra mai mult asupra acestui aspect."

Noapte bună, Sara. Conversaţia noastră m-a bucurat nespus de mult.

„Şi pe mine, Solomon. Noapte bună."

~ ~ ~

CAPITOLUL 26

Jason şi Billy trecură-n viteză cu bicicletele lor pe lângă Sara, bolborosind ceva neplăcut şi abia auzit. Sara zâmbi după ce trecură de ea şi deodată se simţi puţin surprinsă când realiză că ar fi dezamăgit-o dacă n-ar mai fi fost atât de răi ca până acum, asta însemnând, într-un mod ciudat, că toţi trei erau cocreatori ai acestui joc pe care-l jucau împreună din totdeauna. Jocul de-a „Eu sunt frăţiorul tău cel groaznic şi acesta este insuportabilul şi prăpăditul meu prieten, iar sarcina noastră este să-ţi facem viaţa mizerabilă în fiecare zi cu putinţă şi treaba ta este să ne răspunzi cu suferinţă."

Ce ciudat, gândi Sara. *N-ar fi trebuit să mă bucure prezenţa lor. Oare ce s-a putut întâmpla aici?*

În timp ce Sara se îndrepta încet spre casă, fără să vrea, aproape că dădu colţul să meargă spre tufişurile lui Solomon, uitând pentru moment că ei se întâlniseră nu cu mult timp în urmă. Această intenţie o făcu pe Sara să-şi amintească de

faptul că Solomon fusese împușcat, dar mai ales o făcu pe Sara să-și amintească de faptul că Solomon fusese împușcat de acești doi băieți nesuferiți. Apoi, Sarei i se lumină parcă mintea deodată.

Jason și Billy l-au împușcat pe Solomon, iar Solomon încă mai ține la ei. Solomon este capabil să-și țină robinetul deschis chiar și în aceste condiții, așa că poate învăț și eu să mi-l țin pe al meu deschis. Poate că în sfârșit viața mea este destul de importantă pentru mine ca să nu mă mai deranjeze ce anume fac sau spun ceilalți.

Sarei i se făcu pielea de găină. Simțea furnicături plăcute în tot corpul – și era conștientă că descoperise ceva ce era foarte important.

Asta-i bine, Sara. Sunt de acord cu tine din toată inima, auzi Sara vocea lui Solomon.

„Hei, Solomon! Unde ești?" întrebă Sara, încă dornică de a-l vizualiza pe Solomon, rămânând cu privirea în gol spre locul de unde venise vocea.

Sunt aici, Sara, răspunse Solomon repede la întrebare. Apoi, trecând la treburi mai importante, zise: *Sara, tocmai ai constatat cel mai important secret al vieții. Începi să înțelegi cu adevărat ce înseamnă iubirea necondiționată.*

„Iubirea necondiționată?"

Da, Sara, începi să înțelegi că iubești. Ești o prelungire fizică a purității, a Energiei Nonfizice pozitive, care este iubirea. Și atâta timp cât ești în stare să permiți acestei Energii pure, iubirea, să se reverse, nu contează cum, în ciuda condițiilor care te înconjoară – atunci ai dobândit iubirea necondiționată. Atunci, și numai atunci, esti cu adevărat prelungirea a ceea ce însemni tu de fapt și a ceea ce ți-ai dorit să devii, venind aici. Doar atunci, și numai atunci, îți vei fi îndeplinit menirea de a fi. Și Sara, asta este foarte bine.

Sara se simțea în culmea fericirii. Ea nu înțelesese pe deplin însemnătatea spuselor lui Solomon, dar putea spune, din entuziasmul cu care vorbise Solomon, că era cu adevărat

important, dar mai ales că Solomon era cu siguranţă foarte mulţumit de ea.

Sara, ştiu că sună puţin ciudat pentru tine la început. Este o orientare nouă pentru majoritatea oamenilor, dar până nu înţelegi bine acest lucru, nu vei fi niciodată cu adevărat fericită. Sau nu pentru multă vreme.

Ia loc aici şi ascultă-mă doar puţin, îţi voi explica cum stau lucrurile astea.

Sara găsi un locşor uscat şi însorit şi se aşeză repede jos ca să-l asculte pe Solomon. Îi plăcea la nebunie să asculte vocea lui Solomon.

Există un Izvor de Energie pură, pozitivă, care se revarsă peste tine tot timpul. Se poate numi şi Forţa Vieţii. Poate fi numită în multe feluri, dar este Izvorul Energiei din care s-a creat această planetă. Şi este Izvorul Energiei care continuă să susţină această minunată planetă. Acest Izvor de Energie păstrează rotirea aceastei planete în perfectă apropiere cu celelalte planete. Acest Izvor menţine un echilibru perfect al microbiologiei. Acest Izvor menţine un echilibru perfect al apei pe această planetă. Acesta este Izvorul care-ţi menţine inima să pompeze, chiar şi atunci când dormi. Acesta este minunatul şi puternicul Izvor al Stării de Bine, Sara, iar acest Izvor se revarsă peste fiecare dintre noi, în fiecare clipă din zi şi din noapte.

„Oau," suspină Sara, încercând să înţeleagă acest minunat şi puternic Izvor.

Ca persoană care trăieşte pe această planetă, Sara, în orice moment, tu poţi permite sau te poţi împotrivi acestui minunat Izvor. Îl poţi lăsa să curgă peste tine şi prin tine sau poţi să respingi acest Izvor.

„De ce nu ar vrea cineva acest Izvor?"

Oh, dar oricine l-ar vrea, Sara, dacă l-ar înțelege. Și nimeni nu ar avea intenția de a se împotrivi lui. Oamenii au obiceiuri pe care le-au învățat unii de la ceilalți și care cauzează rezistență la acest Izvor al Stării de Bine.

„Ce fel de obiceiuri, Solomon?"

Ei bine, Sara, principalul lucru care îi face pe oameni să opună rezistență Izvorului Stării de Bine este că ei se uită după situațiile ce au fost create de aceia care au opus deja rezistență Izvorului Stării de Bine.

Sara se uita nedumerită. Încă nu prea pricepuse cum vine asta.

Sara, când ești atentă la ceva, numai uitându-te la acel lucru, tu începi să vibrezi ca el – atâta timp cât îi dai atenție. De exemplu, dacă ne referim la boală, atâta timp cât o bagi în seamă, vorbești despre ea sau te gândești la boală, nu permiți Izvorului Stării de Bine să se reverse asupra ta. Trebuie să te uiți după Starea de Bine ca să permiți accesul Stării de Bine.

Sara se însenină deodată. „Ah! Asta seamănă cu cei care se aseamănă, despre care am vorbit mai demult. Nu-i așa?"

Așa este, Sara. Este vorba de Legea Atracției. Dacă vrei să atragi sănătate, trebuie să vibrezi a sănătate. Dar dacă îți vei îndrepta atenția către cineva care este bolnav, nu vei putea permite accesul sănătății în același timp.

Sara își țuguie buzele, gândindu-se la ce spusese Solomon. „Solomon, dar mă gândeam că ar trebui să-i ajutăm pe cei care sunt bolnavi. Și-atunci cum să-i ajutăm dacă nu ne putem uita la ei?"

Este în regulă să te uiți la ei, Sara, dar să nu-i vezi ca fiind bolnavi. Vezi-i ca și când s-ar simți mai bine. Deja mai bine, vezi-i ca și cum ar fi sănătoși ori amintește-ți-i cum erau când erau sănătoși. În acest fel, nu-i vei lua ca pe un motiv de a stopa Izvorul Stării de Bine care curge dinspre tine.

Nu e ușor pentru oameni să audă asta, Sara, pentru că ei sunt făcuți să observe totul în jurul lor. Dar dacă ei ar ști că atunci când doar se uită la lucrurile care-i fac să se simtă rău, să aibă un sentiment negativ față de ele și că această senzație este reacția lor de respingere a Izvorului Stării de Bine, atunci nu cred că ar mai fi mulți dornici să privească atâta la lucrurile ce-i fac să se simtă rău.

Acum Sara, doar pentru o clipă, nu încerca să înțelegi ce fac majoritatea oamenilor. Ascultă-mă doar. Există un permanent, neîntrerupt și sigur Izvor al Stării de Bine, iar el se revarsă peste tine

tot timpul. Când te simți bine, tu permiți acestui Izvor să te învăluie, iar când te simți rău, te opui acestui Izvor. Acum, când înțelegi acest lucru, care este cel mai important lucru pe care-l vrei?

„Păi, vreau să mă simt cât pot eu mai bine."

Bun. Acum, hai să spunem că te uiți la televizor și că vezi ceva care te face să te simți rău.

„Mda, ca atunci când cineva este împuşcat, sau omorât, sau rănit într-un accident?"

Da, exact așa. Când vezi asta, Sara, și te simți rău, înțelegi ce se întâmplă?

Sara zâmbi voioasă. „Da, Solomon, mă împotrivesc Izvorului."

Asta e, Sara! Ai priceput! Ori de câte ori te simți rău, te împotrivești Izvorului. Ori de câte ori spui NU, opui rezistență, și prin urmare te împotrivești acestui Izvor.

Sara, când cineva spune NU cancerului, de fapt respinge Izvorul Stării de Bine. Când cineva spune NU crimelor, de fapt respinge Izvorul Stării de Bine. Când cineva spune NU sărăciei, de fapt se împotrivește Izvorului Stării de Bine – pentru că atunci când dai atenție lucrurilor pe care nu le vrei, vibrezi alături de ele, ceea ce înseamnă că te împotrivești la ceea ce ai vrea de fapt. Așadar, cheia este să stabilești ceea ce nu vrei, pe scurt, apoi să-ți întorci atenția asupra a ceea ce vrei CU ADEVĂRAT și să spui DA.

„Asta-i?! Asta-i tot ce trebuie să facem? Doar să spunem DA în loc de NU!" Sarei nu-i venea să creadă cât de simple păreau toate astea. Se simțea de-a dreptul în culmea fericirii. „Solomon, este atât de ușor! Pot să fac asta! Cred că oricine poate face asta!"

Lui Solomon îi plăcu entuziasmul Sarei pentru această nouă învățătură. *Da, Sara, poți face asta. Și asta este ceea ce trebuie să înveți și pe alții mai departe. Exersează câteva zile. Fii atentă la tine însăți și la ceilalți din jurul tău și observă cât de obișnuiți sunt*

majoritatea oamenilor să spună NU *lucrurilor, mult mai des decât să spună lucrurilor* DA. *O să vezi, la un moment dat, că vei începe să înțelegi tot felul de lucruri pe care oamenii le fac ca să se împotrivească Izvorului Stării de Bine, care e natural. Distracție plăcută cu asta, Sara.*

~ ~ ~

CAPITOLUL 27

Toată ziua următoare gândurile Sarei au alunecat înapoi către ultima discuție pe care o avusese cu Solomon. Sara era de-a dreptul nerăbdătoare să înțeleagă ceea ce pentru Solomon păruse a fi un lucru foarte important, dar cu cât se scurgea mai mult timp de la conversația cu Solomon, cu atât era mai nesigură că înțelesese ce încercase Solomon să o învețe. Cu toate astea, ea-și aminti că Solomon o încurajase să-i observe pe ceilalți, să-i vadă cât de des spun mai mult NU decât DA, așa că Sara se hotărî să fie foarte atentă la acest lucru.

„Sara, nu vreau să întârzii deseară," o avertiză maică-sa. „Avem oaspeți la cină și am nevoie de ajutorul tău. N-am vrea ca musafirii să vadă o casă murdară, nu-i așa?"

„Bine," oftă Sara fără niciun chef. Vizitele nu se numărau printre lucrurile ei preferate. Sau nu chiar printre lucrurile ei preferate.

„Zău Sara, vorbesc serios. Nu întârzia!"

Sara se opri în uşa de la intrare, plăcut surprinsă că găsise deja o dovadă a celor spuse de Solomon, încă aşa de dimineaţă. Întorcându-se în timp, încercă să-şi amintească exact cuvintele lui Solomon, fără să-şi dea seama că rămăsese lângă uşa deschisă, lăsând astfel frigul să intre în sufragerie.

„Sara! Nu mai sta acolo, că intră frigul în casă! Pentru Dumnezeu, du-te odată! Să nu întârzii la şcoală."

Uau! exclamă Sara. Era uimitor. În ultimele două minute, mama ei îi oferise cinci exprimări clare a ceea ce nu voia, iar Sara chiar nu-şi amintea măcar o exprimare prin care maică-sa să spună că voia ceva. Şi cel mai uimitor lucru era că mama ei nici măcar nu realizase ce făcea.

Tatăl Sarei tocmai terminase de curăţat zăpada de pe alee până la trotuar, când Sara coborî treptele casei. „Fii atentă, Sara. E alunecos pe jos. N-aş vrea să cazi."

Sara zâmbi cu gura până la urechi. *Uau,* gândi ea. *Este extraordinar!*

„Sara, m-ai auzit? Am spus să fii atentă, altfel vei cădea."

De fapt, Sara nu-l auzise pe tatăl ei spunând NU la ceva, dar cuvintele lui, cu siguranţă marcaseră ceea ce el nu voia.

Mintea Sarei zbârnâia. Încerca să vorbească numai despre ce ar fi voit să facă. „N-am nimic, tati," spuse ea. „Nu voi cădea niciodată." *Hopaa,* gândi Sara. *Ăsta n-a fost tocmai un DA.*

Vrând să fie cel mai bun exemplu în faţa tatălui ei, Sara se opri, se întoarse direct spre tatăl ei şi spuse: „Mulţumesc, tati, că păstrezi aleea curată pentru noi. Este mult mai uşor pentru mine să nu alunec şi să cad."

Sara se prăpădi de râs auzindu-se pe ea însăşi, vorbind despre cum să NU alunece, tocmai când se străduia din

răsputeri să spună DA. *Vai de mine,* gândi Sara, *n-o să fie prea ușor.* Apoi, din nou se puse pe râs, zicând cu voce tare, spre marea ei surprindere: N-O SĂ FIE PREA UȘOR? Aoleu, Solomon, acum înțeleg ce-ai vrut să spui."

Sara mersese cam la 200 de metri pe trotuar când auzi o bufnitură dinspre ușa casei sale, iar când își întoarse privirea îl văzu pe Jason alergând de mama focului, ținând ghiozdanul cu o mână și șapca cu cealaltă, apropiindu-se în fugă de Sara. Sara înțelese de cum îl văzu venind în fugă cam ce intenție are, îi recunoscu acea sclipire în ochi, de a o lovi din spate, așa cum făcuse de sute de ori până acum, numai ca s-o enerveze la culme. Dar acum, anticipând asta, Sara strigă: „Jason, să nu cumva să îndrăznești...... NU, Jason, fir-ai tu să fii, Jason, nu faaaace asta!" strigă Sara cât putu de tare.

Dumnezeule mare, se gândi Sara. *Iar am zis-o. NU-ul ăsta îmi iese din gură, chiar dacă eu nu vreau să-l spun. Nu vreau să-l spun? Na, c-am zis din nou.* Sara se simțea aproape înnebunită. Nu putea să-și controleze propriile cuvinte.

Jason se ciocni de Sara și continuă să alerge, și numai când ajunse la un bloc distanță în fața ei, Sara putu să-și continue drumul liniștit către școală, reflectând la uimitoarele evenimente ce se petrecuseră în ultimele zece minute.

Sara decise să facă o listă cu NU-urile pe care le auzise ca să i le spună lui Solomon mai târziu. Luându-și carnețelul din ghiozdan, Sara scrise:

NU ÎNTÂRZIA.
NU VREM O CASĂ MURDARĂ.
NU LĂSA FRIGUL SĂ INTRE.
NU ÎNTÂRZIA LA ȘCOALĂ.
NU VREAU SĂ CAZI.
NU O SĂ FIE PREA UȘOR.
JASON, SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI.

Sara îl auzi pe domnul Jorgensen ţipând la doi băieţi din clasa ei: „Nu mai alergaţi pe hol!" Aşa că scrise şi asta în carneţel. Se îndrepta spre dulapul ei, când un alt profesor de la altă clasă trecu pe lângă ea şi-i zise: „Grăbeşte-te, să nu întârzii." Sara îşi notă şi asta.

Sara stătea în banca ei, încercând să se acomodeze într-o nouă zi de şcoală, când văzu cel mai surprinzător afiş lipit chiar în faţa clasei. Afişul fusese acolo tot timpul anului şcolar, numai că Sara nu-l observase până acum. Nu ca până acum. Cu greu îşi putea crede ochilor. Luă carneţelul şi începu să scrie ceea ce citea:

NU VORBIŢI ÎN TIMPUL ORELOR.

NU MESTECAŢI GUMĂ.

NU MÂNCAŢI ŞI NU BEŢI ÎN TIMPUL ORELOR.

NU AVEŢI VOIE CU JUCĂRII ÎN ŞCOALĂ.

NU AVEŢI VOIE CU ŞOŞONI ÎN CLASĂ.

NU PRIVIŢI PE FEREASTRĂ ÎN TIMPUL ORELOR.

NU ESTE PERMIS SĂ LUCRAŢI PESTE ORELE DE ŞCOALĂ.

NU SUNT PERMISE ANIMALELE DE COMPANIE ÎN CLASĂ.

NU ESTE PERMIS SĂ ÎNTÂRZIAŢI LA ORE.

Sara rămăsese stană de piatră. *Solomon are dreptate. Cei mai mulţi dintre noi ne împotrivim Stării de Bine.*

Sara era dornică să audă şi să observe cât mai multe în acea zi. În timpul pauzei de masă, ea se aşeză cât mai departe de ceilalţi copii, ascultând conversaţia dintre doi profesori care se aşezaseră la masa din spatele ei. Nu putea să-i vadă, dar putea să-i audă foarte bine.

„A, nu ştiu," zise unul dintre profesori. „Tu ce crezi?"

„Păi, eu nu aş face-o dac-aş fi în locul tău." Îi răspunse celălalt profesor. „Nu poţi să ştii niciodată. Ai putea sfârşi mult mai rău decât eşti acum."

Uau, gândi Sara. Nu avea idee despre ce discutau cei doi, dar un lucru era absolut clar. Sfatul fusese NU, oricare ar fi fost el.

Sara adăugă pe lista ei:

NU ŞTIU.

NU AŞ FACE-O DACĂ AŞ FI ÎN LOCUL TĂU.

Sara nu petrecuse nici măcar jumătate din ziua de şcoală şi avea deja două pagini cu NU-uri de discutat cu Solomon.

După-amiaza Sarei se dovedi mai fructuoasă decât dimineaţa, aşa că ea adăugă la lista ei următoarele:

NU ARUNCA ASTA!

NU FACE ASTA!

AM SPUS NU!

CHIAR NU MĂ AUZI?!

NU M-AM FACUT ÎNŢELEASĂ?

NU ÎMPINGE!

NU-ŢI VOI MAI SPUNE A DOUA OARĂ!

La sfârşitul zilei, Sara era de-a dreptul frântă de oboseală. I se păruse că întreaga lume se împotrivea Stării de Bine.

„Vai, Solomon, câtă dreptate ai. Marea majoritate spune NU în loc de DA. Chiar şi eu, Solomon. Eu ştiu ce ar trebui să fac, numai că nu reuşesc să fac asta."

„NU REUŞESC SĂ FAC ASTA." scrise Sara pe lista ei. Ce zi fusese asta!

Ai o întreagă listă acolo, Sara. Ai avut o zi încărcată.

„O, Solomon, nu ştii cealaltă jumătate a ei. Asta este numai o parte din ce-am auzit azi. Majoritatea oamenilor spun NU, Solomon. Şi ei nici nu realizează asta! Şi eu la fel, Solomon. Este greu."

Ei bine, Sara, nu este chiar atât de greu din moment ce tu ştii ce să cauţi şi din moment ce ştii care-ţi este scopul. Citeşte-mi ceva din lista ta, Sara, şi îţi voi arăta ce vreau să spun.

„NU ÎNTÂRZIA."

Fii punctuală.

„NU VREM CA MUSAFIRII SĂ VADĂ CASA MURDARĂ."

Vrem să avem o casă primitoare pentru musafirii noştri.

„NU LĂSA FRIGUL SĂ INTRE."

Hai să păstrăm casa destul de călduroasă.

„NU ÎNTÂRZIA LA ŞCOALĂ."

Fiind punctuală, o să te simţi cu adevărat bine.

„NU VREAU SĂ CAZI."

Concentrează-te şi fii atent pe unde mergi.

„NU O SĂ FIE PREA UŞOR."

O să găsesc o soluţie.

„NU MAI ALERGAŢI PE HOLURI."

Fiţi respectuoşi cu ceilalţi.

„NU VORBIŢI ÎN TIMPUL ORELOR."

Hai să discutăm şi să învăţăm împreună.

NU PRIVIȚI PE FEREASTRĂ ÎN TIMPUL ORELOR.

Întreaga voastră atenție va fi numai în avantajul vostru.

„NU ESTE PERMIS SĂ LUCRAȚI PESTE ORELE DE ȘCOALĂ.

Hai să muncim împreună la lecții ca să ne fie mai ușor.

„NU SUNT PERMISE ANIMALELE DE COMPANIE ÎN CLASĂ."

Animalele voastre de companie se simt mult mai fericite acasă.

„Doamne, Solomon, ești foarte bun la astea."

Și tu vei fi la fel de bună, Sara. Trebuie numai să exersezi. Și să știi, Sara, că nu cuvintele pe care le folosești sunt foarte importante. Ci sentimentul de ***opunere,*** *care este dăunător. Când mama ta a spus: „Nu lăsa ușa deschisă," cu siguranță ea s-a* ***opus*** *la ceea ce voia de fapt. Dar chiar dacă ar fi spus, „Închide ușa!" ea încă era conștientă de ceea ce nu voia și, drept urmare, vibrația ei încă ar fi putut fi una de* ***opunere.***

Vreau ca tu să te îndrepți relaxată spre ceea ce vrei, în loc să opui rezistență la ceea ce nu vrei.

Cu siguranță, cuvintele tale sunt indicatorul spre direcția în care te îndrepți, dar modul în care simți acest lucru este de departe un indicator mai bun al permiterii sau opunerii.

Distracție cât mai plăcută cu asta, Sara. ***Când te opui spunând NU, încă mai opui rezistență. Ideea este doar să vorbești din ce în ce mai mult despre ceea ce VREI.*** *Și atâta timp cât vei face asta, lucrurile vor merge din ce în ce mai bine. O să vezi.*

~ ~ ~

CAPITOLUL 28

Sara se îndrepta spre casă în ultima zi de şcoală din acest an, cu un ciudat amestec de sentimente. De obicei, acesta era cel mai fericit moment al anului, având de acum în faţă o vară întreagă de singurătate, nemaifiind forţată să se îngrămădească într-o clasă plină de colegi atât de diferiţi şi incomozi. Dar în acest an, ultima zi i se părea Sarei neobişnuită. Se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt.

Sara păşea voioasă, respirând aerul minunat de primăvară, privind înainte, apoi mergând cu spatele din când în când. Era atât de dornică să vadă orice şi pe oricine în jurul ei. Cerul era atât de frumos că nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată aşa. Albastru senin. O culoare intensă. Iar cei câţiva nori albi şi pufoşi, într-un total contrast, păreau absolut nemaipomeniţi. În jurul Sarei se auzea ciripit de păsărele, triluri minunate se auzeau clar şi cu toate că nu putea să vadă păsările, cântecul

lor clar îi încântau urechile. O adiere ușoară o făcu să i se-nfioare pielea. Sara era acum în adevărat extaz.

Deci te-ai convins, Sara, că Starea de Bine abundă cu adevărat.

„Solomon, tu ești?"

E pretutindeni. Vorbele lui Solomon se auzeau clar în mintea Sarei.

„E pretutindeni, Solomon. Pot s-o văd, pot s-o simt!"

De fapt, este pretutindeni acolo unde nu este respinsă. Un Izvor permanent și constant al Stării de Bine se revarsă peste tine tot timpul, iar în orice moment, tu îi dai voie sau îl respingi. Și numai tu ești aceea care-i poate permite sau care poate respinge acest Izvor permanent și constant al Stării de Bine.

În tot acest timp în care noi doi ne-am întâlnit, cel mai important lucru pe care am vrut să îl înveți a fost procesul de reducere sau de eliminare a șabloanelor de împotrivire pe care le-ai învățat de la celelalte ființe umane. Pentru că, dacă n-ar fi fost această împotrivire pe care ai adunat-o de-a lungul timpului, Starea de Bine care-ți este naturală – fără îndoială acea Stare de Bine pe care o meriți – s-ar fi putut revărsa simplu asupra ta. Cu totul asupra ta.

Sara își amintea toate discuțiile minunate pe care le avusese cu Solomon. Ce comunicare desăvârșită avuseseră! Iar Sara realiză că în fiecare caz, în oricare conversație pe care o experimentaseră împreună, Solomon o ajutase să-și reducă această împotrivire.

Își amintea de tehnicile sau jocurile pe care Solomon i le oferise zi după zi, iar acum, privind lucrurile dintr-o nouă perspectivă, ea realiză că, în tot acest timp, Solomon o învățase de fapt procesul de reducere a împotrivirii.

Puţin câte puţin, Sara învăţase să lase în urma ei împotrivirea.

Şi tu eşti o profesoară, Sara.

Sara făcu ochii mari şi simţi că se sufocă, auzind că profesorul cel mai drag pe care-l avusese de-a lungul timpului îi spune că şi ea era o profesoară. Sara simţi cum un fior cald de mulţumire sufletească o învăluie şi o străbate din cap până-n picioare.

Iar tot ce trebuie să-i înveţi pe ceilalţi, Sara, este că totul este bine cu adevărat. Graţie exemplelor tale foarte clare, mulţi vor înţelege că nu are niciun rost să opună rezistenţă. Motivul pentru care nu permit Stării de Bine să-i cuprindă este că opun rezistenţă.

Sara simţea o putere specială în cuvintele lui Solomon. Cuvintele lui o făceau pe Sara să se cutremure. Nici nu mai ştia ce să spună.

Urca încet aleea pietruită din faţa curţii simţindu-se atât de bine, încât parcă voia să zboare. Apoi sări peste scările din faţa casei şi intră. „Hei, am ajuns acasă!" strigă Sara la oricine ar fi putut fi înăuntru.

~ ~ ~

CAPITOLUL 29

Sara merse la culcare devreme, nerăbdătoare să se întoarcă la conversația ei cu Solomon. Închise ochii și respiră adânc în timp ce încerca să găsească un loc minunat spre care să se îndrepte împreună cu Solomon. „Totul este bine, cu adevărat," zise Sara cu voce tare, calm, absolut convinsă de asta. Și când deschise ochii rămase mută de uimire.

Solomon, pe care Sara nu-l văzuse de săptămâni bune, plutea acum în aer deasupra patului ei. Însă aripile nu i se mişcau deloc. Era ca şi cum ar fi stat suspendat în aer, fără niciun efort, chiar deasupra capului Sarei. „Solomon!" strigă Sara în culmea fericirii. „Mă bucur atââât de mult să te văd!"

Solomon zâmbi şi o salută dând din cap.

„Solomon, eşti atât de frumos!"

Penele lui Solomon erau albe ca zăpada şi străluceau ca şi cum pe fiecare ar fi avut luminiţe minuscule. Părea mult mai mare şi mai grozav, dar era exact acel Solomon al Sarei. Ea putea să spună asta numai uitându-se adânc în ochii lui.

Vino să zbori cu mine, Sara! Vreau să-ţi arăt atât de multe!

Şi până să apuce Sara să spună ceva ea simţi acel şuierat incredibil pe care-l simţise odinioară, când mai zburase cu Solomon, că ei erau deja afară, dar de data asta undeva atât de sus deasupra micului oraş, încât ea nu recunoscu aproape nimic din ce vedea.

Simţurile Sarei se îmbunătăţiseră spectaculos. Toate lucrurile pe care le vedea erau de o frumuseţe uimitoare. Culorile erau intense şi mult mai frumoase decât le văzuse înainte. Mirosul aerului era îmbătător; astfel de miresme extraordinare nu le simţise Sara niciodată. Putea să audă păsările cântând absolul minunat, apele susurând, vântul şuierând. Zgomotul făcut de vântul care adia şi glasuri vesele de copii o învăluiau de peste tot. Senzaţia nemaipomenită a aerului care-i mângâia pielea era de-a dreptul extraordinară. Totul părea, mirosea, şi suna formidabil.

„Solomon," zise ea, „totul este atât de frumos!"

Sara, vreau ca tu să cunoşti Starea de Bine de pe această planetă, în întregime.

Ea nu-şi putea imagina ce avea Solomon de gând, dar era pregătită şi dispusă să meargă oriunde voia el s-o ducă. „Sunt gata să merg!" exclamă Sara.

Şi într-o clipită, Sara şi Solomon zburară departe de planeta Pământ, sus, sus, sus, dincolo de Lună, dincolo de planete şi chiar dincolo de stele. Într-o clipă, ei călătoriră cât ar fi trebuit să însemne mulţi ani lumină, de unde Sara putu să vadă planeta ei de undeva de sus, rotindu-se, mişcându-se într-un fel de ritm perfect cu Luna, cu celelalte planete şi cu Soarele.

În timp ce Sara se uita la planeta Pământ, micul ei corp fu învăluit de un sentiment de totală Stare de Bine. Privea cu un sentiment de mândrie cum Pământul se învârtea cu fermitate şi siguranţă pe axa sa, ca şi cum ar fi dansat cu parteneri care ştiau fiecare, exact, care le era partea ce le revenea în acest splendid dans.

Priveşte, Sara. Şi înţelege că totul este bine.

Sara zâmbi şi simţi cum o boare caldă de mulţumire o învăluie.

Aceeaşi Energie care a creat planeta ta încă se revarsă peste ea, susţinând-o. O nesfârşită, pură şi pozitivă Energie se revarsă peste tot în jurul tău, tot timpul.

Sara se uita la planeta ei, fiind convinsă că aşa era.

Acum, hai să ne uităm mai de aproape, zise Solomon.

În toată această minunată privelişte, Sara nu găsi o altă planetă mai strălucitoare şi mai frumoasă decât Pământul.

Ea putu să vadă foarte limpede delimitarea clară dintre pământ şi ape. Ţărmurile arătau ca şi când ar fi fost trasate cu un marker uriaş, iar apa sclipea ca şi când milioane de stele se găseau sub apă, luminând mările şi oceanele numai pentru a-i oferi Sarei această perspectivă unică, văzută din înaltul cerului.

Sara, știai că apa care alimentează planeta ta de milioane de ani este aceeași apă care o alimentează și astăzi? Asta este Starea de Bine, Sara, de o proporție imensă.

Gândește-te la asta, Sara. Pe planeta voastră nu se aduce nimic nou, nici din pamânt, nici din aer. Nemăsuratele resurse existente continuă să fie redescoperite, generație după generație. Potențialul pentru o viață desăvârșită rămâne constant. Iar ființele descoperă, în măsură diferită, această perfecțiune.

Hai să vedem mai de-aproape.

Solomon și Sara se năpustiră în jos spre mare. Sara își umplu nările de mirosul extraordinar al mării, iar ea știa că totul este bine. Se ridicară în zbor mai repede ca vântul deasupra Marelui Canion, o fisură mare, lungă și colțuroasă în scoarța Pământului.

„Ce este asta?!" întrebă Sara atât de uimită încât i se tăiase respirația.

Asta este dovada capacității constante a Pământului de a-și menține echilibrul. Pământul caută neîncetat să-și mențină echilibrul. Acest canion e o dovadă a acestui lucru.

Apoi, zburară în jurul Pământului cam la aceeași înălțime la care zboară și avioanele, Sara bucurându-se de peisaje incredibile. Atât de mult verde, atât de multă frumusețe, atât de multă Stare de Bine.

„Ce este asta?" întrebă Sara, arătând spre un mic con ce se ivea pe suprafața Pământului și din care pufăiau nori groși de fum gri-negru.

Ăsta e un vulcan, îi răspunse Solomon. *Hai să-l vedem mai de-aproape.* Și înainte ca Sara să protesteze, își luară din nou zborul, plonjând în jos aproape de Pământ, zburând exact prin fum și praf.

„Uau!" strigă Sara. Era uluită de sentimentul ei de Stare de Bine absolută, chiar dacă fumul era atât de dens încât

nu putea să vadă nimic în jurul ei. Zburară în sus și în jos prin fum și Sara putu vedea acel vulcan uimitor ce scuipa și pufăia.

Asta este o mărturie clară a Stării de Bine, Sara. Este un alt semn că Pământul reușește să-și mențină echilibrul perfect.

Apoi zburară iarăși, sus, sus, sus, spre o altă priveliște minunată. Era un foc. Un foc uriaș. Sara putu să vadă cum arătau kilometri întregi de flăcări roșii și galbene, ascunse parțial de nori de fum. Vântul bătea foarte tare, îndepărtând uneori fumul, lăsând să se vadă foarte clar limbile de foc, apoi devenea iar atât de dens, încât nu se mai vedea nimic dedesubt. Deodată, Sarei îi atrase atenția un animal care alerga cât putea din calea focului și simți o tristețe dureroasă înțelegând că focul distrusese o bună parte din minunata pădure și, de asemenea, o mulțime de adăposturi ale animalelor.

„O, Solomon, asta e de-a dreptul îngrozitor," oftă Sara reacționând la situațiile la care fusese martoră.

Asta este încă o dovadă a Stării de Bine, Sara. Este o dovadă în plus că Pământul încearcă să-și mențină echilibrul. Dacă am putea sta aici mai multă vreme, ai putea vedea cum focul va contribui la îmbogățirea hranei solului. Vei putea vedea cum semințe noi încolțesc și cresc viguroase, iar în timp, ai putea înțelege aportul uimitor al acestui foc, care este parte a Întregului echilibru natural al planetei tale.

„Sunt doar tristă pentru că eu cred că animalele și-au pierdut culcușurile lor."

Nu fi tristă pentru ele, Sara. Ele își vor găsi alte culcușuri noi. Nu duc lipsă de așa ceva. Ele sunt prelungiri ale Energiei pure și pozitive.

„Dar o parte din ele vor muri, Solomon," protestă Sara.

Solomon zâmbi doar, apoi zâmbi și Sara.

Este greu să treci peste acest lucru referitor la „moarte", nu-i așa? Totul este foarte bine aici, Sara. Hai să ne continuăm explorarea.

Sarei îi plăcea foarte mult sentimentul de Stare de Bine ce o învăluise. Întotdeauna se gândise la ocean ca fiind ceva primejdios, cu rechini și nave scufundate. Documentarele de televiziune în care văzuse vulcani activi, care scuipau lavă, praf și fum o înspăimântau de fiecare dată. Știrile erau întotdeauna pline de dezastrele pe care le făcea focul ce mistuia pădurile. Numai că acum, Sara înțelese că se luptase din greu împotriva a toate acestea.

Acest nou punct de vedere o făcea să se simtă mult mai bine. Acele lucruri, pe care Sara le crezuse a fi groaznice sau tragice, luaseră acum cu totul un alt înțeles, văzute fiind cu noii ochi pe care Solomon îi oferise.

Sara și Solomon zburară cât fu noaptea de lungă, oprindu-se doar ca să observe extraordinarele Stări de Bine ale planetei. Ei văzură un vițel născându-se și puișori de găină tocmai ieșind din ouă. Văzură mii de oameni conducând mașini și numai câțiva dintre ei accidentându-se. Văzură mii de păsări călătorind spre țări mai calde și câteva animale domestice care aveau blană groasă pentru a le proteja de frigul iernii. Văzură grădini mănoase și altele care abia erau plantate. Văzură noi lacuri formate și noi deșerturi abia formate. Văzură oameni și animale nâscându-se și oameni și animale murind – și cu toate astea, Sara știa că totul era bine.

„Solomon, cum voi putea să explic eu vreodată toate astea cuiva? Cum o să-i fac să înțeleagă?"

Asta nu e treaba ta, Sara. Draga mea, este suficient că tu le înțelegi.

Sara răsuflă ușurată, apoi o simți pe maică-sa zgâlțâind-o, „Sara, scoală-te! Avem o mulțime de treburi de făcut." Sara

deschise ochii şi o văzu pe maică-sa aplecată peste ea şi, ca şi cum ar fi trezit-o dintr-o stare de veghe, ea-şi trase păturile peste cap, vrând să se ascundă de ziua de azi.

Totul este cu adevărat bine, Sara. Auzi cuvintele lui Solomon. *Aminteşte-ţi de călătoria noastră.*

Sara îşi trase păturile jos de pe cap şi zâmbi spre mama ei cu cel mai frumos zâmbet din viaţa ei.

„Mulţumesc, mami!" zise Sara. „Voi fi mai rapidă ca vântul. Totul va fi în regulă. O să vezi. Voi fi gata într-o secundă."

Mama Sarei rămase buimăcită, văzând-o sărind din pat, mişcându-se uşor şi cu dexteritate, dar mai ales cu bucurie.

Sara trase draperiile, deschise fereastra şi întinse mâinile afară zâmbind fericită. „Ce zi minunată!" exclamă ea, cu un aşa entuziasm, încât mama ei se apropie încet, uluită, mângâind-o pe cap.

„Sara, scumpa mea, te simţi bine?"

„Mă simt perfect!," zise Sara clar. „Totul este cu adevărat bine!"

„Ei bine, dacă tu spui asta, draga mea," zise mama Sarei într-o doară.

„Şi aşa vreau să fie," spuse Sara fugind către baie, zâmbind cu gura până la urechi. „Da, aşa am spus!"

SFÂRŞIT

Despre autori

Esther şi **Jerry HICKS**, autorii cărţilor best-seller *Cere şi ţi se va da, Puterea extraordinară a creaţiei deliberate* şi *Legea atracţiei,* produc şi prezintă minunatele învăţături Abraham-Hicks prin arta de a accepta manifestarea stării noastre fireşti de bine. În timp ce desfăşoară seminarii în aproape 60 de oraşe pe an, **Esther** şi **Jerry HICKS** au publicat mai mult de 700 de cărţi ale învăţăturilor lui Abraham, au creat înregistrări audio şi video, CD-uri şi DVD-uri cu scopul de a-i ajuta pe oameni să-şi trăiască viaţa fericită pe care o doresc.

Pot fi contactaţi pe website-ul: **www.abraham-hicks.com.**

Editura **ADEVĂR DIVIN**
„Calea către lumină și iubire"

Brașov, Str. Aleea Mimozei, nr. 10, bl. 76, sc. C, et. 2,
ap. 11, cod 500377, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 sau 0727.275.877
Telefon / Fax: 0268.324.970
E-mail: contact@divin.ro sau contact@secretul.tv
Pe site-ul editurii găsiți și alte cărți pentru suflet:
www.divin.ro
Site: **www.secretul.tv**

Yahoo! Group: **adevardivin**

Cărțile spirituale publicate de noi relevă adevărata natură a ființei tale veșnice lăuntrice, plină de fericire, bucurie și iubire. Ele te vor ajuta să ai o viață împlinită, armonioasă, sănătoasă și prosperă, pentru că vei avea acces la înțelepciunea divină. Prin intermediul acestor cărți pentru suflet vei conștientiza adevăruri divine, vei înțelege și vei accepta realitatea lui Dumnezeu, pentru că vei păși pe calea către lumină și iubire.

Misiunea *Editurii* **ADEVĂR DIVIN**
Însuflețirea armoniei divine.

Prezentarea titlurilor *Editurii* **ADEVĂR DIVIN**:

- Colecția **Inspirație divină**:
  - ✓ Cere și ți se va da – Învață să-ți îndeplinești dorințele (Volumul întâi) de *Esther și Jerry Hicks* *(Învățăturile lui Abraham)*
  - ✓ Cere și ți se va da – Învață să-ți îndeplinești dorințele (Volumul al doilea – ghidul practic) de *Esther și Jerry Hicks* *(Învățăturile lui Abraham)*
  - ✓ SARA, cartea întâi: Sara află *Secretul* despre *Legea Atracției* de *Esther și Jerry Hicks* *(Învățăturile lui Abraham)*
  - ➢ Scrierile lui Seth: Viața veșnică a sufletului * de *Jane Roberts*
  - ➢ Scrierile lui Seth: Natura realității personale * de *Jane Roberts*

- Colecția **Masaru Emoto**:
  - ✓ Mesajele ascunse din apă (Apa cunoaște răspunsul – 1)
  - ✓ Viața secretă a apei (Apa cunoaște răspunsul – 2)
  - ✓ Oracolul cristalelor de apă
  - ✓ Miracolul apei

- ✓ Adevărata putere a apei: Să ne vindecăm și să ne descoperim pe noi înșine
- ➢ Forma iubirii: Descoperă cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm *

❖ Colecția **Lumea îngerilor**:

- ✓ Vindecarea cu îngeri: Cum pot îngerii să vă ajute în fiecare domeniu al vieții
  de *Doreen Virtue*
- ✓ Terapia cu îngeri: Mesaje vindecătoare pentru fiecare domeniu al vieții dumneavoastră
  de *Doreen Virtue* și *Împărăția Îngerilor*
- ➢ Îngeri 101: Cum să stabiliți legătura cu îngerii, cum să lucrați și să vă vindecați cu ajutorul lor *
  de *Doreen Virtue*
- ➢ Medicina cu îngeri: Cum să vă vindecați trupul și mintea cu ajutorul îngerilor *
  de *Doreen Virtue*
- ➢ Mesaje de la îngerii tăi: Ce vor îngerii dumneavoastră să știți*
  de *Doreen Virtue*
- ➢ Cum să vă auziți îngerii *
  de *Doreen Virtue*

❖ Colecția **Vindecare spirituală**:

- ➢ Puterea vindecătoare a bolii: Importanța și semnificația simptomelor bolii *
  de *Thorwald Dethlefsen* și *Rüdiger Dahlke*
- ➢ Ioan al Domnului (John of God): Brazilianul care a vindecat milioane de oameni *
  de *Heather Cumming* și *Karen Leffler*

- ➢ Calea lucrătorilor întru lumină: Cum să vă folosiți puterea spirituală de a ști și de a vindeca *
  de *Doreen Virtue*
- ➢ Medicină pentru suflet, minte și trup: Un sistem complet de vindecare a sufletului pentru sănătate deplină și vitalitate optimă *
  de *Dr. Zhi Gang Sha*
- ➢ Sentimentele dăruite din inimă nu pier niciodată... *
  de *Karol Kuhn Truman*
- ➢ Sentimentele vindecătoare... din inima ta *
  de *Karol Kuhn Truman*
- ➢ Suflet și Spirit: Înțelege pe deplin viața și propria persoană *
  de *Edgar Cayce*

❖ Colecția **Dezvoltare personală**:

- ✓ The Secret – Secretul
  de *Rhonda Byrne*
- ➢ The Secret – Secretul: Cartea Recunoștinței *
  de *Rhonda Byrne*

❖ Colecția **Viața după moarte**:

- ➢ Îmbrățișare de lumină: Cea mai profundă și completă experiență din preajma morții posibilă vreodată *
  de *Betty J. Eadie*

** Cărți în curs de publicare.*

Informațiile de mai sus sunt raportate la luna Aprilie 2008.